

ОТ АВТОРКАТА НА ПАДНАЛИ АНГЕЛИ
ЛОРЪН КЕЙТ

A woman with long blonde hair, wearing a shimmering, sequined, sleeveless dress, is sitting on a large, mossy rock. She is looking directly at the camera with a serious expression. The background is a dramatic sunset or sunrise over a body of water, with a waterfall visible on the right side. The sky is filled with warm, golden light and scattered stars or sparkles. The overall mood is ethereal and mysterious.

Водопад

intense

*Едно скърбящо момиче
Едно влюбено момче
Един застрашен свят*

ЛОРЪН КЕЙТ ВОДОПАД

Превод: Деница Райкова

chitanka.info

Любов, предателство и епични последиствия — една променяща света история, разказана от момиче, чиито сълзи притежават силата да възродят изгубения континент Атлантида.

Вторият роман от поредицата Сълза е наситено романтичен, със силни, пламенни герои, впримчени във вълнуващ любовен триъгълник.

Сълзите на Еврика са наводнили земята и сега Атлантида се въздига, заедно със злия си владетел, Атлас. Еврика е единствената, която може да го спре, но първо трябва да се научи да се бие. Тя прекосява океана заедно с Кат, близките си и Андър, прекрасния и загадъчен Пазител на Атлантида, който обещава да ѝ помогне да открие Солон — енигматичен изгубен Пазител на Атлантида, който знае как да победи Атлас.

Опитвайки се да проумее мрачния свят, който нейната тъга е сътворила, Еврика получава удивителни прозрения от омагьосано езеро. Объркващото ѝ отражение разкрива съкрушителна тайна и ако е достатъчно силна, Еврика може да почерпи от това познание, за да победи Атлас. Освен ако разбитото ѝ сърце не е точно това, от което той се нуждае, за да подхрани своето възраждащо се кралство...

Във Водопад Еврика има шанса да спаси света.

Но ще трябва да се откаже от всичко — дори от любовта.

Лорън Кейт е автор на бестселър поредицата „Паднали ангели“, спечелила световна популярност. Книгите ѝ са преведени на над трийсет езика.

*Удовлетворяващо е да мислим, че има
някаква връзка между тежестта на океана и
тежестта на значението.*

Джо Уендърот

1

ТРЕТАТА СЪЛЗА

Небето заплака. Потоп от скръб заля земята.

Старлинг отвори уста да улови дъждовните капки, падащи през дупката в кордона ѝ. Прозрачното убежище на Пазителката на Атлантида беше издигнато над буйния огън като уютната палатка на човек, разположил се на къмпинг. Запечатваше навън пороя, с изключение на малкия отвор в горния край, предназначен да отвежда дима от огъня и да пуска вътре по малко от дъжда.

Капки навлажниха езика на Старлинг. Бяха солени.

Тя усети вкус на древни, изтръгнати с корените дървета, океани, завземащи отново сушата. Вкуси черна вода по крайбрежията, погълнати заливи. Вехнещи диви цветя, обгорени от суша планински области, всичко — отровено от солта. Милион гниеци трупове.

Сълзите на Еврика бяха направили това — и още.

Старлинг премлясна с устни, опитвайки се да открие в дъжда вкуса на нещо друго. Затвори очи и претърколи дъжда по езика си като сомелиер, който дегустира вино. Все още не можеше да усети вкуса на шпиловете на Атлантида, пронизващи небето. Не можеше да вкуси пределите на Атлас, Злодея.

Това беше хубаво, но смущаващо. Сълзите, пролети от момичето от Линията на сълзите, бяха предназначени да възродят Атлантида. Единствената цел на Пазителите на Атлантида беше да попречат тези сълзи да бъдат пролети.

Бяха се провалили.

И какво се бе случило? Потопът беше налице, но къде бе неговият повелител? Еврика беше довела коня, но не и ездача му. Нима Линията на сълзите се бе отклонила? Нима нещо се бе объркало и бяха тръгнали по правия път?

Старлинг се прегърби над огъня и започна да изучава морските си карти. Сълзите се стичаха надолу по стените на кордона в плътни завеси, подчертавайки топлината и яркостта на пространството с

мирис на лимонова трева вътре. Ако Старлинг беше някой друг, може би щеше да се сгуши с голяма чаша какао и някой роман, да остави дъжда да я приспи и да я отведе в друг свят.

Ако Старлинг беше някой друг, старостта щеше да я е погубила преди хилядолетия.

В Националната гора Кисачи в централна Луизиана бе полунощ. Старлинг чакаше другите от пладне. Знаеше, че ще дойдат, макар да не бяха обсъждали това местонахождение. Момичето се беше разплакало толкова внезапно. Предизвиканият от нея потоп разпръсна Пазителите на Атлантида по протежение на това ужасно ново мочурище и нямаше време да планират прегрупирането си. Но именно тук щеше да се случи.

Вчера, преди Еврика да заплаче, тази местност се намираше на сто и петдесет мили от Залива. Сега беше отломка от изчезваща брегова линия. Лагуната — нейните ридове, земни пътища, зали за танци, разкривени вечнозелени дъбове, предвоенни имения и пикали — лежах погребани в море от себични сълзи.

А някъде там навън плуваше Андър, влюбен в момичето, което бе направило това. В Старлинг закипя негодувание, когато си помисли за измяната на момчето.

Отвъд сиянието на огъня, на фона на полегато падащия дъжд, от гората изникна силует. Критий носеше кордона си като шлифер, неразличим за други очи, освен тези на Пазителите на Атлантида. На Старлинг ѝ се стори, че изглежда по-дребен. Знаеше какво си мисли той.

Какво се обърка? Къде е Атлас? Защо още сме живи?

Когато стигна до ръба на кордона на Старлинг, Критий спря. И двамата се напрегнаха за силния взрив, който щеше да оповести съединяването на кордоните им.

Мигът на тяхното съюзяване удари като мълния. Старлинг скръсти ръце, за да устои на вихъра; Критий стисна здраво очи и с усилие тръгна напред. Косата ѝ се развяваше като паяжина по скалпа; челюстите му плющяха като знамена.

Старлинг забеляза тези неприятни черти в Критий, видя как той забелязва същите у нея. Успокои се с мисълта, че Пазителите на Атлантида остаряваха само когато изпитваха привързаност.

— Венеция вече я няма — каза Старлинг, докато Критий топлеше ръце пред огъня. Беше сверила с картите си онова, което ѝ подсказваха вкусовите ѝ рецептори. — По-голямата част от Манхатън, целият Залив...

— Изчакай другите. — Критий кимна в тъмнината. — Тук са.

Кора залиташе към тях от изток, Албион — от запад, бурята отскачаше от кордоните им. Приблжиха се до кордона на Старлинг и се вцепениха, приготвяйки се за неприятното влизане. След като кордонът на Старлинг ги пое, Кора извърна поглед и Старлинг разбра, че братовчедка ѝ не искаше да рискува да изпита носталгия или тъга. Не искаше да поеме риска да изпита чувства. Така беше преживяла хиляди години, без да изглежда или да се чувства по-възрастна от простосмъртна жена на средна възраст.

— Старлинг изброява потъналите земи — каза Критий.

— Няма значение. — Албион седна. Сребрилата му коса беше вир-вода, спретнатият му сив костюм — сега изкалян и скъсан.

— Смъртта на милион души няма значение? — попита Критий. — Нима не видя разрушението, предизвикано от сълзите ѝ, на път за тук? Винаги си казвал, че ние сме закрилниците на Будния свят.

— Сега важният е Атлас.

Старлинг извърна поглед, смутена от изблика на Албион, макар да споделяше гнева му. В продължение на хиляди години Пазителите на Атлантида се бореха да възпрат въздигането на един враг, когото никога не бяха срещали на живо. Отдавна страдаха от кроежите на ужасния му ум.

Затворени в потъналото владение на Спящия свят, Атлас и неговото кралство нито старееха, нито умираха. Ако Атлантида се възродеше, нейните обитатели щяха да бъдат върнати към живот, точно толкова живи, колкото бяха, когато техният остров потъна. Атлас щеше да бъде здрав и силен мъж на двасет години, в зенита на младежката си сила. Въздигането щеше да накара времето да започне отново за него.

Щеше да е свободен да се заеме със Запълването.

Но докато Атлантида се възродеше, единствените раздвижващи се неща в Спящия свят бяха сънуващите, планиращи, болни умове. С течение на времето умът на Атлас бе предприел множество мрачни пътувания в Будния свят. Винаги, когато някое момиче отговаряше на

условията на Линията на сълзите, умът на Атлас се задействаше да се доближи до нея, да измъкне от очите ѝ сълзите, които щяха да възстановят царуването му. Точно сега се беше вселил в приятеля на момичето, Брукс.

Пазителите на Атлантида бяха единствените, които разпознаваха Атлас всеки път, щом обсебеше тялото на някой близък до момичето от Линията на сълзите. Атлас никога не беше успявал — отчасти защото Пазителите бяха убили трийсет и шест момичета от Линията на сълзите, преди Атлас да успее да ги предизвика да се разплачат. И все пак всяко от неговите посещения донасяше типичното за него зло в Будния свят.

— Всички си спомняме едни и същи мрачни неща — каза Албион. — Ако умът на Атлас е действал толкова разрушително в други тела, водил е войни и е убивал невинни, представете си ума и тялото му обединени, будни и в нашия свят. Представете си, ако успее със Запълването.

— Е, тогава — каза Критий — къде е той? Какво чака?

— Не знам. — Албион стисна юмрук над огъня, докато мирисът на горяща плът го предупреди да го отмести. — Всички бяхме там. Видяхме я да плаче!

Мислите на Старлинг се върнаха към онази сутрин. Когато сълзите на Еврика се отрониха, нейната скръб беше изглеждала бездънна, сякаш никога нямаше да свърши. Изглеждаше, сякаш всяка сълза ще умножи десетократно вредата върху света...

— Чакайте — каза тя. — Щом се изпълнеха условията на пророчеството за нея, трябваше да паднат три сълзи.

— Момичето беше бръщолевеща развалина. — Албион пренебрегна думите ѝ. Никой не приемаше Старлинг сериозно. — Очевидно бяха пролети трите нужни сълзи.

— И още доста, освен тях. — Кора вдигна поглед към дъжда.

Критий почеса сребрилата четина по челюстта си.

— Сигурни ли сме?

Настъпи пауза и изтреця гръмотевица. През дупката в кордона прокапа дъжд.

— „Една сълза да разтърси на Будния свят повърхността“ — Критий тихо изпя реда от Хрониките, предаден им от техния праотец Леандър. — Това е сълзата, която щеше да започне потопа.

— „Втора да попие чак вътре през корените на Земята“ — Старлинг можеше да вкуси разстилането на морското дъно. Разбра, че втората сълза е била пролята.

А третата, най-важната сълза?

— „Трета да разбуди Спящия свят и старите кралства да възроди“ — изрекоха четиримата Пазители на Атлантида в един глас. Това беше сълзата, която имаше значение. Това беше сълзата, която щеше да върне Атлас.

Старлинг хвърли поглед към другите:

— Падна ли третата сълза на Земята, или не?

— Нещо трябва да я е уловило — промърмори Албион. — Гръмотевичният ѝ камък, ръцете ѝ...

— Андър — прекъсна го рязко Критий.

Албион нервно повиши тон:

— Дори и да се е сетил да я улови, не би знаел какво да прави с нея.

— Сега той е с нея, не с нас — каза Кора. — Ако третата сълза е била пролята и уловена, момчето контролира съдбата ѝ. Андър не знае, че Линията на сълзите е обвързана с лунен цикъл. Няма да е подготвен за Атлас, който няма да се спре пред нищо, за да се добере до третата сълза преди следващото пълнолуние...

— Старлинг — каза остро Албион. — Вятърът къде отнесе Андър и Еврика?

Старлинг присви език, задъвка и преглътна, оригна се тихо.

— Камъкът я предпазва. Почти не усещам вкуса ѝ, но смятам, че Андър пътува на изток.

— Очевидно е къде е отишъл — каза Кора — и кого е отишъл да търси. С изключение на нас четиримата, само един знае отговорите, които Андър и Еврика търсят.

Албион се вгледа гневно в огъня. Когато издиша, пламъкът стана двойно по-голям.

— Простете. — Пое си отмерено дъх, за да укроти огъня. — Като се сетя за Солон... — Оголи зъби, потисна нещо противно. — Добре съм.

Старлинг от много години не беше чувала някой да изрича името на изгубения Пазител на Атлантида.

— Но Солон е изгубен — възрази тя. — Албион потърси и не успя да го открие...

— Може би Андър ще търси по-усърдно — каза Критий.

Албион стисна Критий за врата, повдигна го и го задържа над огъня.

— Мислиш ли, че не търся Солон от мига, в който избяга? Бих остарял с още един век в замяна на това да го откроя.

Критий зарита във въздуха. Албион го освободи. Оправиха дрехите си.

— Успокой се, Албион — каза Кора. — Не се поддавай на стари съперничества. Андър и Еврика все някога трябва да се покажат на повърхността да си поемат въздух. Старлинг ще открие къде се намират.

— Въпросът е — каза Критий, — дали Атлас пръв ще разбере къде се намират? В тялото на Брукс той ще има начини да я подмами.

Около кордона блесна мълния. Около глезените на Пазителите на Атлантида се разплиска вода.

— Трябва да намерим някакъв начин да се възползваме. — Албион се взираше гневно в огъня. — Нищо не е по-могъщо от нейните сълзи. Не може Андър да притежава такава власт. Той не е като нас.

— Трябва да се съсредоточим върху това, което знаем — каза Кора. — Знаем, че Андър е казал на Еврика, че ако един Пазител на Атлантида умре, умират всички Пазители на Атлантида.

Старлинг кимна; това беше истината.

— Знаем, че той я закриля от нас, като използва нашата артемизия, която ще унищожи всички ни, ако някой от нас я вдиша. — Кора потупа устните си с пръсти. — Еврика няма да използва артемизията. Обича Андър твърде много, за да го убие.

— Днес го обича — каза Критий. — Назови едно нещо, непостоянно от емоциите на тийнейджърка.

— Тя го обича. — Старлинг присви устни. — Влюбени са. Вкусвам го във вятъра около този дъжд.

— Хубаво — каза Кора.

— Как може любовта да е хубава? — Старлинг беше изненадана.

— Човек трябва да обича, за да бъде разбито сърцето му. Разбитото сърце причинява сълзи.

— Щом още една сълза докосне Земята, Атлантида ще се въздигне — каза Старлинг.

— Но ако се сдобием със сълзите на Еврика, преди Атлас да успее да стигне до нея? — Кора остави въпроса да попие в съзнанието на другите.

На лицето на Албион бавно се появи усмивка:

— Атлас ще има нужда от нас, за да завърши въздигането.

— Ще открие, че сме много ценни — каза Кора.

Старлинг изтръска петънце кал от една баста на роклята си.

— Предлагаш да се присъединим към Атлас?

— Предполагам, че Кора предлага да изнудваме Злодея — засмя се Критий.

— Наречете го както искате — каза Кора. — Това е план. Проследяваме Андър, сдобиваме се с всички сълзи; може би предизвикваме още. После ги използваме, за да съблазним Атлас, който ще трябва да ни е благодарен за огромния дар — свободата си.

Гръмотевица разтресе земята. Спирали от черен дим се издигнаха от отдушника на кордона.

— Ти си обезумяла — каза Критий.

— Тя е гений — каза Албион.

— Страх ме е — каза Старлинг.

— Страхът е за загубеняците. — Кора седна и разбърка огъня с мокра пръчка. — Колко време има до пълнолунието?

— Десет ноци — каза Старлинг.

— Достатъчно време — Албион се ухили злорадо в далечината, — та всичко да се промени с последната дума.

2

ПРИЗЕМЯВАНЕ

Сребрилата повърхност на океана танцуваше над главата на Еврика. Краката ѝ нетърпеливо понечиха да поемат към нея — поривът да премине от водата във въздуха беше неудържим, — но тя се спря.

Това не беше топлият Върмилиън бей у дома. Еврика газеше в прозрачна сфера в тъмен, хаотичен океан от другата страна на света. Сферата и пътуването, което Еврика бе предприела в нея, бяха възможни заради висулката с гръмотевичния камък, която носеше на шията си. Еврика бе наследила гръмотевичния камък, когато майка ѝ, Диана, почина, но едва наскоро беше открила магията му: когато носеше колието под вода, около нея се образуваше сфера с форма на балон.

Причината, поради която щитът на гръмотевичния камък я обкръжаваше сега, смущаваше Еврика. Беше направила точно онова, което не биваше да прави. Беше заплакала.

Беше израсла, знаейки, че сълзите са забранени, предателство спрямо Диана, която бе зашлевила Еврика последния път, когато тя се разплака, преди осем години, когато беше на девет и родителите ѝ се разделиха.

Никога, никога повече не плачи.

Но Диана така и не ѝ беше казала защо.

После умря, изпращайки Еврика на мисия в търсене на отговори. Еврика откри, че неизплаканите ѝ сълзи бяха свързани със свят, хванат като в капан под океана. Ако онзи Спящ свят се пробудеше, щеше да унищожи Будния свят, нейния свят, който тя се учеше да обича.

Не можа да предотврати онова, което последва. Влизайки в задния си двор, откри четиригодишните си брат и сестра близнаци, Уилям и Клеър, пребити и със запушени усти от чудовища, които наричаха себе си Пазители на Атлантида. Беше гледала как втората съпруга на баща ѝ, Рода, умира, опитвайки се да спаси близнаците.

Беше изгубила най-стария си приятел, Брукс, похитен от сила, твърде мрачна, за да я проумее.

Сълзите дойдоха. Еврика заплака.

Беше истински потоп. Буреносните облаци в небето и лагуната зад нейната къща се сляха със скръбта ѝ и експлодираха. Всичко и всички бяха пометени и отнесени в бурно, ново солено море. Като по чудо, щитът на гръмотевичния камък беше спасил и живота на хората, на които тя държеше най-много.

Сега Еврика ги погледна, залитащи нестабилно до нея. Уилям и Клеър в еднаквите си пижами със Супермен. Някога дръзкият ѝ баща, Трентън, с поразеното си от мълния сърце, копнеещ за съпругата, която бе паднала от небето като дъждовна капка, направена от кръв и кост. Приятелката на Еврика, Кат, която тя никога не беше виждала да изглежда толкова изплашена. И момчето, което с една вълшебна целувка предната нощ се беше превърнало от увлечение в довереник — Андър.

Щитът на Еврика ги беше спасил от удавяне, но Андър бе онзи, който ги бе насочвал през океана, към — както обеща — убежище. Андър беше Пазител на Атлантида, но не искаше да бъде. Беше се отвърнал от жестоките си роднини, бе се обърнал към Еврика, заклевайки се да ѝ помага. Като Пазител на Атлантида, дъхът му, наречен Зефир, беше по-моцнен и от най-силния вятър. Беше ги пренесъл през Атлантическия океан с невъзможна скорост.

Еврика нямаше представа колко време отне пътуването или колко далече бяха стигнали. На тази дълбочина океанът беше неизменно тъмен и студен, и батерията на клетъчния телефон на Кат, единственият, който беше успял да влезе в щита, се бе изтощила преди известно време. Всичко, с което Еврика разполагаше, за да измерва времето, бяха белите гънки в ъгълчетата на устата на Кат, къркоренето на стомаха на баща ѝ и Клеър, която танцуваше на място, приклепнала, което означаваше, че ужасно ѝ се пишка.

Андър изтласка щита по-близо до повърхността, като плуваше кроул. Еврика нямаше търпение да се освободи от щита и се ужасяваше от това, какво щеше да намери от другата страна. Светът се беше променил. Нейните сълзи го бяха променили. На дъното на океана бяха в безопасност. Над него можеха да се удавят.

Еврика не помръдна, когато Андър отметна кичур коса от челото ѝ.

— Почти стигнахме — каза той.

Вече бяха обсъждали как ще се приземят. Андър обясни, че океанските вълни ще бъдат коварни, така че излизането им от щита трябваше да бъде пресметнато. Той беше откраднал от Пазителите на Атлантида специална котва, която щеше да се захване за скала и да ги закрепят — но после трябваше да минат през границите на щита.

Клеър беше ключът. Макар при допир всички други да срещаха твърда като камък съпротива, ръцете на Клеър преминаваха през ръбовете на щита като горски пожар през мъгла. Тя се поклащаше на пети, като замахваше с ръце към повърхността му, рисувайки с пръсти невидим път за бягство. Китките ѝ влизаха и излизаха от щита така, както призраците посягаха през врати.

Без силата на Клеър щитът щеше да се пукне като мехур, когато се издигнеше на повърхността и докоснеше въздуха. Всички вътре щяха да се пръснат като пращинки пепел из морето.

Така че веднага щом Андър намереше подходяща скала, Клеър щеше да стане техният сапъор. Ръцете ѝ щяха да минат през щита и да закачат котвата на камъка. Докато другите бяха на брега, ръцете на Клеър щяха да останат отчасти вътре в щита и отчасти извън него, задържайки го отворен, за да минат те, като му попречат да се разбие от вятъра.

— Не се тревожи, Уилям — каза Клеър на брат си, който беше по-голям с девет минути. — Аз съм магическа.

— Знам. — Уилям седеше с кръстосани крака в скута на Клеър върху пролупрозрачното дъно на щита, като дърпаше малки сплъстени конци от пижамата си. Под тях морето образуваше хълмове и долини от отломки. Черни ивици водорасли плющяха като раздърпани бради по щита. Разклонени корали блъскаха стените му.

Кат обгърна раменете на Уилям. Приятелката на Еврика беше умна и безстрашна — заедно бяха пътували на автостоп до Ню Орлиънс, Кат — само по горнище на бански и отрязани къси панталони, пееща неприлични моряшки песни, на които я беше научил баща ѝ. Еврика беше наясно, че Кат смята плана с Клеър за лоша идея.

— Тя е само едно дете — каза Кат.

— Ето. — Андър посочи към широка, покрита с дребни рачета каменна плоча на десет стъпки над тях. — Онзи.

Под пукнатините на камъка искреше бяла пяна. Повърхността му беше над водата.

Ръката на Еврика се присъедини към тази на Андър, за да избути щита по-високо. Водата се промени и от черна стана тъмносива. Когато бяха толкова близо, колкото можеха да стигнат, без да се покажат на повърхността, Еврика стисна гръмотевичния си камък и изпрати молитва към Диана да се измъкнат благополучно.

Макар че само Еврика можеше да издигне щита, в който пътуваха, Андър можеше да го поддържа за известно време. Той щеше да излезе последен.

Той изучаваше Еврика. Тя хвърли поглед надолу, като се питаше как ли му изглежда. Настойчивостта на погледа му я беше нервирала, когато най-напред се сблъска с него на пътя в покрайнините на Ню Иберия. После снощи той ѝ разказа, че я наблюдава от години, откакто и двамата били много малки. Беше изменил на всичко, в което беше възпитан да вярва за нея. Каза, че я обича.

— Когато стигнем над океана — каза той, — ще видим ужасни неща. Трябва да се подготвиш.

Еврика кимна. Беше почувствала тежестта на сълзите си, докато се стичаха от очите ѝ. Знаеше, че предизвиканият от нея потоп е по-ужасен от всеки кошмар. Тя беше отговорна за онова, което ги дебнеше горе, каквото и да беше то, и възнамеряваше да изкупи стореното.

Андър отвори ципа на раницата си и измъкна нещо, което приличаше на осеминчов сребърен кол с пръстен с големината на брачна халка на върха. Щракна някакъв ключ, за да освободи четири закривени остриета от основата на кола, преобразявайки го в котва. Когато дръпна пръстена, от върха изскочи фина верига от сребърни брънки.

Еврика докосна странната котва, удивена колко е лека. Тежеше по-малко от половин фунт.

— Красиво. — Уилям докосна искрящите шипове на котвата, които бяха раздвоени по ръбовете и имаха подобна на люспи кована повърхност, която ги правеше да изглеждат като малки опашки на русалки.

— Направена е от орихалк — каза Андър, — древно вещество, добивано от мините в Атлантида, по-здро̀во от всичко в Будния свят. Когато моят праотец Леандър напуснал Атлантида, носел със себе си пет парчета орихалк. Семейството ми ги пази от хилядолетия. — Потупа раницата си и успя да докара загадъчна, секси усмивка. — Досега.

— Какви са другите играчки? — Клеър се изправи на пръсти и пъхна ръка в раницата на Андър.

Той я вдигна на ръце и се усмихна, докато затваряше ципа на раницата си. Сложи котвата в ръцете ѝ:

— Това е много ценно. Щом котвата се залови за скалата, трябва да държиш веригата колкото можеш по-здро̀во.

Брънките от орихалк издрънчаха в ръцете на Клеър.

— Ще държа здро̀во.

— Клеър... — Пръстите на Еврика леко докоснаха косата на сестра ѝ: имаше нужда да ѝ внуши, че това не е игра. Помисли си какво щеше да каже Диана. — Мисля, че си много смела.

Клеър се усмихна:

— Смела и магическа?

Със силата на волята си Еврика отхвърли странния нов порив да се разплаче.

— Смела и магическа.

Андър вдигна Клеър над главата си. Тя стъпи здро̀во на раменете му и вдигна нагоре един юмрук, после още един, точно както той я беше инструктирал. Пръстите ѝ минаха през щита на гръмотевичния камък и тя запрати котвата към скалата. Еврика я загледа как се понася нагоре и изчезва. После веригата се изопна, а щитът се разтресе като паяжина, уцелена от градинска пръскачка. Но не пропусна вода и не се скъса.

Андър подръпна веригата:

— Идеално.

Започна да тегли, придърпвайки още от веригата вътре в щита, като ги издигна по-близо до повърхността. Когато бяха само на сантиметри под разбиващите се вълни, Андър изкрещя:

— Тръгвай!

Еврика улови гладките, студени брънки на веригата. Посегна покрай Клеър и започна да се катери.

Ловкостта ѝ я изненада. Адреналинът потече през ръцете ѝ като река. Когато пресече границата на щита, повърхността на океана беше точно над нея. Еврика влезе в своята буря.

Тя беше оглушителна. Тя беше всичко. Беше пътуване навътре в разбитото ѝ сърце. Всяка тъга, всяка частица гняв, която някога беше изпитала, получи своето проявление в този дъжд. Той пареше тялото ѝ като куршуми от хиляда напразни войни. Стисна зъби и усети вкус на сол.

От изток плющеше вятър. Пръстите на Еврика се хлъзнаха, после се вкопчиха в студената верига, докато посягаше към скалата.

— Дръж се, Клеър! — опита се да изкрещи тя на сестра си, но устата ѝ се напълни със солена вода. Заби брадичка в гърдите си и се устреми нагоре, нататък, тласкана от решителност, каквато не беше познала никога преди.

— Това ли е всичко, което можеш да направиш? — изкрещя тя, гъргорейки през проливния дъжд.

Въздухът миришеше, сякаш бе поразен от електричество. Еврика не можеше да види отвъд потопа, но усещаше, че има само потоп за гледане. Как можеше Клеър да удържи всички вътре в тази бушуваща вода? Еврика си представи как последните хора, които обичаше, се разпръсват из океана и рибите гризат очите им. Гърлото ѝ се присви. Плъзна се с цели сантиметри надолу по веригата. Беше до гърди в океана.

Пръстите ѝ някак намериха върха на камъка и го стиснаха. Помисли си за Брукс, най-добрият ѝ приятел още от утробата, съседът от детството ѝ, момчето, което я бе предизвиквало да бъде по-интересна личност през изминалите седемнайсет години. Къде беше той? Последното, което видя от него, бе един плясък в океана. Беше се гмурнал вътре, след като близнаците паднаха от лодката му. Не беше на себе си. Беше... Еврика не можеше да преглътне онова, което беше представлявал той. Липсваше ѝ старият Брукс. Почти можеше да чуе със здравото си ухо провлечения му, типичен за лагуната говор, докато се опитваше да я ободри: „Все едно да се изкатериш по американски орех, Октоподче“.

Еврика си представи, че студената, хлъзгава скала е дружелюбен, обвит в полумрак клон. Изплю сол. Изкрещя и се закатери.

Заби лакти в скалата. Преметна едното си коляно отстрани. Опипа зад гърба си, за да се увери, че лилавата торба с „Книгата на любовта“ — другата част на наследството ѝ от Диана — е още там. Беше.

Една стара жена на име Мадам Блаватски ѝ беше превела част от книгата. Мадам Б. се държеше сякаш тъгата на Еврика бе пълна с надежда и обещания. Може би именно това беше магията — да погледнеш в тъмнината и да видиш светлина, която убягва на повечето хора.

Сега Мадам Блаватски беше мъртва, убита от чичовците и лелите на Андър, Пазители на Атлантида, но когато пъкна книгата под лакътя си, Еврика почувства как мистиката я подтиква да поправи нещата.

Дъждът валеше толкова силно, че беше трудно да се движи. Клеър стискаше веригата, позволявайки на останалите да проникнат в щита. Еврика се хвърли над скалата.

Пред нея се простираха планини, обкръжени от перлена мъгла. Коленете ѝ се хлъзнаха по скалата, когато се обърна и рязко потопа ръка в кипящото море. Потърси опипом ръката на Уилям. Андър трябваше да го вдигне към нея.

Малки пръстчета проследиха, а после уловиха ръката на Еврика. Хватката на брат ѝ беше изненадващо здрава и силна. Тя задържа, докато успя да посегне под мишниците му и да го вдигне над повърхността. Уилям примижа, опитвайки се да фокусира очи в бурята. Еврика се придвижи над него: имаше нужда да го защити от жестокостта на сълзите си, знаейки, че няма път за бягство.

Следващата беше Кат. Тя на практика изхвърча от водата и се приземи в ръцете на Еврика. Плътна се върху камъка и нададе победоносен вик, прегръщайки Уилям, а после Еврика.

— Котката е издръжлива!

Издърпването на баща ѝ беше като ексхумация. Той се движеше бавно, сякаш издърпването му нагоре изискваше сила, каквато никога не се бе надявал да притежава, макар че Еврика го бе насърчавала с викове през финиша на три маратона и го беше гледала как прави лицеви опори в задушния гараж у дома.

Най-накрая Клеър се издигна над повърхността на вълните в ръцете на Андър. Държаха веригата от орихалк. Вятърът шибаше телата им. Щитът блещукаше около тях — чак докато пръстите на

краката на Клеър се плъзнаха покрай границите му. После той се разпадна на мъгла и изчезна. Еврика и Кат издърпаха Андър и Клеър над издатината и върху скалата.

Дъждът отскачаше от гръмотевичния камък на Еврика, като пробождаше долната страна на брадичката ѝ. Вода пръскаше нагоре от океана и надолу от небето. Скалата, върху която стояха, беше тясна, хлъзгава, и се спускаше стръмно в океана, но поне всички се бяха добрали до сушата. Сега им трябваше подслон.

— Къде сме? — извика Уилям.

— Мисля, че това е луната — каза Клеър.

— На луната не вали дъжд — възрази Уилям.

— Отправляйте се към по-висок терен — провикна се Андър, като откачи котвата от скалата, натисна ключа да прибере зъбците ѝ и я пъкна обратно в раницата си. Посочи вътрешността на сушата, където тъмните очертания на планина се издигаха нагоре. Кат и бащата на Еврика взеха по един близък. Еврика гледаше гърбовете на близките си, докато се подхлъзваха и пързалиха по скалите. Гледката как се препъват и си помагат да се катерят, отивайки към подслон, в чието съществуване не бяха сигурни, я накара да изпита ненавист към себе си. Тя ги беше забъркала — тях и останалия свят — в това.

— Сигурен ли си, че това е пътят? — изкрещя на Андър, макар да забеляза, че скалата, върху която се приземиха, се издаваше над морето като малък полуостров. Всичко наоколо беше бяла вода. Простираше се безкрайно, без хоризонт.

За миг тя зарея поглед по океана. Заслуша се в звънтенето в лявото си ухо, глухо след автомобилната катастрофа, която погуби Диана. Това беше позата ѝ, когато беше в депресия: взряна право напред, без да вижда нищо, заслушана в самотното и неспирно звънтене. След като Диана почина, Еврика беше прекарала така цели месеци. Брукс беше единственият, който ѝ позволяваше да изпада в тези тъжни състояния на транс, упреквайки я нежно, щом тя се измъкнеше: „Ти си като представление в нощен клуб, само че без нощния клуб“.

Еврика избърса дъжда от лицето си. Повече не можеше да си позволи лукса на тъгата. Андър беше казал, че тя може да спре потопа. Щеше да го направи или да умре, докато се опитва. Запита се колко ли време имаше.

— Откога вали?

— Само един ден. Вчера сутринта бяхме у дома в задния ти двор. Само преди ден тя не беше имала представа какво могат да направят сълзите ѝ. Очите ѝ се фокусираха върху океана, разбунен само от един едnodневен дъжд. Наведе се и присви очи към нещо, което се поклащаше на повърхността му.

Беше човешка глава.

Еврика знаеше, че ще се сблъска с ужасни неща над океана. И въпреки това, да види какво бяха направили сълзите ѝ, този унищожен живот... Не беше готова. Но после...

Главата помръдна, от една страна на друга. От водата се протегна загоряла ръка. Някой плуваше. Главата се извъртя към Еврика, пое си отново дъх и изчезна. После се появи отново, с тяло, движещо се бързо зад нея, яхнало вълните.

Еврика разпозна онази ръка, онези рамене, онази тъмнокоса, мокра глава. Беше гледала как Брукс плува до вълнолома още откакто бяха малки.

Разумът изчезна; удивлението надделя. Тя сви длани около устата си, но преди звукът на името на Брукс да се откъсне от устните ѝ, Андър се наведе до нея.

— Трябва да вървим.

Тя се обърна към него, преливаща от същото необуздано вълнение, което изпитваше някога, когато първа пресечеше линията на финиша. Посочи към водата...

Брукс го нямаше.

— Не — прошепна тя. Върни се.

Глупачка. Толкова отчаяно бе искала да види приятеля си, че умът ѝ го беше нарисувал върху вълните.

— Стори ми се, че го видях — прошепна тя. — Знаем, че е невъзможно, но той беше точно там. — Посочи немощно. Знаеше как звучи.

Очите на Андър проследиха нейните до тъмното място във вълните, където се беше намирал Брукс.

— Остави го да си отиде, Еврика.

Тонът му се смекчи, когато тя трепна:

— Добре е да побързаме. Семейството ми ще ни търси.

— Прекосихме цял океан. Как ще ни открият тук?

— Леля ми Старлинг може да усети вкуса ни във вятъра. Трябва да стигнем до пещерата на Солон, преди да ни проследят.

— Но... — Тя оглеждаше водата, търсейки приятеля си.

— Брукс си отиде. Разбираш ли?

— Разбирам, че за теб е по-удобно, ако го пусна да си отиде — каза Еврика. Отправи се към размитите от дъжда очертания на Кат и семейството си.

Андър я настигна и ѝ препречи пътя:

— Твоята слабост към него е неудобна за повече хора, не само за мен. Ще загинат хора. Светът...

— Ще загинат хора, ако тъгувам за най-добрия си приятел?

Копнееше да се върне назад във времето, да бъде в стаята си, с боси крака, подпрени на колоната на леглото. Искаше да помирише свещта с аромат на смокиня на бюрото си, която палеше, след като е излизала да тича. Искаше да изпраца есемеси на Брукс за чудатите петна по вратовръзката на учителя им по латински, да набляга на някой дребнав коментар, който Мая Кейс е направила. Никога не си беше давала сметка колко щастлива е била преди, колко богата и благотворна беше депресията ѝ.

— Влюбена си в него — каза Андър.

Тя се провря покрай него. Брукс ѝ беше приятел. Андър нямаше основание да ревнува.

— Еврика...

— Каза, че е добре да побързаме.

— Знаем, че е трудно.

Това я накара да спре. Трудно беше думата, с която хората, които не познаваха Еврика, описваха смъртта на Диана. Приискваше ѝ се с един удар да заличи съществуването на тази дума. „Труден“ беше някой изпит по биохимия. „Трудно“ беше да не споделиш някоя страхотна клюка. „Трудно“ беше да бягаш в маратон.

Да оставиш някой, когото обичаш, да си отиде, не беше трудно. Не съществуваше дума, която да опише какво беше, защото дори да не го оставиш да си отиде, все пак него го нямаше. Еврика сведе глава и почувства дъждовните капки да се плъзгат от връхчето на носа ѝ. Андър сигурно никога не беше преживявал толкова голяма загуба. Ако беше, нямаше да каже това.

— Ти не разбираш.

Беше смятала с това да го откачи от кукичката, но в мига щом то излезе от устата ѝ, Еврика чу колко сурово прозвуча. Имаше чувството, че вече не съществуваха думи; всичките бяха толкова недостатъчни и жалки.

Андър се завъртя към водата и изпусна раздразнена въздишка. Еврика видя как Зефирът видимо излиза от устните му и се разбива в морето. То избълва висока вълна, която се накъдри над Еврика.

Приличаше на вълната, която бе погубила Диана.

Тя улови погледа на Андър и видя как вината кара очите му да се разтворят широко. Той вдиша рязко, сякаш за да поеме Зефира обратно. Когато осъзна, че не може, се хвърли към нея.

Върховете на пръстите им се докоснаха за миг. После вълната се плъзна над тях и набъбна към сушата. Еврика беше запратена назад, завъртайки се далече от Андър, в бушуващото море.

Водата избликна по носа ѝ, разби се в черепа ѝ, заблъска врата ѝ ту на една, ту на друга страна. Усети вкус на кръв и сол. Не разпозна влажния стон, излизащ от устата ѝ. Изпадна от вълната, когато водата изпадна изпод нея. За миг тичаше по пътека от небе. Не виждаше нищо. Очакваше да умре. Запищя за семейството си, за Кат, за Андър.

Когато се приземи на скалата, единственото, което ѝ подсказа, че е все още нелепо жива, беше ехото от гласа ѝ, отекващ в студения, неспирен дъжд.

3

ИЗГУБЕНИЯТ ПАЗИТЕЛ НА АТЛАНТИДА

В централната зала на подземната си пещера Солон отпи глътка гъсто като катран турско кафе и се намръщи.

— Студено е.

Асистентката му Филиз посегна към керамичната чаша. Майка ѝ я беше изработила специално за Солон на грънчарското си колело, беше я изпекла в пещта си през две пещери източно оттук. Чашата беше дебела два инча, изработена така, че да задържа по-дълго топлината в порестата пещера от травертин на Солон, постоянно изпълнена с проникващ до костите мраз.

Филиз беше на шестнайсет, с вълниста буйна коса, която боядисваше в огненооранжев оттенък, и очи с цвят на кокос. Носеше впита електриковосиня тениска, черни клоширани джинси и колие, инкрустирано с къси сребърни шипове.

— Беше горещо, когато го сварих преди час. — Филиз работеше за ексцентричния отшелник от две години и се бе научила да се справя с настроенията му. — Огънят още гори, ще направя още...

— Няма значение! — Солон отметна глава назад и изля кафето в гърлото си. Задави се мелодраматично и избърса устата си с бледа ръка. — Кафето ти е съвсем малко по-лошо, когато е студено — все едно да те прехвърлят от Алкатрас в Сибир.

Зад Солон Базил се изкикоти. Вторият асистент на Солон беше на деветнайсет, висок и мургав, с лъскава черна коса, прибрана на конска опашка, и дяволит блясък в очите. Базил не беше като другите момчета в тяхната общност. Слушаше стара кънтри музика, а не електронна. Обожаваше автора на графити Банкси и беше изрисувал няколко от близките скални образувания с колоритно изопачени супергерои. Мислеше си, че е нарисувал графитите анонимно, но Филиз знаеше, че той е художникът. Той обичаше да се перчи с английския си, като говори с пословици, но никога не ги превеждаше както трябва. Солон беше започнал да го нарича „Поета“.

— Можеш да заведеш коня до водата, но кафето ти има вкус на повръщано — каза Поета, като се засмя на гневния поглед на Филиз.

Поета и Филиз изглеждаха по-стари от шефа си, чието бледо и изваяно лице беше гладко като на дете. Солон изглеждаше около петнайсетгодишен, но беше далеч по-възрастен. Имаше пронизващи сини очи и зле подстригана руса коса, боядисана на черни и кафяви леопардови шарки. Стоеше над сребърен робот, който лежеше върху дълга дървена маса.

Името на работа беше Овидий. Беше метър и седемдесет и осем, със завидни човешки пропорции, красиво лице и празния поглед на гръцка статуя. Филиз никога не беше виждала нещо подобно на него и нямаше представа откъде се е взел. Състоеше се изцяло от орихалк — метал, за който нито Поета, нито Филиз бяха чували преди, но за който Солон настоятелно твърдеше, че бил скъпоценен и рядък.

Овидий беше повреден. Солон прекарваше дълги дни в опити да го „съживи“, но отказваше да каже на Филиз защо. Солон беше пълен с тайни, които бяха на границата между магията и лъжите. Беше луд по онзи начин, който правеше живота интересен и опасен.

През седемдесет и петте години, откакто беше пристигнал в отдалечената турска общност, Солон рядко напускаше огромния лабиринт от тесни проходи, водещи към пещерата, която той наричаше Горчивия облак. Имаше работилница на долното ниво на пещерата. Оттам спираловидно стълбище водеше до жилищните помещения — неговият салон, — после нагоре по друго стълбище до малка веранда. Тя предлагаше живописен изглед: гледаше към поле от конусовидни скали, които оформяха покривите на пещерите на съседите на Солон.

Най-магическата отличителна черта в Горчивия облак беше водопадът на Солон. Падайки петдесет фута от върха до най-долния край, водопадът обгръщаше два извисяващи се етажа и обхващаше задната стена на пещерата. Солената му вода беше бяла като перушина на гълъб и вечно ревяща — звук, който Филиз чуваше дори след като си тръгнеше от работа. В най-високата точка на водопада тъмночервена орхидея се бе вкопчила опасно в каменния връх, трепереща срещу течението. А в основата на водопада езеро от тъмносиня вода граничеше с работилницата на Солон. Поета беше казал на Филиз, че дълъг улей свързва езерото с океана на стотици километри разстояние. Филиз копнееше да се топне в езерото, но

знаеше, че е безсмислено да иска разрешение. Толкова много неща в Горчивия облак бяха забранени.

Турски килими висяха над малки ниши в салона, отделяйки две спални и кухня. Върху свещници от сталагмити потрепваха свещи, образувайки възлести хълмчета от капещия восък. Покрай стените в сложни зигзаговидни форми бяха подредени черепи. Солон беше поставил грижливо всеки череп в своята Галерия на озъбените усмивки, избирайки ги по големина, форма, цвят и въображаем характер.

Солон бе също и майсторът, изработил обширна подова мозайка, изобразяваща брака на Смъртта и Любовта. През повечето нощи, след като отново се откажеше от заниманията с Овидий, той пресяваше купчина назъбени камъни в търсене на правилния нюанс полупрозрачно синьо за брачния воал на Купидон или подходящия проблясък на червено за зъбите на Смъртта с капещи от тях кръв.

Филиз се специализираше в намирането на тези ръждиви на цвят камъни по бреговете на местните потоци. Всеки път, щом донесеше на Солон приемлив камък, той й отпускаше няколко мига, за да се поразходи из тайната зала с пеперудите зад спалнята му. През нея с бълбукане течеше горещ извор, така че залата беше естествена сауна. Милиони видове крилати насекоми се лутаха из влажното помещение и създаваха у Филиз чувството, че се намира в картина на Джаксън Полък.

— Знаете ли къде имат истинско кафе? — попита Солон, докато ровеше из вдлъбнатата метална кутия за инструменти.

— Германия — казаха Филиз и Поета и завъртяха очи. Солон сравняваше всичко с Германия. Именно там е бил стар и влюбен.

Като всички Пазители на Атлантида, Солон беше преследван от древно проклетие: любовта изсмукваше живота от него, състарявайки го бързо. Фактът, че знаеше това, не го беше възпярал да се влюби отчаяно в прелестно германско момиче на име Библис преди седемдесет и шест години. Нищо не можело да предотврати това, беше казал многократно Солон на Филиз; това била съдбата му. Беше остарял с десет години, навеждайки се към Библис за първата им целувка.

Библис беше момиче от Линията на сълзите и беше умряла заради това. Смъртта й беше съсипала Солон така бързо, както

любовта ѝ го бе състарила. Без Библис той се върна към вечното юношество, като изключи емоциите си така напълно, както никой Пазител на Атлантида преди това. Филиз го бе хванала да се възхищава на отражението си в езерото на дъното на пещерата му. От лицето на Солон се излъчваше младежка красота, но тя стигаше до порите, без намек за душа.

Солон пхна ръка в черепа на Овидий и опипа гънките на направения от орихалк мозък на робота.

— Не си спомням дали някога съм включвал тези две електрически вериги тук...

— Пробва това миналата седмица — напомни му Поета. — Великите умове мислят еднакво.

— Не, грешиш. — Солон стисна чифт клещи между зъбите си. — Онези жици бяха различни — каза той и ги включи.

Главата на робота отскочи с пукот от раменете му и излетя в тъмната пустош в далечния край на стаята. За момент Солон и асистентите му слушаха как от един сталактит капе вода върху вечно отворените очи на робота.

После се чу звънецът, направен от вятърни камбанки. Плоските му шайби и триъгълните зъбци, които ги свързваха, отскочиха рязко напред-назад по тавана на пещерата.

— Не ги пускай обратно тук — каза Солон. — Разбери какво искат, после ги отпрати.

Филиз не успя да стигне до вратата. Чу издайническото жужене, после ругатнята на Солон. Вещиците на мълвата се бяха вмъкнали без покана.

Днес бяха три: една изглеждаше на шейсет години, следващата — на сто, третата — на не повече от седемнайсет. Носеха дълги до пода кафтани от цветчета на орхидеи с цвят на аметист, които шумоляха, докато те се низеха надолу по спираловидното стълбище на Солон. Устните и клепачите им бяха оцветени в тон с роклите. Ушите им бяха окичени от горе до долу с невероятно тънки сребърни халки. Бяха боси и имаха дълги, красиви пръсти на краката. Езиците им бяха леко раздвоени. Рояци пчели обикаляха над раменете на всяка вещица, постоянно кръжейки около главите им — чиито тилове никой никога не виждаше.

В планините около пещерата на Солон живееха две дузини вещици на мълвата. Пътуваха в групи по три. Винаги влизаха в някоя стая, като вървяха напред в колона по една, но по някаква причина си тръгваха, летейки назад. Всяка притежаваше пленителна красота, но най-младата бе изключителна. Казваше се Есме, макар че само на други вещици на мълвата бе позволено да се обръщат към вещица на мълвата по име. Носеше блестяща кристална сълза на верижка около врата си.

Есме се усмихна прелъстително:

— Надявам се, че не сме прекъснали нищо важно.

Солон гледаше как светлината на свещите хвърля игриви отблясъци по колието на младата вещица. Беше по-висок от повечето от тях, но Есме го надминаваше по ръст с няколко инча.

— Вчера ви дадох три водни кончета. Това ми откупува поне един ден, без да ме преследвате.

Вещиците се спогледаха, повдигайки изваяните си вежди. Пчелите им оживено летяха в кръг.

— Сега не сме дошли да събираме дължимото — каза най-старата от тях. Дълбоките бръчки по лицето ѝ бяха хипнотизиращо красиви, като пясъчна дюна, оформена от силен вятър.

— Носим новини — каза Есме. — Момичето ще пристигне скоро.

— Но дори не вали...

— Че откъде ще знае един херметично затворен смотаняк като теб? — процеди средната вещица.

Струя морска вода изхвърча от езерцето на водопада, като накваси Поета, но отскочи от кожата на Пазител на Атлантида на Солон.

— Колко време ще ти отнеме да я подготвиш? — попита Есме.

— Никога не съм срещал момичето. — Солон сви рамене. — Дори да не е толкова глупава, колкото подозирам, тези неща отнемат време.

— Солон. — Есме опипа талисмана на колието си. — Искаме да се приберем у дома.

— Това е кристално ясно — каза Солон. — Но пътуването до Спящия свят не е възможно при тази пресечна точка. — Той направи пауза. — Знаете ли колко сълзи са пролети?

— Знаем, че Атлас и Запълването приближават. — Раздвоеният език на Есме изсъска.

Какво представляваше Запълването? Филиз видя Солон да потръпва.

— Когато замаскирахме дома ти, ти обеща да се погрижиш усилията ни да са си стрували — напомни най-старата вещица на Солон. — През всички тези години те пазехме да не те вижда семейството ти...

— И ви плащам за тази закрила! Три водни кончета само вчера.

Филиз беше чувала как Солон роптае, задето е задължен на тези зверове. Той мразеше да угажда на неспирните им искания за крилати създания от залата с пеперудите си. Но нямаше избор. Маскировката на вещиците правеше въздуха около пещерата на Солон недоловим за сетивата. Без нея другите Пазители на Атлантида щяха да открият местонахождението му по вятъра. Щяха да проследят и открият брата, който ги беше предал, като се бе влюбил в момиче от Линията на сълзите.

Какво правеха вещиците с пърхащите водни кончета и водни мухи, пеперудите монарх и случайните сини пеперуди, които Солон им подаряваше в малки стъкленици? Ако се съдеше по гладните погледи на вещиците, когато грабваха стъклениците и ги пъхаха в дългите джобове на кафтаните си, Филиз предполагаше, че е нещо ужасно.

— Солон. — Есме умееше да говори по начин, който звучеше така, сякаш беше едновременно на цяла галактика разстояние и вътре в ума на Филиз. — Няма да чакаме цяла вечност.

— Мислите ли, че тези посещения ускоряват процеса? Оставете ме да си гледам работата.

Всички инстинктивно погледнаха към жалкото зрелище, което представляваше безглавият Овидий, със стърчащи от врата му жици.

— Вече не остава дълго, Солон — прошепна Есме, като измъкна нещо от джоба на кафтана си. Постави на пода малка тенекиена кутийка. — Донесохме ти малко сладък мед, сладурче. Сбогом.

Вещиците се ухилиха самодоволно, когато извиха ръце над главите си, отлепиха крака от земята и литнаха заднешком, нагоре по водопада и навън от влажната, тъмна пещера.

— Вярваш ли им? — Филиз попита Солон, докато тя и Поета полагаха главата на работа до тялото му. — Че момичето е на път? Ти

си познавал последното момиче от Линията на сълзите. Ние само сме чували разказите, но ти...

— Никога не споменавай Библис — каза Солон и се извърна.

— Солон — настоя Филиз, — вярваш ли на вещиците?

— Не вярвам на нищо. — Солон се зае да закрепва отново главата на Овидий.

Филиз въздъхна и загледа как Солон се преструва, че забравя за съществуването ѝ. После се промъкна горе до входа на пещерата. Докато идваше на работа, небето беше със странен сребрист цвят, който ѝ напомни за едно диво жребче, което едно време виждаше често в планините. Във въздуха имаше мраз, който я караше да върви бързо, разтривайки ръцете си. Чувстваше се нервна и самотна.

Сега, когато излезе отвън пред пещерата, над нея падна голяма сянка. Огромен буреносен облак завзе небето като гигантско черно яйце, което щеше да се счупи всеки миг. Филиз почувства как косата ѝ започва да се накъдря, а после...

Върху opakото на ръката ѝ падна дъждовна капка. Тя я огледа. Вкуси я.

Солена.

Вярно беше. През целия ѝ живот по-възрастните от нея я бяха предупреждавали за този ден. Предците ѝ живееха в тези планински пещери, откакто водите на големия потоп се бяха отдръпнали преди хилядолетия. Нейният народ притежаваше мрачен колективен спомен за Атлантида — и дълбоко вкоренен страх, че един ден ще настъпи нов потоп. Дали щеше наистина да се случи, сега, преди Филиз да се бе качила на Айфеловата кула или да се е научила да кара кола с ръчно сменяне на скоростите, или да е изпитала нещо подобно на влюбване?

Обувката ѝ смачка отражението ѝ в една локва и ѝ се прииска да мачкаше момичето, което бе предизвикало този дъжд.

— Какъв ти е проблемът, Настръхнали къдрици? — Не можеше да сбърка гласа на средната вещица на мълвата. Раздвоеният ѝ език се стрелна, докато вещиците кръжаха във въздуха над Филиз.

Филиз така и не беше разбрала как летяха безкрилите вещици на мълвата. Трите висяха като в безтегловност в дъжда, с отпуснати отстрани до телата им ръце, без да правят видимо усилие да останат във въздуха. Филиз загледа как капчици солена вода се задържат и блестят като диаманти по лъскавата черна коса на Есме.

Филиз прокара ръка през собствената си коса, после съжали за това. Не искаше вещиците да си помислят, че я е грижа как изглежда.

— Този дъжд ще ни убие, нали? Ще отрови кладенците ни, ще унищожи посевите ни...

— Откъде да знаем, дете? — попита най-старата вещица.

— Какво ще пием? — попита Филиз. — Вярно ли е, каквото казват — че имате неизчерпаем запас от прясна сладка вода? Чух да го наричат...

— Нашият Блясък не е за пиене и със сигурност не е за вас — каза Есме.

— Сълзите на момичето толкова могъщи ли са, колкото се твърди? — попита Филиз. — И... какво имахте предвид, когато споменахте Атлас и неговото Запълване?

Красивите ярки кафтани на вещиците контрастираха с огромния облак над тях. Те се спогледаха с очертани с аметистови сенки очи.

— Тя си мисли, че знаем всичко — каза най-старата вещица. — Питам се защо...

— Защото — каза Филиз — вие сте пророчици.

— Задача на Солон е да я подготви — каза най-старата. — Обсъди с него страха си от смъртността. Ако не успее да подготви момичето, шефът ти ще ни дължи пещерата си, притежанията си, всичките онези хубави малки пеперуди...

— Солон ще ни дължи живота си. — Очите на Есме потъмняха и с внезапно ужасяващ глас тя изрече: — Ще ни дължи дори смъртта си.

Смехът на вещиците отекна над планините, докато се понасяха плавно назад и изчезваха в усиливащия се дъжд.

4

НОВА КРЪВ

Дъжд притискаше Еврика към пропастта. Беше се приземила върху китката, счупена при катастрофата, която погуби Диана. Китката вече се подуваше. Агонията беше позната; разбра, че я бе счупила отново. Помъчи се да се изправи на колене, докато останките от вълната я заляха отново.

Напряко през тялото ѝ падна сянка. Дъждът сякаш се скочи.

Андър стоеше над нея. Едната му ръка стискаше тила ѝ; другата милваше бузата ѝ. От топлината му на Еврика ѝ беше трудно да си поеме дъх. Гърдите му докосваха нейните. Чувстваше биенето на сърцето му. Очите му бяха толкова завладяващо сини, че тя си ги представи как хвърлят тюркоазена светлина по кожата ѝ, правейки я да изглежда като потънало съкровище. Устните им бяха на сантиметри разстояние.

— Наранена ли си?

— Да — прошепна тя, — но това не е нищо ново.

С тялото на Андър, притиснато към нейното, върху Еврика не падаше дъжд. Тежки капки вода се събраха във въздуха над тях и тя осъзна, че кордонът му я покриваше. Посегна нагоре и го докосна. На допир беше гладък и лек, малко гъбест. Около него се носеше усещане за нещо, което тепърва ще настъпи, като уханието на цъфтящия през нощта жасмин, когато завиеш зад някой ъгъл през пролетта. По стените на кордона се плъзгаха дъждовни капки. Еврика се вгледа в очите на Андър и се заслуша в дъжда, който падаше навсякъде по земята, но не и по тях. Андър беше подслонът; тя беше бурята.

— Къде са другите? — попита тя.

Образи на близнаците, отнесени в морето, изпълниха ума на Еврика. Тя скочи на крака и застана пред кордона на Андър. По лицето ѝ се стече дъжд и покапа от ръкавите ѝ върху обувките.

— Татко! — извика тя. — Кат! — Не можеше да ги види. Небето приличаше на дълбокия край на басейн, който постоянно ставаше все

по-дълбок.

Еврика се бе подслонила в обятията на Андър само за едва доловим миг, но това я беше изплашило. Не можеше да позволи на желанието да я разсейва от работата, която трябваше да свърши.

— Еврика! — Гласът на Уилям звучеше далечен.

Тя затича тромаво към него. Вълната беше наводнила последния участък на пътеката им от скалата до сушата, така че Еврика трябваше да скочи обратно във водата и да газии десет фута срещу течението, за да стигне до брега. Андър дойде при нея. Водата стигаше до ребрата им, не достатъчно високо, за да достигне до гръмотевичния ѝ камък. Ръцете им се намериха взаимно под водата, държейки се здраво, докато успяха да се измъкнат един друг.

Странни склонове от бледосива скала се простираха пред Еврика. В далечината по-високи скали образуваха причудлив хоризонт от тесни конуси, сякаш Бог беше оформил огромни възвишения от камък с грънчарско колело. Сред скалите внезапно се появи нещо синьо — Уилям, в подгизналата си пижама със Супермен, размаха ръка.

Еврика скъси разстоянието между тях. Уилям пъкна палец в устата си. По челото и ръцете му имаше петна от кръв. Тя го сграбчи за раменете, огледа тялото му за рани, после го притисна към гърдите си.

Той положи глава на рамото ѝ и се захвана със свит пръст за ключицата ѝ, както правеше винаги.

— Татко е ранен — каза Уилям.

Еврика огледа скалите; ледената вода стигаше до глезените ѝ.

— Къде?

Уилям посочи голям каменен блок, издигащ се като остров от една локва. С брат си в ръце и Андър до нея, Еврика зашляпа покрай скалата. Видя задната част на черните джинси на Кат и украсения ѝ с дантели плетен на една кука пуловер. Обувките от естествена кожа с тънки остри токчета, които Кат си беше купила със спестявани шест месеца пари от гледане на деца, бяха затънали в калта. Еврика се наведе към земята.

— Какво стана? — попита тя.

Кат рязко се завъртя. Спечена кал покриваше лицето и дрехите ѝ. От плитките ѝ, които започваха да се разплитат, капеше дъжд.

— Добре си — промълви тя, после отстъпи встрани, за да разкрие две тела зад гърба си. — Баща ти...

Баща ѝ лежеше на една страна в подножието на каменния блок. Беше гушнал Клеър толкова плътно до себе си, че изглеждаха като едно същество. Очите му бяха плътно затворени. Нейните бяха неестествено широко отворени.

— Опитваше се да я предпази — каза Кат.

Когато Еврика се втурна към тях, умът ѝ превъртя спомените ѝ назад към хилядите път, когато баща ѝ я беше закрилял. В стария си син „Линкълн“, праметнал дясната си ръка направо върху тялото на Еврика на пътническата седалка всеки път, когато натиснеше силно спирачките. Вървящ през памуковите поля на Ню Иберия, с рамо, засланиящо Еврика от прашната следа на трактор. Когато бяха спуснали празния ковчег на Диана в земята и Еврика искаше да го последва, баща ѝ се бе разтреперил от усилието да я удържи.

Тя внимателно повдигна ръката му от Клеър.

— Вълната ги подхвана и ги запрати на скалата, и... — Кат преглътна и не можа да продължи.

Клеър се изплъзна и се освободи, после размисли и се опита да се промъкне отново в ръцете на баща си. Когато Кат я прегърна, Клеър размаха юмруци и проплака:

— Мъчно ми е за Скуот!

Скуот беше кучето им, кръстоска между лабрадор и пудел. Близнаците го използваша главно като мека мебел за сядане. Веднъж беше преплувал лагуната срещу течението, за да настигне Еврика и Брукс в едно кану. Когато пристигна на брега и изтръска козината си, имаше цвят на мляко с шоколад. Един Господ знаеше какво бе станало с него в бурята. Еврика се почувства виновна, че изобщо не се беше сетила за Скуот, откакто започна предизвиканият от нея потоп. Огледа внимателно Клеър, страха в очите ѝ, и разпозна веднага онова, което сестра ѝ не смееше да каже: мъчно ѝ беше за майка ѝ.

— Знам, че ти е мъчно — каза Еврика.

Провери пулса на баща си: още туптеше, но ръцете му бяха бели като кост. Тъмна синина обезобразяваше лявата страна на лицето му. Пренебрегвайки божата в китката си, Еврика прокара пръсти по слепоочието на баща си. Синината се разпростираше зад ухото му, по протежение на врата, към лявото рамо, което беше дълбоко порязано.

Усети мириса на кръвта. Тя се събираше в локви в песъчливите процепи между улеите на скалата, лееше се като река от извора си. Наведе се по-близо и видя костта на раменната му лопатка, розовата тъкан близо до гръбнака му.

За миг затвори очи и си спомни двата скорошни пъти, когато се събуди в болница: веднъж след автомобилната катастрофа, която ѝ отне Диана, и веднъж — след като погълна онези тъпи хапчета, защото животът без майка ѝ бе невъзможен. И двата пъти баща ѝ беше там. Сините му очи се бяха налели със сълзи, когато нейните се отвориха. Каквото и да направеше тя, нищо не можеше да го накара да спре да я обича.

Едно лято в Кисачи си направиха дълга разходка с велосипеди. Еврика беше избързала напред, радвайки се, че е извън погледа на баща си, докато се изтощи, когато правеше остър завой. На осем години болката от ожулените лакти и колене бе заслепяваща, а когато зрението ѝ се проясни, баща ѝ беше там и измъкваше късчета чакъл от раните ѝ, използвайки тениската си като компрес, за да спре кръвта.

Сега тя разкопча собствената си риза, разсъбличайки се по късото потниче, което носеше под нея, и уви плата колкото можеше постегнато около рамото му.

— Татко? Чуваш ли ме?

— И татко ли ще умре като мама? — проплака Клеър, което накара Уилям да се разхленчи.

Кат избърса кръвта от лицето на Уилям с дългата си плетена жилетка. Отправи към Еврика объркан поглед, който казваше: „Сега какво ще правим, мамка му?“. Еврика с облекчение осъзна, че Уилям не беше ранен; от кожата му не течеше кръв.

— Татко ще се оправи — каза Еврика на брат си и сестра си, на баща си, на себе си.

Баща ѝ не помръдваше. През импровизирания турникет на Еврика се процеждаше ужасно много кръв. Още докато дъждът отмиваше бликащата кръв, потичаше още.

— Еврика — изрече Андър зад нея. — Разгневих се и моят Зефир...

— Не си виновен ти — каза тя. Преди всичко никой от тях нямаше да е тук, ако Еврика не беше заплакала. Баща ѝ щеше да си е у

дома, приготвяйки бамя на опръсканата си с мазнина печка, пеейки: „Няма слънце“ на Рода, която нямаше да е мъртва. — Вината е моя.

Тя си спомни нещо, което един от терапевтите ѝ беше казал за вината: как нямаше значение чия е вината за нещо, след като то вече е сторено. Това, което имаше значение, беше как реагираш, как се съвземаш. Възстановяването бе това, върху което Еврика трябваше да се фокусира: това на баща ѝ, на света... също и на Брукс. Но не знаеше как някой от тях би могъл да се възстанови от толкова дълбока рана.

Копнеж по Брукс я връхлетя като внезапна буря. Той винаги знаеше какво да каже, какво да направи. Еврика все още се бореше да приеме, че тялото на най-стария ѝ приятел сега беше обсебено от древно зло. Къде беше Брукс сега? Дали беше толкова жаден, изстинал и уплашен, колкото беше Еврика? Възможни ли бяха тези нюанси на чувства за някой, слял се с чудовище?

Трябваше по-рано да разпознае промяната в него. Трябваше да намери някакъв начин да помогне. Може би тогава нямаше да се разплаче, защото когато имаше Брукс, на когото да се облегне, Еврика можеше да се справи с нещата. Може би нищо от това нямаше да се случи. Но всичко това се бе случило.

Баща ѝ дишаше повърхностно, все още със здраво затворени очи. За няколко секунди като че ли се отпусна по-спокойно, сякаш беше откъснат от болката — после агонията се върна в изражението му.

— Помощ! — изкрещя тя, усещайки липсата на Диана по-силно, отколкото можеше да понесе. Майка ѝ щеше да ѝ каже да намери път за измъкване от тази лисича дупка. — Как ще намерим помощ? Лекар. Болница. Той винаги държи картата за застраховката си в портфейла в джоба си...

— Еврика. — Тонът на Андър ѝ подсказа, че, разбира се, нямаше да има помощ, че плачът ѝ беше направил помощта невъзможна.

Кат потръпна:

— Алармата ми ще звънне всеки миг. А когато се срещнем при шкафчето ти преди латинския и ти разкажа за безумния си сън, ще разкрася историята, за да направя тази част много по-забавна.

Еврика огледа голите пусти планини:

— Ще трябва да се разделим. Някой трябва да остане тук с татко и близнаците. Другите двама ще потърсят помощ.

— Къде ще потърсят? Някой има ли понятие къде сме? — попита Кат.

— На луната сме — каза Клеър.

— Трябва да намерим Солон — каза Андър. — Той ще знае какво да прави.

— Близо ли сме? — попита Еврика.

— Опитах се да ни насоча към един град, наречен Кушадасъ, на западното крайбрежие на Турция. Но това не прилича на никоя от снимките, които проучвах. Бреговата линия е...

— Какво? — попита Еврика.

Андър извърна поглед:

— Сега е различна.

— Искаш да кажеш, че градът, където се опитваше да ни заведеш, е под водата — каза Еврика.

— Срещал ли си изобщо тоя тип Солон? — попита Кат. Тя обикаляше местността и събираше големи наръчи водорасли, като ги трупаше под едната си мишница.

— Не — каза Андър, — но...

— Ами ако е толкова противен като останалите от ужасното ти семейство?

— Не е като тях — каза Андър — Не може да бъде.

— Не че е вероятно някога да узнаем — рече Кат, — защото нямаме представа как да го намерим.

— Мисля, че мога. — Андър бързо прокара пръсти през косата си — нервен навик.

Кат рязко избърса дъжда от бузите си и седна с купчината си водорасли в скута. Започна да връзва на възел ивици от тях и да ги съединява, докато почти започнаха да наподобяват одеяло. За бащата на Еврика. Еврика се почувства глупаво, че не се беше сетила да направи същото.

— Мисли, че може? — промърмори Кат на одеялото си.

Андър наведе лице към това на Кат:

— Имаш ли представа какво е да отхвърлиш всичко, в което са те възпитали да вярваш? Единственото истинско нещо в моя свят е това, което изпитвам към Еврика.

— Ако не видя семейството си никога повече... — поде Кат.

— Това няма да се случи. — Еврика се опита да се намеси като посредник. — Кой идва с мен да намерим помощ?

Кат заби поглед надолу към водораслите. Еврика осъзна, че тя плаче.

Раната на баща ѝ беше сериозна, но той поне беше тук с Еврика и близнаците. Кат дори не знаеше къде е баща ѝ. Сълзите на Еврика бяха стопили близките на Кат. Тя нямаше представа какво е станало с когото и да е от тях. Всичко, което имаше, беше Еврика.

— Кат... — Еврика протегна ръка към приятелката си.

— Знаеш ли какво беше последното нещо, което казах на Барни? — каза Кат. — Казах му да изяде две изпражнения и да умре. Не може това да са последните думи, които казвам на брат си. — Тя захлупи лице в ръцете си. — С мама трябваше да ходим на онзи урок по опера, където те учат как да пееш фалцет. Татко обеща да ме претърколи по пътеката в църквата на сватбата ми... — Тя се взираше в бащата на Еврика, в полусъзнание в калта, и сякаш виждаше собствения си баща. — Трябва да оправиш това, Еврика. И не както когато залепи с тиксо счупеното огледало за обратно виждане на майка си. Имам предвид, наистина да оправиш, ами... всичко.

— Знам — каза Еврика. — Ще намеря помощ. Ще се обадиш на семейството си. Ще кажеш на Барни това, което вече знае: че го обичаш.

— Правилно. — Кат подсмръкна. — Ще остана тук. Вие двамата вървете. — Тя положи върху бащата на Еврика одеялото си от водорасли, после седна нещастно на една скала. Придърпа близнаците в скута си и се опита да покрие главите им с дългата си плетена жилетка. Това беше момиче, което отказваше да се включва в летни излети с къмпинг, ако имаше и най-нищожна вероятност да заръми.

— Дай да ти помогна. — Еврика се опита да простре жилетката над близнаците и приятелката си. Почувства полъх на топлина зад гърба си и рязко се обърна.

Под една скална извивка, разклоняваща се от каменния блок, Андър беше стъкнал малък огън, използвайки довлечени от течението парчета дърво.

— Как направи това? — попита тя.

— Нужни са само две дихания, за да се изсуши дървото. Останалото беше лесно. — Той повдигна едно крайче на одеялото от

водорасли и разкри купчина сухи клонки и по-големи късове дърво. — Ако ти трябва още гориво, преди да се върнем — каза на Кат.

— Най-добре е да останеш при баща ми — каза Еврика на Андър. — Твоят кордон би могъл да го предпази...

Той извърна поглед:

— Близките ми могат да издигат кордони, по-големи от футболни игрища. Аз не мога да предпазя дори някой, който стои точно до мен.

— Но там, в ръцете ти, тогава, след вълната... — каза Еврика.

— Това просто се случи, без да опитвам, но когато опитам — Той поклати глава. — Все още овладявам силата си. Казват, че става лесно. — Той хвърли поглед през рамо, сякаш подсетен за семейството си. — Добре е да побързаме.

— Дори не знаеш къде сме, къде отиваме...

— Познавам две неща — каза Андър, — вятъра и теб. Вятърът е начинът, по който преведох всички ни през този океан, а ти си причината да го направя. Но мога да ти помогна само ако ми имаш доверие.

Еврика си спомни деня, когато той я откри да тича в гората в невинния дъжд. Беше я предизвикал да намокри гръмотевичния си камък. Тя се беше засмяла, защото звучеше толкова абсурдно. Човек можеше да намокри всичко.

Ако се окаже, че съм прав, обещава ли да ми се довериш?

На Еврика ѝ харесваше да му се доверява. Доставяше ѝ физическо удоволствие да му се доверява, да докосва върховете на пръстите му и да изрича гласно: „Доверявам ти се“.

Погледна зад гърба си и видя една мълния да поразява далечна вълна. Запита се какво ли ставаше в момента на удара. Обърна се и се загледа към планините и се зачуди какво ли се намираше от другата страна.

Затегна хватката си върху лилавата платнена чанта под мишницата си. Където и да отиваше, там отиваше и „Книгата на любовта“. Наведе се да целуне баща си. Клепачите му се напрегнаха, но не се отвори. Тя прегърна близнаците.

— Останете тук с Кат. Грижете се за татко. Ние няма да се бавим.

Очите ѝ срещнаха тези на Кат. Почувства се ужасно, че си тръгва.

— Какво? — попита Кат.

— Ако не бях толкова гневна и депресирана — каза Еврика, — ако бях една от онези щастливи хора в коридора, мислиш ли, че сълзите ми щяха да направят това?

— Ако беше една от онези щастливи хора в коридора — каза Кат, — ти нямаше да си ти. Имам нужда ти да си бъдеш ти. Баща ти има нужда ти да си бъдеш ти. Ако Андър е прав и ти си единствената, която може да спре този потоп, целият свят има нужда да бъдеш себе си.

Еврика преглътна:

— Благодаря.

Кат кимна към каменистите хълмове:

— Така че продължавай с лошото си „аз“.

Ръката на Андър се промъкна в тази на Еврика. Тя я стисна и се отправи във вътрешността на сушата, като се надяваше Кат да е права и се питаше колко е останало за спасяване от света.

5

ДЪЛБОКО ЗАМРАЗЯВАНЕ

Еврика и Андър тръгнаха покрай един придошъл поток през плитка долина и влязоха в свят от мек бял камък. Прекосиха гора от скалисти конуси, от двете страни на която имаше плоски планини. Хванаха се за ръце, докато кактуси, очертаващи границите на потока, посягаха с бодли, дълги по цели инчове и достатъчно остри да разкъсат кожата.

Еврика се разтревожи как кактусите щяха да понесат солта в дъжда. Представи си любимите си растения по света — орхидеите в Хаваи, маслиновите горички в Гърция, портокаловите дръвчета в Кий Уест, „райските птици“ в Калифорния и успокояващите лабиринти от клони на вечнозелени дъбове у дома в лагуната — с изсъхнали и спаружени фибри, разпадащи се в солта. Примижа, за да накара бодлите на кактусите да изглеждат по-дълги, по-гъсти, по-остри, и си представи как отвърщат на удара.

Зацапаните ѝ от калта маратонки напомниха на Еврика за снимките, които съотборниците ѝ имаха навика да пускат в интернет след тренировки по бягане през пресечена местност в бурно време. Кафяво-сиви поводи за гордост. Зачуди се дали някой щеше някога отново да изпитва наслада от бягане в дъжда. Дали беше ограбила красотата на дъжда?

Свърнаха зад завой, където стоманеносиният залив се виждаше отдолу. Там беше скалата, където се бяха приземили, и високият триъгълен каменен блок, зад който Кат и близките на Еврика се бяха сгушили пред огъня на Андър, чакайки. Каменният блок изглеждаше миниатюрен. Бяха стигнали по-далече, отколкото си мислеше. Изпита нервност да е толкова далече.

Погледна отвъд каменния блок, към океана, който се простираше около тях в замъглена от облаци светлина. Бавно се появиха по-правилни геометрични форми. В потопа бяха потънали направени от човешка ръка форми. Покриви. Призракът на града, отнесен от потопа.

Представи си хората под тези покриви, удавени в болката ѝ. Еврика се бе носила плавно под разрушението, което бе предизвикала, в щита, създаден от гръмотевичния камък, но сега го видя. Не знаеше какво да направи. Искаше да се разпадне в дъжда. Искаше да поправи всичко, още сега.

— Нали знаеш — каза Андър, — ще поправиш нещата.

Еврика се опита да остави неговата подкрепа да я направи посилна, като контрафорс на катедрала, но се запита откъде черпеше Андър вярата си в нея. Изглежда, той искрено вярваше, че тя може да поправи нещата, но дали беше просто защото я харесваше — или във вярата му имаше нещо повече? Той все повтаряше, че Солон ще отговори на всичките им въпроси... ако някога го откриеха.

Пътеката се разшири и се разклони на две. Инстинкт, който не можеше да обясни, ѝ подсказа да тръгне наляво.

— Накъде? — попита тя Андър.

Той се завъртя надясно:

— Отиваме на изток. Или — на север? Трябва да се качим в планините, за да мога да видя по-ясно къде сме.

Андър ѝ се беше струвал толкова уверен преди миг, когато вярваше в нея.

— Имаш ли карта? — попита тя.

Той спря да върви и погледна Еврика в лицето с толкова тъжни очи, че тя взе ръката му. Удиви се как тя пасваше в нейната, както ничия друга не бе пасвала никога. Той погледна надолу и помилва връхчетата на пръстите ѝ.

— Разбирам — каза тя. — Няма карта.

— Картата е в паметта ми, начертана с линии, нашепвани от лелите и чичовците ми, когато бях много малък. Не знам защо съм запааметил думите им, може би защото приказките за изгубения Пазител на Атлантида звучаха странно и романтично, а в живота ми имаше толкова малко вълнение.

Еврика пусна ръката му. Представи си реакцията на Кат, когато научеше, че Андър ги е довел до другия край на света, осланяйки се на въображаема карта. Не искаше да обвинява Андър. Сега бяха тук. Трябваше да се подкрепят взаимно. Но не можеше да не се сети как Брукс, макар да не можеше да разчете карта, дори ако опреш пистолет до главата му, винаги в крайна сметка се озоваваше на правилното

място. По-рано се беше озовал във въображението ѝ, пробиващ с ръце повърхността на тъмна вода. На какъв бряг беше излязъл на суша, когато тя примигна и го накара да изчезне?

Андър избра стръмното дясно разклонение на пътеката:

— Солон направил планове, преди да избяга. Отправил се към пещера в западна Турция, която нарекъл Горчивият облак.

Пътеката се разшири. Еврика се забърза и започна да подтичва. Дясната ѝ китка пулсираше с всеки допир на обувките ѝ до пръстта, но бягането придаваше нещо познато на чуждия, странен пейзаж. Тялото ѝ откри механизъм, който разбираше.

Андър не изоставаше. Когато хвърли поглед към нея, между тях бързо премина съгласие. Затичаха бързо. Петите на Еврика се удряха в земята. Вятърът свистеше в гърба ѝ. Солта в дъжда пареше очите ѝ, а болката в китката ѝ беше ужасно мъчителна, но колкото по-бързо бягаше, толкова по-малко я усещаше.

Не мислеше, че някога може да забави ход. Бяха изгубени и тя го знаеше, влизайки в тесен проход, само няколко стъпки широк, граничещ и от двете страни с остро наклонен камък. Беше все едно да тича през много тесен коридор в тъмното. Всяка стъпка ги отвеждаше по-навътре в безнадеждността, но Еврика трябваше да тича, докато това изгарящо чувство изчезнеше от организма ѝ, докато тази треска се уталожеше. В някакъв момент, по-късно, щяха да си поемат дъх и да измислят какво да правят.

— Еврика!

Андър спря пред нея. Тя спря с буксуване в гърба му. Скулата ѝ се блъсна в раменната му лопатка. Тя почувства как мускулите му се вцепеняват, сякаш се опитваше да я защити от нещо. Изправи се на пръсти да погледне покрай него.

Досами потока лежеше мъртво момиче. Изглеждаше на около дванайсет. По косата ѝ бяха полепнали листа. Лежеше на една страна, възседнала дълъг, разкривен дънер. Еврика се вгледа в бялата ѝ блуза, в бледорозовата ѝ плисирана пола, изцапана с кръв. Черни като абанос кичури се бяха сплъстили и прилепнали към бузите ѝ. Дългата ѝ конска опашка беше вързана с весела жълта панделка.

Еврика си помисли коя беше самата тя, когато бе на дванайсет — големи ръце и стъпала като на кученце, вечно оплетена коса, щърба усмивка. Още не се беше запознала с Кат. През лятото, когато навърши

дванайсет, получи първата си френска целувка. Беше здрач и тя и Брукс плуваха под дока в плаващия му дом. Усещането от мекия допир на устните му върху нейните беше последното нещо, което очакваше, когато се показва на повърхността да си поеме въздух, след като беше плувала бруст. След целувката бяха газили във водата, смеейки се истерично, защото и двамата бяха твърде смутени да направят нещо друго. Толкова различна беше тогава.

Почувства изгарящо усещане в дъното на гърлото си. Прииска ѝ се да беше обратно там, в онази топла вода на Сайпърморт, далече. Прииска ѝ се да беше където и да е, само не и застанала над това мъртво момиче.

После изведнъж вече не стоеше над нея. Беше коленичила до нея. Седеше в потока до нея. Повдигаше обезформената, счупена ръка на момичето от дънера. Държеше студената ѝ ръка.

— Нараних те — каза Еврика, но онова, което мина през ума ѝ, беше „Завиждам ти, защото момичето беше оставило зад гърба си проблемите на този свят и болката му“.

Еврика започна да се моли на Девата, защото така беше възпитана, но бързо изпита непочтителност. Имаше вероятност това момиче да не е било католичка. Еврика не можеше да направи нищо, за да помогне на душата ѝ да отиде, където трябваше да отиде.

— Ще я погребя.

— Еврика, не мисля... — поде Андър.

Но Еврика вече беше издърпала тялото на момичето от пъна. Положи я по гръб на брега и приглади полата ѝ. Пръстите на Еврика започнаха да копаят през чакъла и стигнаха до кал. Почувства как тинестият ситен чакъл запълва пространството под ноктите ѝ, докато отхвърляше настрани пълни шепи. Помисли си за Диана, която така и не беше погребана.

Това момиче беше мъртво, защото Диана така и не беше казала на Еврика какво ще направят сълзите ѝ. Гняв, какъвто никога преди не бе изпитвала към майка си, обзе Еврика.

— Няма да има време да се погрижим за всяка смърт — каза Андър.

— Трябва. — Еврика продължи да копае.

— Помисли за баща си — каза Андър. — И за моето семейство, което ще те намери, ако първо не открием Горчивия облак. Можеш да

направиш повече, за да почетеш паметта на това момиче, като продължиш, намериш Солон и научиш какво трябва да сториш, за да изкупиш вината си.

Еврика спря да копае. Ръцете ѝ се тресяха, когато посегна към жълтата панделка на момичето. Не знаеше защо дръпна фльонгата. Почувства как тя се разхлаби, когато се изхлузи от мократа черна коса на момичето. Вятърът усуква панделката между пръстите на Еврика и вдъхна внезапна лекота в гърдите ѝ.

Тя разпозна смътно усещането — то беше стар приятел, завърнал се след дълго блудно пътешествие: надежда.

Това момиче беше ярък пламък, който сълзите на Еврика бяха угасили, но там някъде навън имаше още пламъци, които горяха. Трябваше да има. Тя завърза жълтата панделка на верижката, на която висеше гръмотевичният ѝ камък. Когато беше объркана и обезсърчена, Еврика щеше да си спомня за това момиче, първата причинена от сълзите загуба, която бе видяла, и този спомен щеше да я подтиква да спре онова, което беше започнала, да поправи извършените погрешни неща.

Еврика не осъзнаваше, че в очите ѝ има сълзи, докато не се обърна към Андър и видя паникьосаното му изражение.

Той веднага дойде при нея:

— Не!

Сграбчи счупената ѝ китка. Болката бе заслепяваща. По бузата ѝ се търкулна сълза.

Изведнъж, без никакъв повод, Еврика си спомни полилея у дома, семейна реликва, който счупи, когато затръшна гневно предната врата. Баща ѝ бе прекарал цели часове да го поправя и полилеят изглеждаше почти като нов, но следващия път, когато Еврика затвори входната врата, внимателно, съвсем леко, полилеят бе потреперил, после се беше разбил на парченца. Дали Еврика беше като онзи полилей, сега, когато беше плакала веднъж? Дали и най-лекият полъх на вятъра щеше внезапно да я разбие?

— Моля те, не проливай друга сълза — изрече умолително Андър.

Еврика се запита как изобщо човек спираше да плаче. Как затихваше болката? Къде отиваше? Андър я правеше да звучи временна, като снеговалеж в Лафайет. Тя докосна жълтата панделка.

Вече бе изплакала сълзата, която наводни света. Беше приела, че вредата е сторена.

— Какво повече могат да направят сълзите ми?

— Съществува древно предсказание, предричащо силата на всяка пролята сълза...

— Не си ми казал това! — Еврика започна да диша плитко. — Колко сълзи съм проляла?

Понечи да избърше лицето си, но Андър сграбчи ръцете ѝ. Сълзите ѝ висяха като гранати.

— Солон ще обясни...

— Кажи ми!

Андър улови ръцете ѝ.

— Знам, че си уплашена, но трябва да спреш да плачеш. — Посегна отзад и обгърна с длан тила ѝ. Гърдите му се надигнаха, докато си поемаше дъх. — Ще ти помогна — каза той. — Погледни нагоре.

Тесен стълб от спираловидно въртящ се въздух се оформи над главата на Еврика. Започна да се върти по-бързо, докато няколко дъждовни капки избледняха и забавиха падането си... и се превърнаха в сняг. Стълбът се сгъсти от ярки, перести снежинки, които се търкулнаха и се посипаха по бузите на Еврика, по раменете, по маратонките ѝ. Дъждът се блъскаше с тътен в скалите, пляскаше в локвите навсякъде около тях, но над главата ѝ бурята беше изящна снежна вихрушка. Еврика потръпна, омаяна.

— Не мърдай — прошепна Андър.

Тя почувства как настръхва, когато горещите сълзи станаха хладки, а после замръзнаха върху кожата ѝ. Посегна да докосне една, но пръстите на Андър покриха нейните. За миг се държаха за ръце до бузата ѝ.

Той измъкна от джоба си вретеновидна сребърна колба. Имаше вид, сякаш бе изработена от същия орихалк като котвата. Грижливо изтегли сълзите от лицето на Еврика и ги пусна в колбата, една по една.

— Какво е това?

— Лакриматориум — каза той. — Преди потопа, когато войниците на Атлантида тръгвали на война, техните любими им

подарявали сълзите си в колби като тази. — Той постави островърхата сребриста запушалка върху колбата и я пхна в джоба си.

Еврика завиждаше на всеки, който можеше да пролива сълзи без смъртоносни последици. Нямаше да се разплаче отново. Щеше да създаде лакриматориум в ума си, където можеше да живее замръзналата ѝ болка.

Снежинките по раменете ѝ започнаха да се топят. Китката я заболя по-дълбоко и по-ужасно от преди. Примесеният с вятър дъжд се върна. Ръката на Андър докосна леко бузата ѝ.

Ето така, готово, спомни си тя думите му първия път, когато се срещнаха, без повече сълзи.

— Как направи това — попита тя, — със снега?

— Заех полъх от вятъра.

— Тогава защо не замрази сълзите ми, преди да заплача първия път? Защо някой не ме спря?

Андър изглеждаше толкова съкрушен, колкото се бе чувствала Еврика, когато изгуби Диана. С изключение на собственото си отражение, никога не беше виждала някой да изглежда толкова тъжен. Това я привлече към него още повече. Отчаяно копнееше да го докосне, да бъде докосвана, но Андър се вцепени и се извърна.

— Мога да променя някои неща, за да помогна, но не мога да те спра. Във вселената не съществува нещо дори наполовина толкова силно, колкото това, което изпитваш.

Еврика погледна в лицето момичето в наполовина изкопания му гроб. Очите му бяха отворени, сини. Дъждът ги пълнеше с капки като сълзи.

— Защо не ми каза колко опасни са чувствата ми?

— Има разлика между мощ и опасност. Чувствата ти са помогъщи от всичко на света. Но не бива да се страхуваш от тях. Любовта е по-голяма от страха.

Висок кикот накара и двамата да подскочат.

Три жени, облечени в кафтани с цвят на аметист, излязоха иззад недораслите дървета от другата страна на потока. Дрехите им бяха изтъкани от цветчета на орхидеи. Едната беше много стара, друга бе на средна възраст, а третата изглеждаше достатъчно млада и щура, за да се е шляла по коридорите на „Еванджелин“ с Кат и Еврика. Косите им бяха дълги и буйни; варираха от сребристо до черно. Очите им

оглеждаха Еврика и Андър. Рояци жужащи пчели образуваха облаци във въздуха около главите им.

Най-младата носеше сребърно колие с талисман накрая, който блестеше толкова ярко, че Еврика не можеше да различи какъв е. Момичето се усмихна и опипа верижката.

— О, Еврика — каза тя. — Чакахме те.

6

СБЛИЖАВАНЕТО НА ВРАГОВЕТЕ

Жените бяха толкова странни, че ѝ се сториха познати, все едно сънуваше бъдещо дежавю. Но Еврика не можеше да си представи къде ли е виждала такива като тях преди. После острият глас на Мадам Блаватски проникна в ума ѝ и тя си спомни как седеше в лагуната зад къщата ѝ по изгрев-слънце, слушайки как мъдрата старица чете от превода си на „Книгата на любовта“.

Мускулите на лицето на Еврика се стегнаха, докато се мъчеше да приеме, че изживява нещо, за което беше копняла като дете: персонажи от книга бяха оживели — и беше ужасно. Нямахте начин да прелисти бързо страниците напред и да се успокои, че тази глава ще завърши щастливо. Не знаеше повече, отколкото знаеше героят от историята ѝ; тя беше героинята и беше изгубена.

Изправи рамене и повдигна брадичка.

Жените извиха черните си вежди.

— Хайде, давай — подтикна я онази на средна възраст. — Кажй го. — Езикът ѝ беше раздвоен като на змия.

— Вещици на мълвата — изрече Еврика с по-драматичен тон, отколкото беше възнамерявала.

В „Книгата на любовта“ вещиците на мълвата бяха чародейки без възраст, които живееха в зъберите, надвиснали над Атлантическия океан. Не бяха ничии довереници, но знаеха тайните на всички. Бяха предупредили Селена, че тя и Леандър може и да избягат от острова, но никога няма да се спасят от проклятието на Делфин.

Тежка орис тегне над сърцата ви и така ще бъде завинаги.

Когато Мадам Блаватски бе превела този ред, думата завинаги беше стиснала сърцето на Еврика като с клещи. Селена беше нейна прародителка; Леандър бе прародител на Андър. Можеше ли древното проклятие на вещиците на мълвата да засегне онова, което Еврика и Андър изпитваха един към друг? Имаше ли в произхода на Еврика нещо повече от забранени сълзи? Дали любовта също бе невъзможна?

— Вещици на мълвата! — провикна се най-старата жена и Еврика осъзна, че езиците на всички вещици бяха раздвоени. Черните очи на най-старата бяха блестящи и омагьосващи, напомняйки на Еврика за тези на баба й Шугър. Лесно беше да види колко зашеметяваща е била вещицата в младостта си. Еврика се запита колко ли отдавна е била тази младост.

Старата вещица плесна по гърба двете си спътнички, при което от направените им от орхидеи дрехи се разлетяха дъждовни капки като фойерверки.

— Младите толкова обичат да правят класификации!

— Чувал съм истории за вас — каза Андър. — Но ме учеха, че принадлежите към Спящия свят.

Младата вещица наклони брадичка към Андър, разкривайки проблясващото кристално украшение в съвършената вдлъбнатина на шията си. Беше с форма на сълза.

— А кой си ти, чиито учители са толкова скучни?

Андър прочисти гърло:

— Аз съм Пазител на Атлантида...

— Сериозно? — Тя се престори на заинтригувана, като обхвана тялото на Андър с жадните си очи и го обгърна с поглед.

— Е, бях — каза Андър.

— А какъв си сега? — Младата вещица присви очи.

Той погледна Еврика:

— Аз съм момче без минало.

— Как се каваш? — От хипнотизиращия шепот на гласа на младата вещица на Еврика й се зави свят.

— Андър. Кръстен съм на Леандър.

— А вие как се кавате? — попита Еврика. Ако те бяха лелите и братовчедките на Селена, както пишеше в „Книгата на любовта“, тогава тези жени бяха роднини на Еврика и тя не биваше да се бои от тях.

Вещиците на мълвата примигнаха, сякаш бяха кралици и тя се беше опитала да отгатне колко тежат. После започнаха да вият от преувеличен смях. Наведоха се една над друга за опора и затропаха с бледите си крака в калта.

Най-младата се съвзе и попи ъгълчетата на очите си с ръкава си от листенца. Наведе се към глухото ухо на Еврика.

— Никой никога не е какъвто изглежда. Особено ти, Еврика.

Еврика се отдръпна и разтри ухото си. Беше чула гласа на момичето абсолютно ясно в ухото, което чуваше толкова малко други неща. Спомни си, че чу с болното си ухо прекрасната песен на абисинското вълнисто папагалче на Мадам Блаватски, Поларис. Онази песен я беше открила като чудо. Шепотът на вещицата на мълвата се стовари като телепатичен удар с юмрук, наранявайки нещо дълбоко в нея.

— Името ти означава „Открих го“, и въпреки това ти цял живот си била изгубена. — Най-старата вещица стрелна език в облака от пчели, сграбчи една, превъртя я върху жилото ѝ като пумпал, после я пусна обратно в рояка.

— Никога повече, отколкото сега. — Погледът на средната вещица обиколи обкръжението им, после отново падна върху Еврика.

Бавно, те обърнаха глави да се взрат в голямата лилава платнена чанта, праметната на рамото на Еврика. Еврика обгърна с длани влажния брезент, сякаш за да го предпази.

— Трябва да вървим.

Вещиците се засмяха.

— Тя мисли, че ще си тръгва! — изпищя най-старата вещица.

— Напомня ми за онази песен: „Тя никъде няма да отиде, просто си тръгва“ — пропя средната вещица.

— Ела, Еврика — каза младата вещица. — Ти си изгубена, и ние ще те отведем, където искаш да отидеш.

— Не сме изгубени — заяви твърдо Андър.

— Разбира се, че сте. — Най-старата вещица завъртя големите си тъмни очи. — Мислите, че можете да намерите Горчивия облак сами? — Тя се приведе и сграбчи счупената китка на Еврика, докато Еврика изпищя.

— Дай ѝ цяра — каза нетърпеливо старата вещица.

От един дълбок джоб, направен от листенца на цветя, най-младата вещица измъкна стъклено шишенце. Вътре се плискаше блестящо пурпурно вещество. Тя подхвърли шишето на Еврика, която тронаво посегна да го улови.

— За болката ти — каза тя. — Сега ела насам. — Посочи през калния поток, към назъбен планински връх, висок сто фута.

В зъбера беше изсечено стръмно естествено стълбище, което водеше нагоре по планината. Еврика отново изпита озадачаващо импулсивно усещане, че трябва да тръгне точно натам. Хвърли поглед към Андър. Той кимна едва доловимо.

Тя развъртя запушалката от бутилката и подуши съдържанието. Сладникавият цветен мирис на бели нарциси нахлу в носа ѝ — последван от пулсиращото усещане, че костта ѝ отново се раздробява.

— Ще искат нещо в замяна — прошепна Андър на Еврика.

— Нека Солон се тревожи за това. — Вещиците се засмяха.

— Давай — каза младата вещица. — Ще изцери костите ти. Ние ще чакаме.

Еврика изля малко от пурпурната течност върху дланта си. Беше осеяна със златисти петънца, като лаковете за нокти в салона на леля ѝ Морийн. Тя завъртя върха на единия си пръст в лекарството и го разтри върху част от китката си.

Обзе я изгаряща горещина и се почувства неимоверно глупава, задето се е доверила на вещиците на мълвата. Миг по-късно обаче горещината се уталожи и я заля приятна хладина, унищожавайки болката. Отокът спадна; там, където бе нанесено лекарството, синината избледня, после изчезна. Беше чудодейно. Еврика нанесе още от течността върху китката си. Понесе топлината, очаквайки хладното облекчение и болката, която лекарството сваляше като пласт дрехи. Затвори очи и въздъхна. Пъхна бутилката в платнената си чанта, нетърпелива да сподели останалото с баща си.

— Добре — каза тя на вещиците на мълвата, — ще ви последваме.

— Не. — Младата вещица поклати глава и посочи стълбището в скалата. — Ние ще ви последваме.

Пътеката беше стръмна и наводнена. Облаците висяха ниско, черни като дим от горяща къща. Вещиците насочваха Еврика и Андър през дантелата от изящни планински върхове, като винаги вървяха зад тях, лаейки команди от рода на: „Наляво!“, когато маршрутът се разклонеше неочаквано, „Нагоре!“, когато трябваше да изкачат някой стръмен, хлъзгав зъбер, и „Снишете се!“, когато някоя полумъртва змия се плъзнеше от някой клон и нададеше подобен на кашляне съсък към тях, докато минаваха. Средната вещица крещеше команди, които Еврика не разбираше — „Йе!“ и „Ха!“, и „Роско Лерой!“.

Всяка стъпка отдалечаваше Еврика от семейството ѝ и от приятелката ѝ. Представи си как Уилям и Клеър надзъртат към планината. Запита се колко ли време щеше да мине, преди да се откажат да гледат.

Влезе в разпръснатата гора от умиращи лескови дръвчета. Листата започваха да стават кафяви, а черупките на покрити с коричка от сол лешници хрущяха под обувките на Еврика. Паяжина висеше между два клона и се полюшваше на вятъра. По нея висяха полепнали ситни капки, като перли, които някоя млада нимфа беше изоставила в гората.

— Еврика!

Вдигна поглед и видя Уилям и Клеър, сгушени в клоните на великанска леска. Близнаците скочиха на земята и зашляпаха през калта, тичайки към нея. Тя не повярва, че са те, дори когато ги взе в прегръдките си. Затвори очи и вдиша уханието им, искайки да повярва: беше на сапун „Айвъри“ и звездна светлина.

— Как стигнахте тук?

Всеки от близнаците хвана една от ръцете ѝ. Искаха да ѝ покажат нещо.

От другата страна на дървото, дълъг бял предмет блещукаше в дъжда. Еврика го приближи предпазливо, но близнаците се засмяха и я задърпаха по-силно. Предметът беше с форма на хамак, но тъканта му го правеше да прилича повече на огромен пашкул. Еврика го разгледа, удивена от това, което приличаше на милион криле на нощни пеперуди с преливащи се цветове, втъкани заедно. Мъничките, крехки късчета оформяха масивна беседка, която кръжеше във въздуха, реейки се сама, без чужда помощ.

В беседката лежеше бащата на Еврика. Тънък балдахин от меки кафяви криле засланиеше лицето му от дъжда. Срязаното рамо, което Еврика беше превързала с ризата си, беше умело превързано отново с мека като коприна тъмночервена марля. Лапа от същия материал беше увита около натъртеното място на челото му. Беше буден. Посегна към ръката ѝ и се усмихна.

— Добри лекари от тази страна на града.

— Как е болката? — попита Еврика.

— Приятно разсейване. — Очите му изглеждаха бистри, но говореше, сякаш сънува.

Тя бръкна в джоба си и притисна шишенцето с лекарството в ръката му:

— Това ще помогне.

Отвъд беседката три нови вещици на мълвата се бяха сгушили под друго, по-унило дърво, шушукайки помежду си зад дланите си. Вещиците, които бяха довели Андър и Еврика тук, се спуснаха към другите, като ги целуваха по бузите и шепнеха, сякаш имаха да навакват с новини от цели години.

— Колко са? — зачуди се Еврика.

Кат се появи до нея:

— Откачените феи-кръстници цъфнаха тук няколко минути след като тръгнахте. Идеше ми да изтърся: „Къде са всичките ми млечни зъби, които взехте?“. Благодаря, че ги изпрати да ни помогнат.

— Не съм ги пратила аз — каза Еврика.

— Една от тях изстреля език в дупката на едно дърво — каза Уилям, — и оттам излетяха милион буболечки.

— Буболечките образуваха голям бял диамант в небето, после отнесоха татко нагоре в дъжда! — добави Клеър.

— Тия дребосъци не те баламосват — каза Кат.

— Татко може да лети! — възкликна Уилям.

Кат посегна към гръмотевичния камък на Еврика, изучавайки отблъскващата дъжда повърхност.

— Когато се появи на брега, разбрах, че имат нещо общо с теб. Един вид, някак пасваш тук повече, отколкото някога си пасвала в „Еванджелин“.

— А пък аз си мислех, че никога няма да си намеря клика — отбеляза Еврика сухо.

— Искам да кажа — рече Кат, — че изглеждаш логично там, където невъзможните неща са възможни. Ти си едно от онези невъзможни неща. — Кат протегна разтворена длан да улови малко дъжд. — Силите ти са истински.

Еврика погледна назад към вещиците на мълвата, но те си бяха отишли. Всичко, което бе останало от тях, беше едно-единствено цветче от орхидея, сияещо на земята.

— Искан да им благодаря.

— Не се тревожи — прошепна един глас в глухото ѝ ухо. Беше най-младата вещица на мълвата, но Еврика не я виждаше. — Солон

има сметки с нас.

— Къде отиваме? — изкрещя Андър в дъжда.

Смехът на вещиците разтнесе земята. Еврика почувства нещо в ръката си и погледна надолу. Между пръстите ѝ се бе появила факла. Имаше дълга сребърна дръжка и близо до върха се разширяваше, превръщайки се в широк издължен бокал. От центъра му сияеше пламък, който дъждът не бе угасил. Еврика се взря в него, търсейки маслото или въглените, които подхранваха пламъка. Вместо това видя купчинка сияещи аметисти.

— Пак заповядай — прошепна гласът на младата вещица в ухото на Еврика.

— Предай на Солон най-лошите ни пожелания! — изкрещя старата.

Последва още смях, после тишина, после дъжд.

Еврика закричи из горичката, като търсеше насочващи следи, които новата ѝ факла можеше да освети. Точно отвъд ствола на едно от дърветата се блъсна в нещо твърдо. Разтри челото си. Пред нея не се виждаше нищо необичайно — само още гниещи, разкривени дървета. И въпреки това се беше натъкнала на нещо солидно като стена. Опита отново и пак се блъсна в него, без да може да направи дори крачка повече.

Андър проследи невидимата сила с пръсти.

— Мокро е. На допир е като кордон. Истинско е, мога да го почувствам, но го няма.

— Хора. — Клеър помахаше от няколко стъпки разстояние. — Не трябва ли просто да използваме вратата?

Еврика примижа към нещо бяло, размазано в пространството пред сестра ѝ. Клеър се повдигна на пръсти да посегне над главата си, докосвайки няколко пъти нещо, което приличаше на трудно достъпно място. Досами горичката, под разкривеното разклонение на един лесков клон, точно отвъд плосък камък, обрасъл с лишеи с формата на Луизиана, стена от пореста бяла скала се изостряше бавно, невероятно, пред тях.

Клеър я бе създала, рисувайки я с пръсти — или я бе направила видима, защото скалата беше там преди художника си.

— Ето я. — Ръцете на Клеър се придвижиха над един черен участък от скалата, сякаш лъскаше повърхността на автомобил.

Скалата заприличваше все повече и повече на заоблена врата.

На Еврика ѝ се прииска Рода да беше тук, за да изр̀копляска. Това я накара да се сети за Рая, което пък я подсети за Диана, и тя се запита дали две души, които се интересуват от едни и същи земни теми, можеха да се съберат на едно и също небесно място, за да гледат надолу към тях. Дали Рода и Диана бяха заедно, някъде там, на някой облак? Дали Раят все още се намираше отвъд сивото размазано петно от тъга оттатък?

Погледна нагоре за някакъв знак. Дъждът валеше със същия самотен ритъм, с който удряше по земята цял ден.

Андър коленичи до Клеър:

— Как направи това?

— Децата виждат повече от възрастните — каза Клеър небрежно и се шумугна през вратата като призрак.

7

ЗА ЕДНА ПЕСЕН

Еврика се обърна към Андър:

— Мислиш ли, че това наистина е...

— Горчивият облак. — Усмивката на Андър беше обратното на широката ухилена гримаса на Уилям. Беше усмивка, граничеща с плач, беше като паспорт, бързо изваден и после прибран в джоба. Тази усмивка омая Еврика и породила у нея страх при мисълта какво щеше да означава да бъде гадже на Андър, да съчетае огромната си болка с неговата, да се превърнат в силна двойка от загуба. Щяха взаимно да разбират скръбта си по естествен път — но кой щеше да разведрява настроението?

— Ти си толкова тъжен, колкото и аз — прошепна тя. — Защо?

— По-щастлив съм, отколкото съм бил някога.

От това на Еврика ѝ се прииска да е познавала Андър цяла вечност, да има толкова много спомени за него, колкото беше събрал той за нея през годините.

Докосна ярката бяла скала. Горчивият облак. Ако това беше пещерата на Солон, Еврика можеше да види защо той сравняваше варовиковия камък с облак. Дори след като Клеър беше разкрила колко е твърд, в камъка имаше някаква лекота, сякаш човек почти можеше да провери пръсти през него.

Еврика протегна факлата си напред и влезе в пещерата. Болното ѝ ухо се вслуша в тихото вибриране от криле на нощни пеперуди, които носеха баща ѝ зад нея.

Уилям видя сянката си, разпростряна по стените на пещерата, и се притисна по-близо до Еврика:

— Страх ме е.

Еврика трябваше да покаже с пример, че любовта е по-голяма от страха.

— С теб съм.

Стените на пещерата имаха странна, пъстра структура. Еврика приближи факлата до една от частите ѝ. Пръстите ѝ се стегнаха около сребърната дръжка на факлата.

По протежение на стените бяха подредени сигурно хиляда черепа. Дали това бяха предишни обитатели? Нарушители като нея? В някакъв по-ранен период Еврика може би щеше да потръпне от гледката. Момичето, което беше сега, се наведе по-близо до стената и надникна в лишено от кожа, озъбено лице. Усети, че черепът беше принадлежал на жена. Орбитите на очите му бяха големи и ниско разположени, и съвършено закръглени. Зъбите по деликатната му челюст бяха непокътнати. Беше красив. Еврика си помисли колко силно бе искала да умре, как се беше стремил да бъде като тази жена. Запита се къде ли беше отишла душата на този прекрасен череп и каква болка беше оставила на земята.

Протегна ръка. Скулите на черепа бяха ледени.

Еврика се отдръпна и черепът се сля с по-мащабното изображение. Беше като да се отдръпнеш от телескоп в звездна нощ. Тук-там черепите бяха разделени от други видове кости: бедрени кости, ребра, коленни капачки. От археологическите разкопки с Диана Еврика знаеше, че от вида на тази стая на Диана направо щеше да ѝ се завие свят.

Влязоха по-навътре в пещерата: острите тънки токчета на Кат потракваха по камъка. Факлата осветяваше само пространството на няколко стъпки пред Еврика и на няколко стъпки назад, така че другите трябваше да стоят наблизко. От сталактити по тавана капеше вода сякаш огромни замръзнали пръсти се размразяваха. Кат натисна главата на Еврика, за да ѝ даде знак да се сниши под един с форма на копие.

Еврика наклони факлата в посоката на Кат. Светлината караше луничките на приятелката ѝ да изпъкват по кожата. Изглеждаше млада и невинна — двете най-нелюбими качества на Кат, — и това подсети Еврика за родителите на Кат, които щяха винаги да виждат дъщеря си по този начин, дори когато Кат станеше на шейсет. Надяваше се, че семейството на Кат е в безопасност.

— Най-добри. — Еврика изрече своята половина от колието със сърцевидното парче от пъзел с надпис „най-добри приятелки“, което тя

и Кат бяха спечелили по време на едно състезание по кейджунски танци в редица на Фестивала на захарината тръстика в девети клас.

Кат автоматично изрецитира своята половина от талисмана. „Приятелки“. Люшна бедро, сякаш още бяха там, танцувайки в Ню Иберия, покрай украсените витрини на Мейн Стрийт, а есенната нощ обещаваха нова учебна година и футбол, и сладки момчета с дебели, топли, дълги вълнени жилетки, в които можеше да се пъхнеш.

Еврика и Кат вече не носеха колиетата, но от време на време представяха старата игра на въпрос и отговор. Това беше начин „да си сверят часовниците“, да кажат: „Винаги ще те обичам“ и „Само ти ме разбираш“, и „Благодаря“.

Пещерата миришеше на плесен и презрели плодове; така, както миришеше гаражът на Еврика след урагана Рита. Подът ѝ беше изненадващо гладък, сякаш беше изжулен с пясък. Беше тихо, ако не се броеше звукът на водата, капеща от сталактитите в локви с цвят на коренова бира. Бледи попови лъжички се стрелкаха насам-натам.

Най-забележителното нещо на пещерата беше отсъствието на дъжд. Еврика беше привикнала към постоянното усещане за буря по кожата си. Под прикритието на пещерата усещаше тялото си едновременно вдървено и заредено, несигурно как да приема затишието.

Факлата освети тъмно пространство в центъра на малка стена от спираловидно подредени черепи в далечния край на прохода. Еврика се приближи и видя, че това беше входът към по-тесен проход. Бутна факлата на вещиците в мрака.

Още черепи обточваха тази по-малка пътека, която се стесняваше в тъмна безкрайност. Клаустрофобията на Еврика се пробуди и ръката ѝ стисна здраво факлата.

Баща ѝ повдигна глава от тайнствената беседка от пеперуди. С говорене бе помагал на дъщеря си да се съвземе от панически атаки и да влиза в асансьори и тавани, откакто тя беше дете. Видя разпознаване в лицето му и изпита облекчение, че той беше с достатъчно ясно съзнание, за да разбере защо беше застинала на вратата.

Баща ѝ кимна към заплашителната тъмнина:

— Трябва да минеш през това, за да се справиш с него. — Това беше репликата му в онези замъглени от сълзи дни, след като Диана

почина. По онова време имаше предвид скръбта. Еврика се запита дали той знаеше за какво говори сега. Никой не знаеше какво има от другата страна на тъмнината.

Далече от къщи, повлеченият типичен за лагуната говор на баща ѝ беше по-изявен. Еврика си спомни, че единственият друг път, когато беше напускал страната, е бил, когато двамата с Диана отишли в Белиз за медения си месец. Преливащите от слънце снимки се бяха запечатали в мозъка ѝ. Родителите ѝ бяха млади, златни и великолепни, никога не се усмихваха едновременно.

— Добре, татко. — Еврика остави стените да я обгърнат.

Температурата се понижи. Таванът също стана по-нисък. Запалени свещи потрепваха спорадично по пътя. Оскъдната им светлина избледняваше в дълги интервали от мрак, преди да се появи следващата свещ. Еврика усещаше любимите си хора отзад. Нямахше представа към какво ги води.

Далечни звуци отекнаха от стените. Еврика спря и се заслуша. Чуваше ги само със здравото си ухо, което — осъзна тя — означаваше, че гласовете бяха от нейния свят, а не от Атлантида. Усилваха се и се приближаваха.

Еврика разшири обхвата си, за да защити близнаците. Вдигна факлата с две ръце като тояга. Щеше да срази онова, което се зададеше.

Изкрещя и замахна с факлата...

Досами светлината стоеше малко, тъмнокосо, босоного дете. Не носеше нищо, освен чифт парцаливи кафяви къси панталони. Ръцете и лицето му бяха изцапани с нещо черно и лъскаво.

Извика им на език, който можеше да е турски, но Еврика не беше сигурна. Думите му звучаха като езика на близка планета отпреди хиляда години.

Уилям бавно се измъкна иззад крака на Еврика. Помаха на момченцето. Бяха на една и съща възраст, с един и същи ръст.

Момчето се ухили. Зъбите му бяха малки и бели.

Еврика се отпусна за половин секунда — и именно тогава момчето се люшна напред, сграбчи Уилям и Клеър за ръцете и ги повлече в тъмнината.

Еврика изпищя и хукна след тях. Осъзна, че е изпуснала факлата едва когато затича навътре в тъмнина. Последва звуците от писъците

на брат си и сестра си, докато пръстите ѝ някак намериха задния край на шортите на момчето. Дръпна го рязко на земята. Кат вдигна факлата да освети борбата.

То беше шокиращо силно. Тя яростно се напрегна да изтръгне близнаците от хватката му.

— Пусни! — изкрещя: не ѝ се вярваше, че някой толкова дребен и малък може да е толкова силен.

Андър с усилие вдигна момчето във въздуха, но детето не пускаше близнаците — повдигна ги от земята заедно със себе си. Уилям и Клеър се гърчеха и пищяха. На Еврика ѝ се прииска да разчлени момчето и да превърне главата му в част от мозайката по стените.

Нито тя, нито Андър можеха да разтворят със сила мъничките пръсти на момчето. Ръката на Клеър беше подута и зачервена. Момчето се беше изтръгнало от хватката на Андър, беше се изплъзнало през изтощените ръце на Еврика. Отвлечаше близнаците.

— Спри! — изкрещя Еврика, въпреки абсурдната безполезност на думата. Трябваше да направи нещо. Тромаво последва тримата и, без да знае защо, запя:

— „Да го познаваш, познаваш, познаваш, означава да го обичаш, обичаш, обичаш“.

Беше песен на „Геди Беърс“ от петдесетте. Диана я беше научила на нея, танцувайки на една влажна веранда в Ню Иберия.

Момчето спря, обърна се и се втренчи в Еврика. Зяпна, сякаш никога преди не беше чувало музика. Към края на хоровата част, желязната му хватка се беше отпуснала и близнаците се изплъзнаха.

Еврика не знаеше какво да направи, освен да продължи да пее. Беше стигнала до мистериозно звучащата свързваща нота между двете части на песента, с единствената си рязка нота отвъд нейните възможности. Кат се включи, нервно пригласяйки; после плътният, дълбок глас на бащата на Еврика също се присъедини към нейния.

Момчето седеше с кръстосани крака пред тях, усмихвайки се сънливо. Когато се увери, че песента е свършила, се изправи на крака, погледна Еврика и изчезна в недрата на пещерата.

Еврика рухна на земята и придърпа близнаците при себе си. Затвори очи, наслаждавайки се на допира на дъха им до гърдите ѝ.

— Предполагам, че това не беше Солон — обади се баща ѝ от беседката си и всички успяха да се засмеят.

— Как го направи? — попита Андър.

Еврика разпозна почудата в очите му от един поглед, който Диана ѝ бе отправяла доста пъти. Беше поглед, какъвто можеше да ти отпрати само някой, който те познаваше наистина добре, и то само когато откриеше, че е удивен, задето още можеш да го изненадаш.

Еврика не беше сигурна как беше направила... каквото там направи.

— Пеех това, когато близнаците бяха бебета — каза тя. — Не знам защо проработи. — Взря се в посоката, в която бе побягнало момчето. Пулсът ѝ препускаше от победата, от изненадващата, простичка радост от пеенето.

Пееше за пръв път, откакто Диана почина. Някога пееше постоянно, дори сама си измисляше песни. Отдавна, в седми клас, когато още бяха приятелки, Мая Кейс се беше явила на училищно поетично състезание, използвайки текст за песен, откъснат от дневника на Еврика. Когато откраднатата песен на Еврика спечели, никое от момичетата не спомена това. Мая спечели двайсет и четири долара, прочетоха стихотворението ѝ на глас по радиоуредбата в петък сутринта. Това се превърна в нещото между тях, многозначителен поглед над пъхнатите в спални чували колене на партита с преспиване, а по-късно — над бъчви с бира на домашни партита. Дали Мая бе мъртва сега? Дали Еврика беше отнела живота ѝ, както тя ѝ бе отнела думите?

— Мисля, че онова момче ни искаше за свои приятели — каза Уилям.

— Мисля, че имаме първия си фен. — Кат подаде факлата обратно на Еврика. — Сега ни трябва име за групата. И барабанист. — Кат започна да подхвърля предложения за име на група, докато продължаваха по-предпазливо надолу по тесния проход. Бъбренето ѝ беше успокояващо, въпреки че Еврика не можеше да си позволи енергията да обръща внимание на всяка откачена идея, стрелкаща се като котка през ума на приятелката ѝ.

Сега бели и тъмносини плочки застилаха пода под краката им. На стената беше монтирана мраморна плочка, в която бяха изсечени думите: *Memento mori*.

— Благодаря за напомнянето — подметна хапливо Кат и на Еврика й хареса, че Кат знаеше, че надписът означава „Помни, че трябва да умреш“, макар да не беше присъствала в часа по латински, където Еврика беше научила фразата предишната година.

— Какво означава? — попита Уилям.

— Един роб го извикал на римски военачалник, който влизал в битка — каза Еврика, чувайки мислено провлечения говор на учителя си по латински, господин Писидиа. Запита се как той и семейството му бяха понесли предизвикания от нея потоп. Веднъж беше видяла него и сина му в един парк да разхождат два кафяви боксера с по-тъмни ивици. Във въображението й грамадна вълна отми спомена. — Означавало: „Днес си могъщ, но си само човек и ще паднеш“. Когато го учихме в час по латински, всички се хванаха за тълкуванието как фразата се отнасяла за суетата и гордостта. — Еврика въздъхна. — Спомням си как си помислих, че думите са успокояващи. Един вид, някой ден всичко това ще свърши.

Погледна другите, изненаданите им лица. Сарказмът на Кат беше прикритие за слънчевия й по природа характер. Баща й не искаше да мисли, че дъщеря му изпитва толкова много болка. Близнаците бяха прекалено малки да разберат. Това оставяше Андър. Тя срещна очите му и осъзна, че той разбира. Той се взираше в нея и не беше нужно да изрича и една дума.

След десет стъпки пътеката свърши без изход. Спряха пред разкривена дървена врата с месингови панти, старинна камбанка и втора, сребърна плочка:

Lasciate ogni speranza, voi chi intrate.

— „О, вий, прекрачващи през този праг, надежда всяка тука оставете“ — преведе Андър.

Кат пристъпи по-близо до плочката:

— Това ми харесва. И ще ми говорите за убийствени татуировки по разни там части...

— Какви татуировки? — попита Клеър.

Еврика беше изненадана. Андър й беше казал, че никога не е ходил на училище, че самата Еврика е единственият предмет, който някога е изучавал. Зачуди се как беше научил италиански. Представи си го, седнал пред компютър в тъмна спалня, да упражнява

романтични фрази от някой онлайн курс, който слушаше с миниатюрни слушалки.

— От Дантевия „Ад“ е — каза той.

Еврика искаше да узнае още. Кога беше чел „Ад“? Какво го беше накарало да посегне към него? Дали му беше харесал, дали бе правил собствени списъци чие място в кой кръг от ада е, както бе правила Еврика?

Но това не беше закусвалнята „Нептюнс“ в Лафайет, където се сгушваш в някое сепаре от червена изкуствена кожа с гаджето си и с флиртуване взаимно прониквате в тайните си над картофки със сирене и пиле със задушена бамя. Усещаше, че, подобно на ленивите спокойни разходки на господин Писидиа в парка, подобни срещи с гаджета сега лежах на дъното на морето.

Посегна към камбанката и позвъни.

8

ИЗПИТАНИЕ ЧРЕЗ ОРХИДЕЯ

Една плоскост във вратата се плъзна и се отвори.

Отражението на Еврика я посрещна. Косата ѝ с прическа „омбре“ беше подгизнала и оплетена. Лицето ѝ беше подпухнало, а устните — напукани. Сините ѝ ириси изглеждаха помътнели от изтощение, но не можеше да определи дали плачът беше превърнал очите ѝ в нещо, каквото не бяха преди.

Кат присви устни към лицето си в огледалото. Пръстите ѝ неумело посегнаха да сплетат отново тънките ѝ плитки.

— Изглеждала съм и по-зле. Обикновено в контекста на по-... приятни обстоятелства, но съм изглеждала и по-зле.

Еврика загледа как Андър извъръща очи от огледалото. Той разтърсваше дръжката на бравата, опитвайки се да влезе.

— Какво търси огледало върху врата наред пещера? — попита Клеър.

Уилям вдигна пръст към стъклото. Преди няколко месеца един фокусник беше гостувал в предучилищната му група и Еврика си спомни, че едно от нещата, които Уилям беше научил, бе как да открие двупосочно огледало: между отразяващата повърхност и стъкленото покритие на едно обикновено огледало имаше малко пространство, а при двупосочното — не. Ако притиснеш пръст към стъклото и не видиш пролука в отражението му, значи от другата страна имаше някой, който те наблюдава.

Еврика погледна надолу към пръста на Уилям. Нямахте пролука. Той вдигна поглед към Еврика в огледалото.

Един глас ги накара да подскочат:

— За кои се мислите?

Еврика хвана Уилям за раменете, докато говореше в огледалото:

— Казвам се Еврика Бодро. Дойдохме от...

— Не съм те питал за името ти — прекъсна я рязко гласът. Беше мек и плътен — глас на момче, — „подправен“ със съвсем лек немски

акцент.

Беше странно да гледа себе си как се обръща към безпльтен глас и обсъжда естеството на самоличността.

— Когато самоличността ти се променя през цялото време — каза тя, — единственото, което имаш, е името си.

— Добър отговор.

Вратата изскърца и се отвори, но зад нея не стоеше никой. Андър ги въведе през прага във внушително, кръгло помещение. Шум на бушуваща вода отекваше от далечен таван.

Еврика вдигна факлата си над беседката от криле на нощни пеперуди. Баща ѝ се беше унесъл в сън, но здраво стиснатата му челюст ѝ подсказа, че дори след лекарството болката му беше жестока. Тя се надяваше, че помощта е вътре в тази пещера.

Обширна мозайка от плочки покриваше пода. Изобразяваше Мрачния жътвар, ухилен през окървавени остри зъби. В лявата му ръка искреше сърп, а там, където свършваше дясната му ръка, в камъка беше изкопана огнена яма. Пламъкът ѝ се излъчваше от костеливите пръсти на Жътваря.

Между купищата черепи стените бяха украсени с мрачни стенописи. Еврика се загледа в един, който изобразяваше голям потоп, с жертви, които се давеха в бурно море. Преди ден това щеше да напомни на Еврика за стенописите в Ороско, които бе видяла с Диана в Гуадалахара. Сега отвън със същия успех можеше да има прозорец.

— Изминахме целия този път, та накрая да се озовем в ергенската бърлога на някаква откачалка — прошепна Кат в здравето ухо на Еврика.

— Откачалките могат да бъдат ценни приятели — каза Еврика. — Погледни нас.

Близо до далечната стена на стаята спираловидно каменно стълбище се извиваше нагоре, към един етаж над тях, и надолу, към друг етаж отдолу. Но докато влизаха по-навътре в стаята, Еврика видя, че далечната стена се движеше, че представляваше водопад, падащ от невидим извор надолу по бял камък. Таванът се разтваряше, а подът се спускаше рязко надолу и между ръба на земята и водопада имаше пролука от няколко фута. Без да знае защо, това накара Еврика да изпита клаустрофобия.

Точно пред водопада, върху лъскаво килимче от лисича кожа стоеше тъмнозелен кожен стол със скосена облегалка. В него седеше мъж, с гръб към тях. Беше с лице към водопада, четеше древна книга и отпиваше нещо пенливо от висока златиста чаша за шампанско.

— Хей? — обади се Андър.

Мъжът в стола не помръдваше.

Еврика пристъпи по-навътре в стаята:

— Търсим някой си Солон.

Фигурата се завъртя с лице към тях, подпирайки лакти върху обкования с гвоздеи гръб на стола. Повдигна брадичка и огледа изучаващо гостите си. Изглеждаше на петнайсет, но в изражението му имаше нещо рязко, което подсказа на Еврика, че е по-възрастен. Носеше велурени мокасини и червеникавокафява сатенена роба, прихваната хлабаво с колан на кръста.

— Намерихте го. — В гласа му се съдържаше безнадеждност. — Да празнуваме.

Кат наклони глава към Еврика и прошепна:

— Готин тип.

На Еврика не ѝ беше хрумвало, че младежът е готин — макар че, сега, когато Кат го спомена, наистина беше. Много. Очите му имаха блед, омагьосващо син оттенък. Късо подстриганата му коса беше руса с интригуващи черни и кафяви леопардови шарки. Тънкият халат намекуваше, че са се натресли в тоалетната му стая.

Онзи Солон, за когото бе чувала, беше дезертирал от Пазителите на Атлантида преди седемдесет и пет години. Преструваше ли се това момче? Дали истинският Пазител на Атлантида се криеше някъде?

— Значи ти си Солон? — попита Еврика.

— Чети и плачи. — Той хвърли поглед към нея. — Не буквално, ако обичаш.

Изтърпяха миг неловко мълчание.

— Моля те, не го приемай лично — каза Солон, — каквото и да означава това, но онези вещици са ме мамили толкова често, че, преди да те приема в салона си, искам някакво доказателство за твоята, цитирам, самоличност, край на цитата.

Еврика опипа празните си джобове. Нямаше с какво друго да докаже самоличността си, освен със сълзите си.

— Може да се наложи да приемеш честната ми дума за това.

— Не, моля те, задръж си я. — Сините очи на момчето проблеснаха. — Виждаш ли онова цвете на върха на водопада?

Той вдигна показалец. На трийсет фута над тях от камъка растеше искрящо червена орхидея. Беше зашеметяваща, несмущавана от буйната вода. Напомни на Еврика за кафтаните на вещиците на мълвата. Поне петдесет цветчета с ярки венчелистчета висяха от стъблото на орхидеята.

— Виждам го.

— Ако си тази, която твърдят, че си — каза Солон, — донеси ми го.

— Кой са „те“? — попита Еврика.

— Една спорна самоличност наведнъж. Първо ти. Орхидеята...

— Защо трябва да ти вярваме, че си този, за когото се представяш? — попита Кат. — Приличаш на геймър-първокурсник, твърде смотан, за да ми носи учебниците.

— Това, което Кат има предвид — каза Еврика, — е че очаквахме някой по-стар.

— Възрастта е в очите на гледащия — каза Солон и наклони глава към Андър. — Не си ли съгласен?

Андър изглеждаше по-блед от обикновено:

— Това е Солон.

— Чудесно — каза Кат. — Той е Солон, Еврика си е Еврика, а Кат е Котката, не че те интересува. Жадни сме и бих искала да знам дали семейството ми вече се разхожда из облаците, или какво. Предполагам, че нямаш телефон?

— Орхидеята — каза Солон. — После ще говорим.

— Това е нелепо — възрази Кат.

— Не би трябвало да има нужда тя да ти доказва самоличността си — каза Андър. — Тук сме, защото...

— Знам защо тя е тук — каза Солон.

— Значи ако ти донеса орхидеята — каза Еврика, — ще ни помогнеш?

— Казах, че ще говорим — поправи я Солон. — Ще откриеш, че съм отличен събеседник. Никой досега не се е оплакал.

— Имаме нужда от вода — каза Еврика. — А баща ми е ранен.

— Казах, че ще говорим — повтори Солон. — Освен ако не познавате някой в околността, който може да ви даде каквото търсите?

Еврика оглеждаше изучаващо водопада, опитвайки се да определи строежа на бялата скална стена зад него. Първата стъпка щеше да е да стигне отвъд водата до скалата. После щеше да ѝ се наложи да се тревожи за катеренето.

Погледна баща си, но той още спеше. Помисли си за стотиците дървета, по които тя и Брукс се бяха катерили през детството си. Любимото им време за катерене беше по здрач, така че когато се сгушеха в най-високите клони, звездите точно изгряваха. Еврика си представи как прикрепва всички онези дървесни клони към един грамаден ствол. Представи си го как се простира в открития космос, отвъд луната. После си представи дървесна къщичка на луната, с Брукс, който я чакаше вътре, носещ се плавно, облечен в скафандър, бавно сменящ имената на съзвездията. Разпознаваше единствено Орион.

Тя прикова очи върху повърхността на водопада. Сега фантазирането нямаше да ѝ помогне. Кат имаше право — това беше нелепо. Не можеше да достигне онази орхидея. Защо въобще го обмисляше?

Измъкни се от лисичата дупка, момиче.

Спомените за гласа на Диана изпълниха сърцето на Еврика с копнеж. Майка ѝ щеше да каже, че вярата в невъзможното е първата стъпка към величието. Щеше да прошепне в ухото на Еврика: Върви и я вземи.

Когато се сети за Диана, ръката на Еврика посегна към врата ѝ. Докато пръстите ѝ проследяваха медальона, жълтата панделка и гръмотевичния камък, тя намисли план. Подаде факлата на Кат. Изхлузи платнената чанта от рамото си и я даде на Андър.

Той ѝ отправи усмивка, която казваше: Наистина ли ще се пробваш?

Увисна пред него, чувствайки топлината на пръстите му, докато вземаше чантата ѝ. По челото ѝ изби пот. Беше глупаво да иска целувка за късмет, но искаше.

— Върви и я вземи — прошепна той.

Еврика се приведе в стартовата поза, която заемаше преди състезание. Прегъна колене и сви юмруци до тялото си. Щеше да ѝ трябва бърз старт.

— Добра форма. — Солон пресуши последните капки от питието си. — Кой да знае, че е тренирана?

— Да вървим, Бодро. — Кат повтори насърчението, което бе напявала по време на състезания. Но гласът ѝ звучеше далечно, сякаш не можеше да повярва на онова, което ставаше.

Еврика беше тренирала висок скок в продължение на един сезон, когато най-напред започна да бяга. Взря се във водопада, представяйки си хоризонтална греда от вода, която тялото ѝ да преодолее, когато скочи. Изпълни я страх, енергия, от която тя си нареди да се възползва. Започна да подтичва по дъното на пещерата.

През първите няколко крачки мускулите ѝ бяха студени и напрегнати, но скоро почувства отпускането, олекотяването. Вдиша дълбоко, поемайки странния, подобен на пара въздух в дробовете си, задържайки дъха си, докато се почувства потопена в атмосферата. Обувките ѝ престанаха да жвакат. Гръдният ѝ кош се повдигна. Умът ѝ се насочи към най-високия клон на луната. Не погледна надолу, когато подът изпадна изпод краката ѝ. Завъртя се във въздуха, изви гръб като дъга, вдигна ръце и се гмурна назад във водопада.

Около нея реवेशе студена вода. Изкрещя, когато тялото ѝ падна на двайсет фута и беше погълнато от падането. После щитът на гръмотевичния камък разцъфна около нея, като получила отговор молитва, подхвърляйки я нагоре. Беше безтегловна, защитена. Но силата на водопада я теглеше надолу.

Щеше да ѝ се наложи да доплува до орхидеята.

Тялото ѝ се изопна. Направи едно движение, плувайки бруст, после още едно.

Беше трудна работа. Всеки изгарящ замах на ръцете ѝ я издигаше само половин инч по-високо. Когато не ѝ се съпротивляваше, водата я буташе надолу. След дълъг, изтощителен период, Еврика усети, че едва сега е на едно ниво с дъното на пещерата. Тепърва ѝ предстоеше да измине много път.

Ръцете ѝ се устремиха с тласък напред. Изпъшка, когато се напрегна да ги издърпа назад. Риташе ожесточено с крака. С усилие се изкачваше по водопада, половинките инчове се превръщаха в цели, а после, невъзможно, във футове.

Трепереше от изтощение, когато видя тънките корени на орхидеята да се прокрадват отстрани по камъка. Отвъд водопада

имаше поклащащи се зелени листа, блещукащи тъмночервени цветове. Беше толкова развълнувана, че се хвърли към орхидеята.

Раздвижи се твърде бързо. Тялото ѝ мина през водопада, преди да осъзнае грешката си: в мига, щом бе изложен на въздуха, щитът се пукна като балон.

Ръката на Еврика беше само на сантиметри от цветето, но сега тя изгуби движещата сила. Ръцете ѝ се завъртяха. Краката ѝ се движеха във въздуха, сякаш караше колело. Изпищя и тялото ѝ падна...

После нещо се допря съвсем леко до гърба ѝ. Някаква сила я блъсна във въздуха, докато се издигаше по лицевата страна на водопада. Орхидеята отново се появи близо до нея.

Зефирът. Усещането от дъха на Андър около тялото ѝ беше прекрасно и интимно. Обгърна я и я избута по-високо в небето. Разделяха ги трийсет фута, но Еврика се чувстваше толкова близо до него, колкото когато се целунаха.

Посегна и улови орхидеята. Пръстите ѝ се затвориха около тънкото ѝ източено стъбло. Измъкна го от скалата.

Под нея Андър надаваше насърчителни викове. Близнаците пляскаха и подскачаха. Кат подсвирна. Когато Еврика се обърна да размаха тържествуващо цветето, видя Солон да се мръщи на Андър.

Вятърът смени посоката си и силата, която я държеше горе, бе изтръгната изпод нея. Гравитацията се върна. Еврика се гмурна по предната страна на водопада в далечната тъмнина.

9

ГМУРКАНЕ В ДЪЛБИНИТЕ

Еврика падаше през студена мъгла. Чу близнаците да пищят. Посегна към размазаното очертание на телата им, докато летеше надолу през пролуката в пода на пещерата и навътре в широка, сенчеста пещера.

Тъмнината я погълна. Скръсти ръце на гърдите си, стисната с една ръка орхидеята, а с другата — гръмотевичния си камък. Жълтата панделка я плесна по брадичката, за да ѝ напомни, че е предала онова момиче. Напрегна се за онова, в което щеше скоро да се блъсне — каквото и да беше то. Всеки водопад все свършваше някъде.

Тревожеше се как ще се гмурне във водата, твърде плитка за щита ѝ. Спомените ѝ се върнаха към дъждовната нощ, в която бе умряла баба ѝ Шугър, бавно посиняващите ѝ пети и дрезгавите последни думи на старата жена: „Моли се!“. По някаква причина споменът беше успокояващ. Тя прошепна: „Идвам, Шугър“, после: „Идвам, мамо“.

Започна да пада по-бързо. После се преметна презглава. Ако това бяха последните мигове от живота ѝ, нямаше да ги прекара като пластмасов манекен.

Помисли си за милион неща едновременно — стихотворение със заглавие „Падане“ от Джеймс Дики, което бе прочела в психиатрията, филм за хора, които се самоубиваха, като скачаха от моста „Голдън Гейт“, първия път, когато вкуси бита сметана върху палачинки, болезнената барокова сладост на света, луксът да си позволиш да се почувстваш самотен и тъжен.

Внезапно парашутът се отвори в просторно мъждиво осветено помещение и Еврика видя вода отдолу. От филма за самоубийствата от Голдън Гейт се сети да заеме поза като за сядане, преди да пробие повърхността на водата.

Спусна се под водата, сякаш привързана с ремъци към невидим стол. Щитът изникна около нея. Тя ахна, нададе вик и погледна под

себе си. Щитът я беше спасил да не се наниже върху огромно пространство от сталагмити. Острите им върхове се доближиха на сантиметри от кожата ѝ.

Рухна върху повърхността на щита. Опита се да диша, да забави ритъма на препускащото си сърце. Опита се да възстанови онова, за което бе мислила, когато падна, но онези мисли летяха нагоре към мястото, където живееха сънищата — където и да бе то.

Чу викове: някой викаше името ѝ. Силен плясък отхвърли щита назад. Андър плуваше към нея. Пристигна пред щита ѝ и притисна ръце към повърхността му. Изглеждаше обзет от отчаян копнеж да я прегърне.

Еврика пусна орхидеята. Притисна ръце към щита, с длани, опрени в тези на Андър. После бавно притисна чело и рамене към щита. Андър повдигна брадичка, съсредоточен, докато тя притискаше устни към щита.

Тя се взря в него. Устните му бяха леко разтворени. Той се поколеба за момент, после вдигна пръст и леко проследи очертанията на устните ѝ през щита. Тя можеше да почувства съвсем слабия натиск на докосването му, но не и мекотата на кожата му.

Из тялото на Еврика се разля топлина. Бяха хипнотизиращо близо един до друг...

Можеха да доплуват до повърхността и щитът щеше да изгуби силата си, но внезапно Еврика почувства, че между тях винаги може да лежи мощна сила, която я дразнеше нарочно, измъчваше я.

Андър беше стоял дълго време под водата без въздух. В границите на щита си Еврика можеше да диша, но дробовете на Андър сигурно го боляха. Тя се дръпна назад от ръба на щита и посочи към повърхността. Когато Андър кимна, тя вдигна орхидеята и те заритаха и се издигнаха по-високо, все по-високо, докато главата на Еврика се показва на повърхността и щитът се разби отново.

Изправиха се един срещу друг и започнаха да газят из водата, която беше топла като току-що напълнена вана. Ръката ѝ леко се допря до бедрото на Андър. Кракът му се удари в коляното ѝ. Вината ѝ докосна неговата, после се изгуби в тъмната вода. Еврика не знаеше как да остане свързана с него, без да потъне.

— Не ми обръщайте внимание. — Солон им се ухили самодоволно от ръба на езерцето.

Зад Солон Еврика видя вито стълбище, вградено в камъка. Кат и близнаците скочиха от най-долното стъпало и затичаха към нея. Крилатата беседка на баща им се рееше в подножието на стълбите.

Тя размаха орхидеята, за да даде знак, че е добре. Още привикваше към мисълта, че няма да умре.

Тук долу пещерата беше по-тъмна, без украса. Само няколко полилея от сталагмити осветяваха зейналото пространство, но Еврика усещаше, че в тази подземна цистерна имаше нещо повече, отколкото можеше да види от езерцето.

Фонтан от пръски вода изригна зад Еврика. Тя се хвърли напред.

— Само един малък вентилатор — каза Солон. — Не е ново изпитание. Защо не се успокоите и не се покажете на повърхността? Имаме много за обсъждане.

Андър се измъкна от езерото и се обърна да помогне на Еврика. Тя беше подгизнала, той беше сух както винаги.

Солон ѝ подхвърли роба, същата като неговата. Тя я облече върху мокрите си дрехи и изстиска водата от конската си опашка. Кат и близнаците я прегърнаха — приятелката ѝ — високо, брат ѝ и сестра ѝ — ниско.

— И така. Издържа изпитанието — каза Солон. Хвърли поглед към Андър. — Само с малко измама.

Андър се изправи гърди срещу гърди със Солон:

— Тя едва не загина.

Солон се отдръпна с препъване назад, развеселен:

— Някои биха казали, че това е целта. Сигурен съм, че знаеш кого имам предвид. — Обърна се обратно към Еврика: — Приятелят ти е ядосан, защото когато осъзнах, че използва своя Зефир, за да ти помогне, аз използвах моя, за да обезсиля неговия. Тогава падна. — С два пръста изимитира размахващите се крака на падащо момиче и изсвири звука от спускането ѝ.

— Ти искаше да падна? — попита Еврика.

— Искам, е силна дума. Главно не искам в дома ми да въвеждат демонстративно Пазител на Атлантида.

— Вече не съм Пазител на Атлантида — каза Андър. — Името ми е Андър. Подобно на теб, обърнах гръб...

Солон се намръщи и поклати нетърпеливо глава:

— Роден ли си като Пазител на Атлантида, такъв си оставаш винаги. Това е най-злострастната страна на едно отявено злострастно съществуване. А ти изобщо не си като мен. — Той направи пауза. — Андър? Кръстен на Леандър?

— Да.

— Доста претенциозно, нали? — попита Солон. — Извърши ли вече своя Ритуал на Преминаването?

Андър кимна:

— Навърших осемнайсет през февруари.

Погледът на Еврика се стрелкаше между двамата, опитвайки се да не изостава от събитията. Всичко това беше новина за нея. Представи си рождения ден на Андър, преди месеци в Лафайет. С кого беше празнувал? Каква торта обичаше? И какво беше Ритуал на Преминаване?

— Кого замести? — обърна се Солон към Андър. — Чакай, не ми казвай. Няма да засядам в тази плетеница от объркване просто защото някакво хлапе влиза в пещерата ми като лоша шега.

Еврика хвърли орхидеята и удари Солон в лицето:

— Ето ти цветето, задник такъв.

— Издухай си го в духалката — промърмори Кат.

Солон улови орхидеята за стъблото. Вдигна я към гърдите си и потупа венчелистчетата ѝ.

— Колко време ще ми откупиш? — попита той цветето.

Когато вдигна поглед към Еврика, по лицето му блуждаеше зловеща усмивка:

— Е, сега сте тук, нали? Не е зле да свикна с това. Усамотението и достойнството са временни състояния.

— Вода, вода за всички? — Солон извади медна гарафа, когато бяха отново горе и вече бяха сухи, седнали около огъня му. Беше раздал одеяла от вълна на алпака, които всички обвиха около раменете си.

Кат сви крака в чифт мокасина на Солон.

— Тези неща ще ме довършат — беше се обърнала към един от черепите на стената, когато изхлузи червените си обувки и наниза токчетата в очните му ямки. — Разбираш ме, нали?

Беседката от пеперудени криле на баща ѝ беше започнала да провисва по време на приключението на Еврика с орхидеята. Нощните пеперуди умираха. Когато беседката увисна чак до земята, тя се разгъна, с не по-вълшебен вид от сиво парцалено одеяло. Докато Солон и Андър пренасяха баща ѝ по-близо до огъня и го подпираха на планина от възглавници, Еврика опипа странната материя на беседката. Крилете на нощните пеперуди се променяха, превръщайки се от тънки, тебеширени листенца в прах.

Тя взе гарафата от Солон, болезнено копнеейки да пресуши съдържанието ѝ на няколко големи глътки. Поднесе я към устните на баща си.

Той пиеше немощно. Пресъхналото му гърло издаваше стържещи звуци, докато се напрягаше да преглъща. Когато явно беше твърде уморен да пие повече, обърна очи към Еврика:

— Предполага се аз да се грижа за теб.

Тя избърса ъгълчето на устата му:

— Грижим се един за друг.

Той се опита да се усмихне:

— Толкова много приличаш на майка си, но...

— Но какво?

Баща ѝ рядко повдигаше темата за Диана. Еврика знаеше, че е уморен, но искаше да остане в мига, да го задържи там със себе си. Искеше да научи колкото можеше повече за любовта, която я беше създала.

— Но си по-силна.

Еврика беше удивена. Диана беше най-силният човек, когото познаваше.

— Ти не се страхуваш да бъдеш неуверена — каза баща ѝ, — или да си близо до другите, когато са неуверени. Това изисква сила, каквато Диана никога не е имала.

— Не мисля, че имам избор — каза Еврика.

Баща ѝ докосна бузата ѝ:

— Всеки има избор.

Солон, който беше изчезнал зад едно висящо килимче, което сигурно водеше към задна стая, се върна, носейки дървен поднос с високи керамични чаши.

— Имам и просеко, ако предпочитате. Аз го предпочитам.

— Какво е „просеко“? — попита Уилям.

— Имаш ли пуканки? — попита Клеър.

— Само ни погледнете — Солон подхвърли празна чаша на Кат, която я улови за дръжката с кутрето си, — правим си малко парти.

— Баща ми има нужда от лекар — каза Еврика.

— Да, да — каза Солон. — Асистентката ми би трябвало да дойде след малко. Тя приготвя прекрасни болкоуспокояващи.

— Освен това раната му трябва да се превърже отново — каза Еврика. — Трябва ни марля, антисептик...

— Когато дойде Фелиз. Тя се занимава с нещата, с които не се занимавам аз. — Солон бръкна в джоба на халата си и измъкна ръчно свита цигара. Пъхна я в устата си, надвеси се над огъня и вдиша. Издуха голямо облаче дим с мирис на карамфил. Уилям се закашля. Еврика размаха ръка, за да отклони дима от лицето на брат си.

— Първо — каза Солон, — трябва да знам кой от вас видя през маскировката на вещиците в пещерата ми?

— Аз — каза Клеър.

— Трябваше да се сетя — каза Солон. — Висока е три фута и два инча, а излъчва знанието, че възрастните не стават за нищо. Нейната чудатост още е доста силно изявена.

— Какво е „чудатост“? — попита Кат, но Солон само се усмихна на Клеър.

— Клеър ми е сестра — обясни Еврика. — Тя и Уилям са близнаци.

Солон кимна на Уилям и издиша дима през ъгълчето на устата си, за да прояви вежливост.

— Какъв е твоят клон от магията?

— Още решавам — каза Уилям. Не го беше замислил като шега — за Уилям магията беше реална.

Изгубеният Пазител на Атлантида подпря цигарата на сталагмита, който използваше като пепелник:

— Разбирам.

Андър вдигна цигарата и я подуши, сякаш никога преди не беше виждал такова нещо.

— Как можеш да пушиш?

Солон грабна цигарата:

— Отказал съм се от милион удоволствия, но съм верен на това.

— Но какво ще стане със Зефира ти? — попита Андър. — Как можеш все още...

— Дробовете ми са съсипани. — Солон си дръпна от цигарата и издиша огромно кълбо дим. — Когато преди миг ви отклоних от посоката, това беше първият път от цяла вечност, когато използвам Зефира си. Предполагам, че ако смъртта ми зависи от това, все още бих могъл да издигна кордон. — Почука връхчето на цигарата. — Но предпочитам това малко развлечение.

Извърна се с висяща от устните му цигара и отскубна цветовете на орхидеята от клонката им. Пусна ги в стъклена бутилка от газирана вода, броейки цветчетата под нос, сякаш бяха скъпоценни златни монети.

— Какво ще правиш с тези? — попита Клеър.

Солон се усмихна и продължи чудатата си работа. След като напълни бутилката, извади черна кадифена кесийка от джоба си и изсипа останалите венчелистчета с цвят на аметист в нея.

— Ще запазя тези за някой не толкова дъждовен ден — каза той.

— Сега, след като си получи малкото цвете — каза Кат, — има ли някакъв шанс да успея да използвам телефон или да се възползвам от нечия безжична връзка?

— Той живее под скала — каза Еврика. — Съмнявам се, че е свързан към ширококестотен обхват. — Хвърли поглед към Солон: — Кат беше разделена от семейството си. Трябва да се свърже с тях.

— Тук долу сме извън мрежата — каза Солон. — На две мили западно отук имаше интернет-кафе, но сега всичко това е под вода, благодарение на Еврика. Водата отнесе цялата световна мрежа.

Кат зяпна към Еврика:

— Ти уби интернет.

— Вещиците може да знаят къде е семейството ти — продължи Солон, — но те не осигуряват информация даром. — Хвърли поглед към пълната с цветчета бутилка. — Бих помислил три пъти, преди да стана длъжник на онези чудовища.

— Срецнахме ги — каза Еврика. — Те ни помогнаха да те намерим. Пренесоха татко и...

— Знам. — Солон се обърна към разпадналата се беседка. Леко прокара ръка по праха от крилете на пеперудите. — Бих разпознал останките на любимките си навсякъде.

— Могат ли вещиците наистина да свържат Кат със семейството ѝ? — попита Еврика.

— Могат да правят много неща. — Солон запрати долу кадифената кесия и посегна към една торба с връзки зад гърба си. Изсипа множество цветни камъни и започна да ги прехвърля. — Търсеци плячка лешояди. Развратни харпии. Срецнахте ли Есме? Младата — много красива?

— Не им чухме имената — каза Еврика.

— Никога няма да успеете — и никога не трябва да я наричате с него. Имената им се пазят в тайна от всички, освен от други вещици на мълвата. Всеки, който познава някоя, трябва да се преструва, че не е така.

— Тогава защо да ми казва името си? — попита Еврика.

— Защото Есме е най-умната и най-прекрасната, и следователно — най-ужасната.

— А маскировката на вещиците? — Клеър се примъкна по-близо до Солон, който ѝ отправи тревожна усмивка, сякаш никой не се беше допирал близо до него от години.

— Плащам на проклетите вещици да омагьосват входа към пещерата ми. Маскировката е специален камуфлаж, за да не може семейството ми да ме намери. Недоловима е за сетивата или се предполага да е. Ще поискам да ми върнат заплащането. — Погледна Андър. — Как все пак стигна толкова далече?

— Отдавна възнамерявам да те открия...

— Лесно ти е да го кажеш сега, но никога нямаше да ме откриеш сам. — Солон направи страховита гримаса като някой от черепите си. После се изправи и отново изчезна зад висящия гоблен. Еврика чу звуци от рязко отваряне и затръшване на вратички на шкафове.

— Не съм заплаха за теб, Солон — обади се Андър. — Мразя ги толкова, колкото ги мразиш и ти.

— Невъзможно — заяви Солон, когато се върна миг по-късно, с ледена бутилка просеко в едната ръка и висока тясна чаша за шампанско в другата. Рязко посочи с глава към Еврика. — Ти имаш нея. Моята Библис е мъртва.

Еврика потърси опипом чантата си, за да се увери, че „Книгата на любовта“ още е в нея. Библис беше една от предишните

притежателки на книгата и момиче от Линията на сълзите. Андър беше казал на Еврика, че Пазителите на Атлантида са я убили.

Солон оглеждаше изучаващо Еврика:

— Приличаш на нея.

— На Библис?

— На майка ти.

Баща ѝ повдигна брадичка:

— Как така твърдиш, че си познавал Диана?

— Тя ме посети тук преди няколко години. — Солон измъкна корковата тапа на бутилката си. — Опа! — викна, когато тя се изстреля като ракета от челото на един череп и заседна в очната орбита на друг. В очните орбити на доста черепи имаше забити тапи.

— Майка ми... — поде Еврика.

— Тази жена беше истински диамант. — Солон вдигна чашата си в наздравица за Диана. — Как е тя?

— Тя... — Еврика не знаеше как да довърши това изречение.

— Проклети да са — прошепна Солон и Еврика си даде сметка, че той знаеше за плановете на Пазителите на Атлантида. — Ти знаеше ли, че е сключила споразумение с тях?

— Какво?

— Закле се да ти попречи да плачеш — каза Солон — и да пази истината за произхода ти в тайна от теб. В замяна, от тях се очакваше да те оставят жива.

Диана никога не беше споменавала договор с Пазителите на Атлантида или пътуване до Горчивия облак. Никога не беше споменавала толкова много неща. Диана знаеше пред какво е изправена Еврика, но не беше носила бремето на Еврика. Тя не беше момиче от Линията на сълзите — не беше родена в ден, който не съществува, не беше дете без майка и майка без деца, нито беше възпитавана да сдържа чувствата си, докато избухнеха от вътрешността ѝ. Диана беше най-големият съюзник на Еврика, но никога не беше разбирала истински какво е да си като Еврика.

И въпреки това майка ѝ беше имала дарба да оставя хаоса да се върти вихрено, докато смисълът му се оформи. Еврика докосна колието си и остави пронизващото чувство от липсата на майка ѝ да я обземе.

— Диана знаеше, че ще се разберем — каза Солон.

Еврика примижа:

— Така ли? Разбираме ли се?

— Мисля, че думите ѝ бяха: „Ако се преживеете взаимно, ще станете големи приятели“ — каза Солон. — Редно е да те предупредя, че съм много труден за убиване.

— И аз така — каза Еврика. — Повярвай ми, опитвала съм.

— Така ли? — Солон погледна Еврика с възхищение. — Сега знам, че ще станем приятели.

— Вече не съм склонна към самоубийство. — Еврика не знаеше защо каза това — може би беше заради близнаците, може би заради себе си. Във всеки случай, беше вярно.

— Какво те кара да искаш да живееш? — попита Солон. — Нека отгатна. — Щракна с пръсти: — Искаш да спасиш света.

— Мислиш, че това е шега? — попита тя.

— Разбира се, че е шега. — Солон рязко посочи с палец към Андър. — Особено по отношение на него. Той е влюбен в теб.

— Ти не ни познаваш — каза Андър. — Дойдохме тук за помощ в побеждаването на Атлас, не за изкривените ти възгледи за любовта. Диана сигурно те е накарала да обещаеш да помогнеш на Еврика. Ще го направиш ли, или не?

— Говориш все едно си единствен и неповторим. — Солон говореше сякаш знаеше, че думите му уязвяват, и се наслаждаваше на това. — И останалите. Вие сте страничната вреда от една тийнейджърска авантюра, която тези двамата бяха твърде погълнати от себе да предотвратят.

— Хей — обади се Кат. — Аз съм два пъти по-погълната от себе си, отколкото Еврика.

— Но не и на една десета толкова смъртоносна — каза Солон.

Зад Солон, от водопада падаше снежнобяла вода. Еврика огледа мястото, където се бе намирала орхидеята. Не знаеше какво беше очаквала от Солон, но със сигурност не беше това.

— Защо майка ми е мислела, че ще ми помогнеш?

— Защото мога — каза Солон — и би трябвало. Надявам се, че се учиш бързо. Имаме време само до пълнолунието, преди този глупав свят да стигне до глупавия си край.

ДОКОЛКОТО СЕ ОТНАСЯ ДО ЛЮБОВТА

— Какво ще стане, щом настъпи пълнолунието? — попита Еврика часове по-късно, когато тя, Солон и Андър бяха сами пред огнището.

Откакто асистентите му пристигнаха този следобед, Солон мълчеше. Не пожела да съобщи по-нататъшни подробности за Линията на сълзите на Еврика, докато червенокосото момиче Филиз влизаше и излизаше от разни ниши, прибираше съдове, палеше огънове. Изглеждаше смутена сякаш е отишла на парти далече от къщи и е изгубила приятелите си.

Преди да се оттегли за нощта, Филиз беше превързала отново рамото на баща ѝ и беше сварила силен чай от див джоджен, който го приспа в стаята за гости зад оранжево-червения висящ гоблен. Близнаците спяха на дюшеци от двете му страни. Кат беше отказала храна или почивка, докато не се свърже с близките си, затова другият асистент на Солон, момче, представено като „Поета“, я отведе до веранда, където имаше мъничък шанс телефонът му да успее да намери покритие.

Поета беше висок и сексапилен, с изпоцапаните с боя пръсти на рисувач на графити. Дватамата с Кат си бяха допаднали неимоверно много. Докато се придвижваха спираловидно по витото стълбище, Кат измъкна аерозолен флакон боя от големия джоб на панталона му.

— И така, значи си човек на изкуството... — Еврика предположи, че ще отсъстват в продължение на часове.

Най-после Солон поведе Еврика и Андър към каменна маса в центъра на салона си. Ситните като мъгла капчици от водопада стигнаха до кожата на Еврика и навлажниха червеникавокафявите сатенени халати за баня, които тя и Андър носеха, докато дрехите им съхнеха върху камъни около огнището.

— Линията на сълзите е обвързана с лунен цикъл — каза Солон. — Когато заплака вчера сутринта, може би си забелязала наедравация

полумесец ниско в небето? Тогава е започнало Въздигането. Трябва да завърши преди пълнолунието, след девет дни, смятано отсега.

— А ако не завърши? — попита Андър.

Солон повдигна вежда и изчезна в кухнята си. Върна се миг покъсно, носейки поднос, пълен с нащърбени различни керамични купички, пълни с пасиран спанак, тънки спагети с яйца, плуващи в гъбен сос, ядки и кайсии, потънали в мед, хрупкав шарен боб и голям резен плътна, посипана със захар баклава.

— Ако Атлантида не се въздигне преди следващото пълнолуние, Будният свят ще се превърне в тресавище от прахосани мъртъвци. Атлас ще се върне в Спящия свят, където трябва да очаква следващото поколение момичета от Линията на сълзите, ако има такова.

— Какво имаш предвид с „прахосани мъртъвци“? — попита Андър.

Солон вдигна едно глинено блюдо и го предложи на Еврика:

— Шницел?

Еврика отказа блюдото с махване на ръка:

— Предположих, че въздигането вече е завършило.

— Зависи колко от сълзите ти са паднали на земята — каза Солон. — Смятам, че си проляла само две, но трябва да ме просветиш. Броят ще определи положението ни в тази катастрофа.

— Не съм сигурна — каза тя. — Не знаех, че се предполага да следя бройката.

Солон се обърна към Андър и плъзна един котлет върху чинията му:

— Какво е твоето оправдание?

— Знаем, че всяка сълза носи определена тежест — каза Андър, — но никога не съм знаел формулата. Не знаех и за лунния цикъл. Пазителите на Атлантида бяха потайни, макар да бях от семейството. След като ти си тръгна, трябваше да внимавам на кого се доверяват.

— Пазят тайни, защото се страхуват. — Солон преглътна хапка месо и затвори очи. Гласът му се оживи, когато запя:

*Една сълза да разтърси
на Будния свят повърхността.
Втора да попие чак вътре*

*през корените на Земята
Трета да разбуди Спящия свят
и старите кралства да възроди.*

Очите му се отвориха.

— „Пророчеството за сълзите“ било последната песен, изпята преди Потопа. Това е метафора за живота или смъртта, или...

— Любовта — осъзна Еврика.

Солон наклони глава:

— Продължавай.

Еврика не знаеше откъде беше дошла идеята. Не беше експерт по въпросите на любовта. Но „Пророчеството за сълзите“ ѝ напомни как се бе почувствала, когато срещна Андър.

— Може би първата сълза — каза тя, — която разтърсва повърхността на нашия свят, олицетворява привличането. Когато Кат харесва някое момче, никога не нарича това „увлечение“. Казва, че „разтърсване“ е по-точно.

— Знам какво има предвид — каза Андър.

— Но любовта от пръв поглед не води доникъде — каза Еврика, — освен ако вторият поглед не стигне по-надълбоко.

— Значи втората сълза — каза Андър, — онази, която попива през корените...

Еврика кимна:

— Това е да опознаваш някого. Страхове, мечтите и страстите му. Недостатъците му. — Помисли си за думите на баща си по-рано днес: „Това е да не се страхуваш да докоснеш корените на другия. Това са следващите хиляда мили от влюбването“. — Тя направи пауза. — Но това все още не е любов. Това е увлечение, до...

— Третата сълза — каза Солон.

— Третата сълза достига Спящия свят — каза Андър. — И го пробужда. — Бузите му пламнаха и поруменяха. — С какво прилича това на любов?

— Взаимност — каза Еврика. — Когато този, когото обичаш, отвърща на обичта ти. Когато връзката стане неразрушима. Това е моментът, когато няма връщане назад.

Не беше осъзнала, че се навежда към Андър и че той се навеждаше към нея, докато Солон не провря ръка между лицата им.

— Виждам, че не си й разказал за нас — каза Солон на Андър.

— Какво за вас? — попита Еврика.

— Той има предвид... — Андър се обърна отново към чинията си и отрязва хапка шницел, но не я изяде — ролята на Пазителите на Атлантида в спирането на сълзите ти.

Солон погледна подигравателно Андър.

— Знаех за това — каза Еврика. Андър може и да се беше обърнал срещу семейството си, но все още се интересуваше какво ще стане със сълзите й. Спомни си допира на ледения Зефир до замръзналите си бузи. — Тя е у Андър — осъзна.

— Какво? — попита Солон.

— Третата сълза. Плаках отново на път за тук, но дъхът му замрази сълзите ми. Не паднаха на земята. На сигурно място са в неговия лакриматориум.

— Сълзите от Линията на сълзите никога не са в безопасност — каза Солон.

— При мен са в безопасност. — Андър показа на Солон малката сребърна колба.

Солон разтърка челюстта си:

— Тичаш с бомба.

— Бомбите могат да бъдат обезвредени — каза Еврика. — Не можем ли да се отървем от сълзите ми, без да...

— Не — казаха Андър и Солон в един глас.

— Ще задържа това. — Солон грабна лакриматориума и хвърли гневен поглед през масата. — Не натрупах всички тези запаси от храна, за да идат на вятъра. Яжте! Трябва да видите какво имат за вечеря съседите ми. Клонки! Всички до един!

Еврика сипа малко юфка в чинията си. Огледа месото, което миришеше като в закусвалнята „Бон Креол“, чиито измачкани, покрити с мазни петна торбички от храна за вкъщи танцуваха на вятъра над каросериите на повечето пикапи в Ню Иберия. Мирисът пробуди у нея носталгия и й се прииска да е възседнала някое лепкаво високо столче във „Викторс“, където едно време баща й пържеше стриди, малки колкото монети от четвърт долар и леки като въздух.

Андър бързо пъхаше в устата си набодени на вилицата хапки, без да усеща вкуса, сякаш празнината в него можеше да бъде запълнена.

Еврика беше почти изплашена от собствения си глад. Той се беше превърнал във форма в нея, с ръбове, остри като счупено стъкло. Но от думите на Солон ѝ беше станало трудно да преглъща. Помисли си за проницателните златисти очи на Филиз.

— Затова отпрати Филиз и Поета, преди да изнесеш храната.

— Наистина ли мислеше, че от небето може да се изсипе истински потоп от солена вода и да не унищожи хранителната верига? — попита Солон. — Асистентите ми мислят, че гладувам, точно както гладуват те. Трябва да продължат да мислят така. Не върви съседите да пълзят наоколо на длани и колене, като си блъскат главите в моята блестяща преграда. Разбрано?

— Защо не споделиш с тях?

Солон вдигна гарафата, задържа я високо над празната чаша на Еврика и изля дълга струя вода, за да я напълни отново.

— Защо не се върнеш назад във времето и не предотвратиш наводняването на света?

Андър дръпна рязко гарафата от Солон и я стовари на масата. По бедрата на Еврика шумно се разплиска вода.

— Какво абсолютно прахосничество — отбеляза Солон.

— Тя прави най-доброто, което може.

— Трябва да се справи по-добре от това — каза Солон. — Третата сълза е в света. Скоро Атлас ще я вземе.

— Не — каза Еврика. — Дойдохме тук, за да ми помогнеш да го спра.

Солон провлече пръст надолу по чинията си и облиза мазнината от него.

— Това не са избори за студентски съвет. Атлас е най-тъмната сила, която Будният свят някога е познавал.

— Как? Хванат е като в капан на дъното на океана от хиляди години — каза Еврика.

Солон се взря продължително във водопада. Когато най-последно проговори, гласът му беше слаб:

— Имаше едно момче, което живееше на две пресечки от Библис, когато тя беше момиче в Мюнхен. Ходеха на курс по рисуване заедно. Бяха... приятели. После Атлас го обсеби. Обсеби ума на едно

обикновено момче и пусна на свобода дявол. В един определен момент Библис умря, но това нямаше значение. Атлас не напусна тялото на гостоприемника си с години. — Махна печално с ръка. — Останалото, за нещастие, е история. И ако Атлантида се въздигне, това, което се крие в бъдещето, е по-лошо. Нямах представа срещу какво си изправена. Няма да разбереш, докато не застанеш лице в лице с него в Мараис.

Еврика опипа с пръсти медальона на Диана. Вътре майка ѝ беше написала точно същата дума. Еврика щракна закопчалката и изопна верижката, за да покаже на Солон:

— Какво ще стане в Мараис?

— Времето ще покаже — каза Солон. — Какво знаеш за Мараис?

— Това е кейджунската дума за „тресавище“. — Еврика си представи митичния град и неговия чудовищен крал, надигащ се от лагуната зад къщата ѝ. Това не ѝ се струваше правилно.

— Но едно тресавище може да бъде къде ли не — каза Андър.

— Или навсякъде — рече Солон.

— Ти знаеш къде е — каза Еврика. — Как да стигна там?

— Мараис не е отбелязан на никоя карта — каза Солон. — Истинските места никога не са. Човекът е пропилял цели хилядолетия да предполага къде се е намирала някога Атлантида. Дали е увиснала отвъд моряшките въжета във Флорида, или сред ледени шведски русалки? Дали е потънала редом до тюлените в Антарктика? Дали се люшка под яхтите на Бахамите, дали не се процежда под бутилки с узо в Санторини, или се поклаща като пересто палмово листо отвъд крайбрежието на Палестина?

От спалнята зад гоблена Уилям изхленчи в съня си. Еврика се надигна да отиде при брат си, който често имаше нужда да бъде успокояван след лоши сънища, но момчето отново притихна.

Солон снижи глас:

— Или може би целият континент просто се е понесъл, отказвайки да се установи някъде. Никой не знае.

— С други думи — каза Андър, — Атлантида може да се въздигне отвсякъде.

— Съвсем не. — Солон напълни отново чашата си с просеко. — През годините географската ширина и дължина на Мараис в Будния свят се е променила, но това е и винаги е било мястото, откъдето

трябва да се въздигне Атлантида. Морското дъно под Мараис е податливо точно във формата на изгубения континент. Оттам Атлас може да въздигне Атлантида в целостта ѝ. Успешна ексхумация.

— Следователно има значение къде ще падне на земята третата сълза — каза Андър.

— Ако третата сълза падне на земята — каза Еврика.

— Където и да падне третата сълза, Атлантида пак ще се въздигне — каза Солон, — но освен ако не падне в Мараис, тя ще се надигне постепенно, на назъбени отломки, като зъби, които при израстването си са вече прогнили. Атлас ще има да върши тежка и неприятна работа, за да обедини отново империята си. — Той направи гримаса: — А той би предпочел да се съсредоточи върху... други неща.

— Запълването — каза Андър тихо.

— Какво е Запълването? — попита Еврика.

— Далеч не си готова да разбереш това — каза Солон. — Мараис е мястото, където Еврика трябва да се изправи срещу Злодея. Той ще чака там.

Еврика си спомни онова видение: как Брукс плуваше към нея близо до турския бряг. Не е било видение. И този, който идваше за нея, не беше Брукс. Беше Атлас.

— Не — каза тя. — Мисля, че той е тук.

Солон хвърли поглед из пещерата си и сбърчи чело към Еврика.

— Еврика е объркана — каза Андър. — На път за тук ѝ се стори, че е видяла момчето, което Атлас обсеби. Казах ѝ, че не може да е той...

— Сбъркал си. — Солон изучаваше лакриматориума в юмука си. Пъхна го в джоба на халата си. — Идва лично за момичето от Линията на сълзите. Крие се някъде в тези планини. Отдадеността на Атлас заслужава възхищение. Еврика, от съществена важност е да се държиш на разстояние от него, докато не си подготвена.

— Очевидно — каза Еврика, но сведе поглед към чинията си, за да не виждат очите ѝ. Ако Атлас беше тук, значи Брукс беше тук. Ако той беше тук, тя все още можеше да го спаси.

— Ако е тук — каза Андър, — трябва да го убием.

— Никой няма да докосва Брукс — каза Еврика.

— Брукс вече го няма — каза Андър и погледна към Солон.

— Кажи ѝ.

— Засега момчето, което си познавала, още съществува в тялото си — каза Солон, — но веднъж щом някой бъде обсебен от Атлас, няма измъкване. Имаше ли чувства към този смъртен?

— Той е най-добрият ми приятел.

— Еврика. — Андър посегна към ръката ѝ. — Когато проля първите две сълзи в задния си двор, за какво плачеше?

— Сложно е. Не беше само едно нещо.

Но изобщо не беше сложно. Това беше най-простото нещо. Мислеше си за един американски орех в задния двор на Шугър. Умът ѝ се беше катерил по клоните, търсейки Брукс. Той винаги присъстваше в най-щастливите ѝ спомени от детството, винаги се смееше, винаги я разсмиваше.

Еврика осъзна, че Андър вече знаеше какво се кани да каже тя.

— Заплаках, защото помислих, че си е отишъл.

— И беше права — Солон вдигна чашата си, — така че нека продължим нататък.

— Това беше преди да го видя да плува към мен тази сутрин — каза Еврика. — Докато тялото на Брукс съществува, докато дробовете му още поемат въздух, а сърцето му още бие, няма да се откажа от приятеля си.

— Сега приятелят ти е просто инструмент — каза Солон. — Атлас ще използва спомените на момчето, за да те манипулира. Когато приключи, ще вземе душата на момчето със себе си.

Не. Трябваше да има начин да спре най-лошия враг на света, без да довърши най-добрия си приятел.

— А ако напълно откажа да отида в Мараис? Ще остана тук, докато пълната луна започне да намалява, и Атлас ще трябва да се върне в Спящия свят. Ще напусне тялото на Брукс и ще се прибере у дома.

— Това не е по-добро от абсурдната идея на Андър да убием Брукс. Умът на Атлас ще се върне в Атлантида. По пътя ще зареже тялото на приятеля ти и ще открадне душата му — каза Солон. — И в двата случая, ще избягваш точно нещото, което трябва да направиш. Трябва да се изправиш срещу Атлас. Трябва да унищожиш Злодея.

— Но в думите на Еврика има логика — каза Андър. — Под блестящата маскировка на пещерата ти тя ще бъде предпазена от

Пазителите на Атлантида и Атлас. Защо да не можем просто да си опитаме късмета, докато той потъне отново?

— Просто да прехвърлиш топката на следващото момиче от Линията на сълзите? — каза Солон. — И да оставиш този свят, прогнил от прахосани мъртъвци, като така и така си започнала?

Вълна от срам заля Еврика. Тя беше започнала това въздигане. Щеше да го завърши веднъж завинаги.

— Солон е прав. Това свършва с мен.

— Ето, това е момичето, за което говореше Диана. — Очите на Солон се изпълниха с момчешко вълнение.

Еврика огледа гладката му кожа, младежкото излъчване на боядисаната му на леопардови шарки коса, ярката, жива ведрост на бледосините му очи. Но Солон беше заминал в изгнание от Пазителите на Атлантида преди седемдесет и пет години. Вече нищо не ѝ се струваше логично.

— Защо не си стар? — Въпросът ѝ се изплъзна, преди да осъзнае, че е груб.

Солон остави чашата си и хвърли поглед с широко отворени очи към Андър:

— Искаш ли ти да поемеш това?

— Би трябвало да обсъждаме подготовката на Еврика за заминаването в Мараис, не...

— Не какво? — попита Солон, като започна да трупа на купчина чиниите им. — Твоята тайна?

— Каква тайна? — попита Еврика.

— Не прави това — каза Андър.

— Няма да отнеме и минута. Добре съм репетирал историята. — Солон се ухили, докато събираше приборите от масата. — Наистина ли искаш да узнаеш как оставам толкова искрящо млад?

— Да — каза Еврика.

— Маймунски жлези. Инжектирани право в...

Еврика изпъшка:

— Не се шегувам, Солон.

— Не! Чувствам! Нищо! — рязко разпери ръце и изкрещя във водопادا Солон. — Никаква радост. Никакво желание. Никаква емпатия. И със сигурност не — той се втренчи хипнотизиращо в нея

— любов. — Солон потупа чантата ѝ, в която беше „Книгата на любовта“. — Не знаеш ли историята на Леандър и Делфин?

— Искаш да кажеш Леандър и Селена? — попита Еврика. Селена беше нейна прародителка; Леандър бе прародител на Андър. Много отдавна те били дълбоко влюбени и избягали от Атлантида, за да могат да се обичат свободно, — но претърпели корабокрушение и една вълна ги разделила.

Солон поклати глава:

— Преди Селена имало Делфин.

Еврика си спомни:

— Добре, но Леандър напуснал Делфин, защото искал Селена. — Звучеше като клюка от училищната съблекалня.

Солон се беше преместил до един бюфет зад масата. Наля си тумбеста чаша портвайн с цвят на рубин:

— Познат ли ти е изразът: „И в ада няма ярост, по-голяма от тази на отхвърлена жена.“?

Еврика кимна:

— Андър, за какво говори той?

— Представи си отхвърлена магьосница — каза Солон. — Представи си най-черното сърце, обгорено до още по-тъмна чернилка. Умножи го по четири. Това е отхвърлената Делфин.

— Това не е начинът, по който Еврика би трябвало да... — възрази Андър.

— Точно стигам до хубавата част — каза Солон. — Делфин не можеше да попречи на Леандър да се влюби в друга, но можеше да се погрижи любовта му да доведе до нещастие. Стовари върху него проклятие, проклятие, наследено от всичките му бъдещи потомци. И двамата с гаджето ти страдаме под гнета на това проклятие: любовта изцежда живота ни. Любовта ни състарява бързо, с десетилетия за един миг.

Еврика погледна от Андър към Солон, а после обратно. И двамата бяха просто момчета.

— Не схващам. Каза, че някога си бил влюбен...

— О, бях — каза Солон ожесточено. Глътна последната капка портвайн. — Нямаше начин да спра любовта ни. Това е съдба — момчетата Пазители на Атлантида винаги хлътват по момичета от Линията на сълзите. Имаме треска, породена от Линията на сълзите.

Еврика погледна Андър:

— Това се е случвало и друг път?

— Не — каза Солон саркастично. — Всичко това започна в мига, когато започна да му обръщаш внимание. Мили Боже, момичетата са тъпачки.

— С нас е различно — каза Андър. — Ние не сме като...

— Не като мен? — каза Солон. — Не като един убиец?

Тогава Еврика внезапно проумя какво беше станало с Библис. Потръпна, после започна да се поти.

— Убил си я.

От Пазителите на Атлантида се очакваше да убиват момичета от Линията на сълзите. От Андър се беше очаквало да убие Еврика. Но Солон наистина го беше извършил. Беше убил истинската си любов.

Андър протегна ръка към Еврика:

— Това, което изпитваме един към друг, е истинско.

— Какво стана с Библис? — попита Еврика.

— След един удивителен и страстен месец заедно — Солон се облегна назад в стола си с ръце, сключени върху гърдите — седяхме в едно кафене край реката, обърнали тела един към друг, до голяма степен така, както са вашите сега. — Солон посочи с жест към коленете на Еврика и Андър, които се допираха леко под масата.

— Протегнах немощната си ръка през масата да погала развяната й коса — каза Солон. — Взрях се в тъмните й като полунощно небе очи. Събрах цялата си чезнеща сила и й казах, че я обичам. — Протегна ръка и преглътна, свивайки пръстите си в юмрук. — После й счупих врата, както бях отгледан да сторя. — Загледа се в пространството, с все още вдигнат юмрук. — Тогава бях старец, грохнал от старостта, която любовта ми беше донесла.

— Това е ужасно — каза Еврика.

— Но има щастлив завършек — каза Солон. — Веднага щом нея я нямаше вече, артритът ми изчезна. Пердетата на очите ми се стопиха. Можех да вървя изправен. Можех да тичам. — Ухили се самодоволно на Андър. — Но съм сигурен, че историята ми не звучи ни най-малко като твоята. — Докосна очите на Андър. — Дори не и в бръчките от смях около очите ти.

Андър перна ръката на Солон.

— Вярно ли е? — попита Еврика.

Андър избегна погледа ѝ:

— Да.

— Не смяташе да ми кажеш. — Еврика се взря в лицето му, забелязвайки бръчки, които не беше виждала преди. Представи си го куцащ и сбръчкан, как върви немощно с бастун.

Солон каза нещо, но Еврика беше обърнала към него болното си ухо, затова не го чу. Извъртя се рязко:

— Какво каза?

— Казах, че докато те обича, Андър ще остарява. Колкото по-силни чувства изпитва, толкова по-бързо ще се случи. И ако случайно не си едно от онези напълно повърхностни момичета — старостта ще поразии не само тялото му. Умът му ще си отиде така бързо, както и останалото. Ще стане невероятно, нещастно стар — и ще остане такъв. За разлика от остаряването при простосмъртните, състаряването при Пазителите на Атлантида не води до сладката свобода на смъртта.

— А ако... спре да ме обича?

— Тогава, скъпа моя — каза Солон, — вечно ще си остане здравото и силно, намръщено момче, което виждаш. Интересна дилема, нали?

11

ОСТАНИ, ИЛЮЗИЯ

— Имам нужда от въздух — каза Еврика. Пещерата сякаш се смаляваше като ръка, свиваща се в юмрук. — Как да изляза?

Няма измъкване, беше казал Солон за Брукс. Тя усещаше, че същото беше вярно за нея. Беше хваната в капана на Горчивия облак, попаднала в капана да е влюбена в момче, което не биваше да обича.

— Еврика... — подзе Андър.

— Недей. — Тя ги остави на масата и слезе по стълбището до по-долното ниво. Ревът на водопада стана оглушителен. Тя не искаше да чува себе си как мисли. Искаше да се гмурне в езерцето и да остави водопада да я блъска, докато вече не можеше да се чувства ядосана или изгубена, или предадена.

Вдясно от водопада, около задната част на извитото стълбище имаше плътен гоблен в черно и сиво. Тя се шмугна зад стълбището. В далечния край на езерцето се подпря на стената и повдигна ъгълчето на гоблена.

Под него течеше канал с вода, който водеше от езерцето към тъмна, тясна безкрайност. Когато повдигна гоблена по-високо, тя видя алуминиево кану, привързано към един стълб на няколко стъпки навътре във водния тунел.

Кануто беше силно очукано и вдлъбнато и върху корпуса му имаше изобразен като в анимационно филмче профил на индианец. Под вградената му седалка лежеше дървено весло, а в един улей на носа беше поставена запалена факла със сияеща аметистова основа. Течението беше лениво и леко се вълнуваше.

На Еврика ѝ се прииска да изгази до незасегнатата от потопа кафява лагуна зад къщата си, да се плъзне под разперените клони на плачещите върби покрай малките бели нарциси, никнещи от бреговете, да се върне назад чак във времето, когато светът още беше жив.

Покатери се в кануто, развърза го и вдигна веслото. Испита тръпка на вълнение от безразсъдството си. Не знаеше накъде води този

тунел. Представи си как Пазителите на Атлантида усещат вкуса ѝ във вятъра. И как Атлас, вселил се в Брукс, я проследява в планините. Това не я спря. Когато плясъкът на веслото се превърна в единствения звук, който чуваше, Еврика загледа театъра на сенките, който факлата хвърляше по стените около нея. Силуетът ѝ беше прозрачна абстрактна форма, ръцете ѝ — гротескно дълги. Причудливи форми минаваха през очертанятията ѝ като призраци.

Помисли си за тялото на Андър, несправедливите форми, които щеше да му придаде любовта. Ами ако Андър се превърнеше в старец, преди Еврика да навърши осемнайсет?

Тесният тунел се разтвори и Еврика влезе в оградено със стени езеро. По кожата ѝ покапа дъжд. Солта в него имаше едва доловимия вкус на отрова. Обкръжаваха я бели скални върхове, притиснали обсипано с пурпурни облаци нощно небе. Между облациите проблясваха звезди.

Веднъж, няколко месеца след като родителите на Еврика се разведоха, Диана я заведе да плават с кану по Ред Ривър. Три дни бяха само те двете, докарваха си слънчеви изгаряния по раменете, гребяха в такт със соул песни, правеха си къмпинг на брега на реката, ядяха само рибата, която хващаха. Бяха взели назаем палатката на чичо Бо, но в крайна сметка спаха на открито, на дъното на океана от звезди. Еврика никога не беше виждала толкова ярки звезди. Диана ѝ каза да си избере една и че тя също ще си избере една. Всяка кръсти звездата си на другата, та винаги, когато са разделени, да могат да погледнат към небето и — дори и да не можеха да видят звездата Диана или звездата Еврика, дори ако бащата на Еврика се оженеше за друга жена и я преместеше в град, където никой не се беше влюбвал — Еврика да може да вижда присъствието на майка си, да стои в сиянието на майка си.

Сега тя вдигна поглед и се опита да почувства Диана през пролуките в дъжда. Беше трудно. Избърса очи и наведе глава, и си спомни нещо, което ѝ се искаше никога да не е знаела, че Диана е казала...

Днес видях момчето, което ще разбие сърцето на Еврика.

Баща ѝ бе цитирал репликата на Диана онзи ден, когато Еврика го запозна с Андър. Диана дори беше екипирала изображение на момче, което приличаше на Андър.

Еврика беше пренебрегнала думите на баща си. Той не знаеше цялата история.

Но колко от историята знаеше тя? Андър беше Пазител на Атлантида, но не беше като роднините си. Тя си мислеше, че би разбрала това. Сега се срамуваше, че се е усъмнила в родителите си. Диана бе знаела, че някой ден, по някакъв начин, Еврика и Андър ще държат един на друг. Беше знаела, че тази привързаност ще изцеди живота от него. Беше знаела, че това тежко положение ще разбие сърцето на Еврика. Защо не беше предупредила Еврика? Защо ѝ беше казала да не плаче, но никога не ѝ беше казала да не обича?

— Мамо... — изстена тя в дъждовната тъмнина.

В отговор глутница койоти нададе вой. Прииска ѝ се да не беше излизала от пещерата. Самотното езеро изглеждаше злокобно, когато не си представяше Диана в небето.

Свещи осветяваха участъци от скалата срещу Горчивия облак. Други пещери — осъзна Еврика. Други хора, будни и живи. Там ли живееха асистентите на Солон? Осъзна, че това езеро беше ново. Сигурно тя го беше изплакала. Докараният от нея дъжд беше напълнил някогашната долина, свързваща Солон със съседите му. Беше езеро, създадено от Линията на сълзите. Запита се как ли Филиз и Поета стигаха до пещерата на Солон сега, когато беше отмила пътеката им.

Остави кануто да се носи по течението и вдигна факлата от носа. Протегна я към другите пещери. Светлината разкри свидетелства за отчаяние: останки от буйни огънове, зарязани въдици, трупове на животни, кости, оголени от плътта.

Спусна се спираловидно надолу, уловена в изкусителната хватка на депресията. Момчето, на което се бе доверила, не можеше да ѝ помогне, без да я обича, не можеше да я обича, без да се сблъска шеметно със старостта. Щеше да е принудена да се откаже от него. Щеше да се наложи да се изправи срещу Атлас сама.

— Хей, Октоподче.

Еврика огледа скалите. Сърцето ѝ заблъска в гърдите, докато се опитваше да проследи откъде идва звукът. Една сянка прекоси скала от другата страна на езерото. Тя закрепил факлата в халката ѝ и остави звездите да осветят силуета на един тийнейджър. По челото му беше сплъстена и прилепнала тъмна коса. Бе вдигнал ръка към нея. Лицето

му беше замъглено от сенките и бе облечен в непознат шлифер, но Еврика разбра, че това беше Брукс.

А вътре в Брукс беше Атлас.

През тялото ѝ премина тръпка. Изплаши се. Вдигна веслото си. Когато излезе от Горчивия облак, не мислеше. Защо беше напуснала безопасността на маскировката му? Провлече веслото през водата, далече от Атлас. Брукс.

Докато той се засмя. Гърлено и дълбоко, светнал от споделени тайни, това беше начинът, по който Брукс се смееше винаги на техните хиляди разбираеми само за тях самите шегги.

— Опитваш се да се измъкнеш от мен?

Не можеше да остави Брукс. Ръцете ѝ се извъртяха, за да загребат назад. Ако си тръгнеше сега, щеше вечно да съжالياва за това. Щеше да изгуби шанса си да види дали Брукс беше жив, или призрак.

— Така по̀ бива. — Усмивка разведри гласа му. Еврика закопня да я види на лицето му.

Тя се приближи. Сива звездна светлина докосваше кожата му, белите му зъби. Спомни си последния им споделен миг, преди Брукс да бъде похитен. Искаше ѝ се да се върне там и да остане, макар че се беше чувствала потисната и изплашена. Онези последни мигове с непоқварения Брукс блестяха в паметта ѝ като злато. Лежаха на плажа под тънък слой кокосов лосион против слънце. Брукс пиеше кока-кола от тенекиена кутийка. По кожата и по устните им беше полепнал пясък. Чу шумоленето на банския му, когато той се изправи, за да заплува към вълнолома. После той изчезна.

Сега изглеждаше същият. Бузите му бяха осеяни с лунички. Челото му хвърляше сенки над тъмните му очи. Беше обиколил целия свят, за да дойде при нея. Знаеше, че той е Атлас, но беше също и Брукс.

— Там ли си? — попита тя.

— Тук съм.

Атлас контролираше гласа му, но не можеше ли Брукс все още да я чува?

— Знам какво ти се е случило — каза тя.

— А аз знам какво ще се случи с теб. — Той приклепна на издатината, така че лицата им се доближиха. Протегна ръка. —

Лодката ми е при мен. Знам безопасно място. Можем да заведем близнаците, баща ти и Кат. Ще се погрижа за вас.

Това беше измама, разбира се, но гласът, който я изрече, звучеше искрен. Тя срещна очите му, разкъсвана от всичко, което откри в тях — враг, приятел, провал, изкупление. Ако не можеше да отдели Брукс от Атлас, Еврика трябваше да се възползва от предимството, че е толкова близо до Злодея.

— Кажи ми какво е Запълването.

Усмивката му я хвана неподготвена. Тя извърна поглед.

— Кой ти пълни главата с истории за призраци? — попита той.

— Еврика. — Гласът на Андър я повика от някакво далечно тъмно място.

Тя се извъртя рязко. Не можеше да го види от другата страна на езерото. Заради маскировката на вещиците не можеше да види дори пещерата, от която беше дошла. Той сигурно беше забелязал светлината на факлата ѝ, но дали можеше да види нея? Можеше ли да види Брукс?

Брукс примижа, също неспособен да види през маскировката на вещиците.

— Къде е той?

— Стой тук — каза Еврика на Брукс. — Той има пистолет. Ще те убие. — Не знаеше дали онзи пистолет още е у Андър, нито дали зловещите зелени куршуми от артемизия причиняваха вреда на други, освен на Пазителите на Атлантида. Но би направила всичко, за да задържи двете — трите — момчета разделени.

Брукс се изправи на крака.

— Това би било интересно.

— Сериозно говоря — прошепна тя. — Една дума да кажа, и си мъртъв. — Тя присви очи, обръщайки се към Атлас: — Ще бъдеш изпратен обратно в Спящия свят за кой знае колко дълго време. Знам, че не искаш това.

Еврика чу изщракването от вдигането на ударника на пистолет. Брукс беше опрял в слепоочието си черен пистолет:

— Да му спестя ли труда?

— Не! — Тя се изправи в кануто и посегна към Брукс: нужно ѝ беше онзи пистолет да е далече от главата му. Стори ѝ се, че протяга ръка към нея. Вместо това той ѝ подаде пистолета. Тежестта му я

изненада. Беше топъл от хватката му. Хвърли бърз поглед назад в посоката на Андър. Надяваше се, че не я беше чул. — Какво правиш?

— Каза, че знаеш какво ми се е случило. Може би — той се ухили — мислиш, че съм опасен? Ето го твоят шанс. Спри ме.

Тя се взря в оръжието.

— Еврика! — повика я отново Андър.

— Не това искам — прошепна тя.

— Сега стигаме до сърцевината на нещата. — Брукс я докосна по рамото, помагайки ѝ да запази равновесие в кануто.

— Искаш нещо. Нека помогна.

Рухването на едри камъни зад нея накара Еврика отново да се извърти рязко. Андър беше по-близо, отвън пред маскировката. Когато го видя така внезапно, почувства притегляне и не можа да сдържи желанието си да е по-близо. Той слизаше по пътека, която свършваше при плитка издатина на двайсет стъпки над езерото.

— Трябва да тръгвам. — Еврика се оттласна с веслото от скалата на Брукс.

— Остани с мен — каза той.

— Ще те намеря, когато мога — каза Еврика. — Сега върви.

— Седна обратно в кануто и загреба надалече от издатината, към центъра на езерото. — Андър. — Помаха. — Насам.

Очите на Андър я намериха във водата. Той изви ръце в дъга над главата си, сви колене и се гмурна. Тя го загледа как се спуска плавно надолу, с леко развяваща се руса коса, с пръсти на краката, сочещи към небето. Когато тялото му проби повърхността и се показа, не издаде плясък. Еврика задържа дъха си, докато той изчезваше в сълзите ѝ.

Погледна към скалата, където беше стоял Брукс, но него го нямаше. Реален ли беше разговорът им? Струваше ѝ се като кошмар, в който не се случваше нищо, но атмосферата бе смъртоносна. Пусна пистолета в езерото. Докато потъваше, тя си го представи как пада и спира на дъното на наводнената долина в ръката на удавен турчин.

От езерото се надигна плясък. Еврика се сниши — после видя, че Андър се беше надигнал заедно с плясъка. Стоеше върху извисяващ се, осветен от звездите воден смерч, сякаш беше привличаща луна.

Беше извлякъл голяма част от водата на езерото под себе си. Когато кануто ѝ допря дъното, Еврика видя калното призрачно очертание на пътеката, която някога беше свързвала пещерата на

Солон с тези на съседите му. Така беше изглеждала преди сълзите на Еврика. Тя се опита да запечата в паметта си всяка подробност от незасегнатата от наводнението суша отдолу, представяйки си как Поета и Филиз от миналите дни вървят през нея на път за работа, как Поета откъсва пъпка от удавено маслиново дърво. Не видя пистолета.

Водният смерч на Андър се укроти, изпълвайки долината отново със сълзи, докато той застана на едно ниво с езерото. После започна да кръжи върху малка вълна успоредно с кануто на Еврика.

— Говореше ли с някого?

— С мама. Стар навик. — Тя протегна ръка и той се покатери в кануто.

— Никога не съм искал да откриеш по този начин — каза той.

— Изобщо не искаше да открива.

— Когато не знаеше, можех да се преструвам, че не се случва.

Еврика потрепери и се огледа наоколо. Облаците бяха покрили всички звезди и Брукс го нямаше никъде.

— Всичко се случва.

Потърси по лицето на Андър признаци на остаряване. Нямаше да възрази той да има бръчки или посивяла коса, но отказваше да е причината за старостта му. По-дълбокото влюбване щеше да изцеди живота на Андър. Не биваше да допускат да стигат дори дотук.

— Имах ти доверие — каза тя.

— Би трябвало.

— Но защо ти не ми се довери? Знаеш тайните ми от повече време, отколкото ги знам аз. Аз не знам никоя от твоите. Не знам дали си бил влюбен преди. Дори не знам любимата ти песен или какъв искаш да бъдеш, когато пораснеш, или кой е най-добрият ти приятел.

Андър погледна размазаното си от дъжда отражение във водата. Замисли се за дълго, преди да каже:

— Едно време имах куче. Шайло беше най-добрият ми приятел.

— Стовари юмрук в отражението си. — Трябваше да го оставя да си отиде.

— Защо?

— Беше част от моя Ритуал на Преминаване. До неотдавна остарявах като всяко друго момче, ден по ден, сезон след сезон, добавяйки сантиметри и белези към тялото си. Но на осемнайсетия си рожден ден бях официално посветен по време на семейна церемония.

— Вдигна поглед, спомняйки си. — Очакваше се да се откажа от всичко, на което държах. Казаха, че ще живея вечно. Когато Пазителите на Атлантида извършат някаква жестокост, телата ни се подмладяват, сякаш пътуваме назад във времето. Отказах се от Шайло, но не можах да се откажа да те обичам, защото това е всичко, което съм.

— Мислех, че се предполага любовта да прави човек по-жив — каза Еврика. — Твоята любов е... такава, каквато бях аз някога — самоубийствена.

— Любовта е безкрайно шофиране по криволичещ път. Не можеш веднага да видиш всичко у един човек. — Андър се наведе напред в клатушкащото се кану и вдиша. Когато изпусна дъха си, Еврика почувства как нещо топло се къдри около тялото ѝ. Той беше предизвикал лек Зефир, който я придърпа към него. Дланите ѝ се плъзнаха нагоре по ръцете му, после се заключиха около врата му. Не можеше да отрече колко приятно беше усещането да е притисната към него. Пое напрежението в мускулите му, телесната му топлина и, преди да се усети, устните му.

Но после едно чувство пропълзя по Еврика като бръшлян. Някъде в тъмнината Брукс и Атлас ги наблюдаваха.

— Чакай — каза тя.

Но Андър не изчака. Прегърна я плътно и я целуна силно. Тялото ѝ беше мокро, а тялото на Андър беше сухо и, изглежда, дори дъждът не знаеше какво да прави, когато докоснеше местата, където се припокриваха. Тя се отпусна за миг, почувства как езикът му докосва нейния. Сърцето ѝ се изпълни с чувство. Устните ѝ потръпнаха.

Насили се да се отдръпне. Не я беше грижа какво е видял Атлас, но не искаше Брукс да я гледа как целува момче, сякаш не беше наводнила света, сякаш най-добрият ѝ приятел не беше обсебен. Притисна ръка към гърдите на Андър и почувства биенето на сърцето му. Нейното препускаше — от страх, вина и желание.

— Какво има? — попита Андър.

Искаше да му се довери, но всичко беше мътно. Андър виждаше Брукс само като Атлас, врага. Нямаше да разбере, че Еврика обичаше и имаше нужда от част от врага, за да оцелее. Срещата ѝ с Брукс трябваше да остане в тайна, поне докато не си изяснеше как да спаси приятеля си.

— Не можеш да ме обичаш, без да остарееш — каза тя накрая. — А аз не мога да знам това за теб, без да ми се доплаче. А сълзите ми ще сложат край на света.

Андър докосна ъгълчетата на очите ѝ с устни, за да я успокои, че са сухи.

— Моля те, не се страхувай от любовта ми.

Той взе веслото и загреба два пъти, за да завърти кануто кръгом. Лекият му дъх ги изпрати с плъзгане към входа на тунела, обратно към Горчивия облак. Точно преди скалата да ги погълне, Еврика погледна назад към мястото, където бе видяла Брукс. Атлас. Издатината, върху която беше стоял, бе невидима. Ниски облаци бяха завзели отново небето и бяха заети да покриват света с тъмнина.

12

ОКУПИРАЙ АТЛАНТИДА

Онази нощ Поета настигна Филиз по новия ѝ, по-изнурителен маршрут на път за вкъщи от работа чак около новото езеро. Фактът, че Филиз вече не мислеше за Поета с кръщелното му име, дадено от народа на Селан — Базил, — намекваше за отпечатъка, който Солон бе оставил върху начина ѝ на мислене.

Докато вървеше, Поета слушаше дискмен — толкова праисторически старомодно, — стара кьнтри песен звънтеше в миниатюрните слушалки в ушите му, когато ги измъкна, за да я повика по име. Устните му бяха подпухнали и тя разбра, че е целувал приятелката на момичето от Линията на сълзите. Това накара Филиз да ревнува, не защото искаше да целува Поета, а защото никога не беше целувала никого.

Той ѝ подхвърли пакет, увит в пергамент. Беше с големината на самуните хляб, които майката на Филиз печеше някога, когато тя беше момиче и гладът беше лакомо удоволствие, прогонван от готова храна. Поета носеше друг пакет под мишница.

— Това предлага Солон на специалните гости — каза той на родния им език.

Това бяха първите разбираеми думи, които го чуваше да изрича от месеци насам. Тя разви пакета.

Беше храна — топло пържено месо редом до голяма купчина ядки с медена глазура и сушени плодове с цвета на скъпоценни камъни. Нещо лепкаво издаваше райски аромат. Баклава.

Филиз едва се сдържа да не погълне цялото съдържание на пакета още там, на пътеката в дъжда. Но си помисли за костеливото лице на майка си.

— Той трупа таен запас от месеци — каза Поета. — Това отмъкнах днес. Но утре...

Той млъкна, без да довърши, и Филиз разбра, че скоро всичко щеше да се промени. В мига, щом споделеше тази храна със

семейството си, а Поета — с неговото, цялата общност щеше да узнае. Пещерата на Солон вече нямаше да бъде убежище за Филиз — или за който и да е друг.

— Ще го убият — прошепна Филиз. Изпитваше необходимост да предпази Солон — или поне удоволствието, което извличаше от работата си в пещерата му. Знаеше, че е себично, но не искаше да изгуби единственото късче блясък в живота си.

Но нейният народ гладуваше, затова Филиз извърна поглед от Поета и каза:

— Ще се видим на родовия съвет.

В пещерата, където живееше с майка си и баба си, Филиз измъкна шепа клони от палтото си и ги пусна в центъра на пода. Щракна с пръсти, извиквайки пламък от връхчетата на нащърбените си сини нокти.

Неотдавна имаха достатъчно дърва, за да поддържат винаги запален огън. Сега, когато Филиз се прибра у дома, беше тъмно и студено и тя разбра, че е било така цял ден.

Клоните прасяха, съскаха, пушеха. Да гориш мокри дърва, беше като да насилваш любовта, но откакто момичето от Линията на сълзите беше заплакало, нищо не беше сухо. Целият свят беше тъмен и студен, и мокър. Потрепващата светлина стопли ума на Филиз и освети спящата ѝ майка. Хората казваха, че Филиз прилича на нея, макар че Филиз боядисваше косата си и носеше тежък грим, който открадна от една дрогерия в Кушадасъ. Не виждаше нищо от себе си в изнуреното лице на майка си.

Майка ѝ отвори очи. Бяха в същия мек оттенък на кафявото като тези на Филиз.

— Как беше работата? — Майка ѝ говореше на плавния, мелодичен език на Селан, смесица от гръцки и турски, и, казваха някои, езика на Атлантида. Говореше се само на тези две квадратни мили земя.

Майката на Филиз обходи кожата ѝ с търсец поглед, търсейки наранявания, както правеше всяка нощ. Някога оглеждаше вечер бащата на Филиз по същия начин, когато беше жив.

— Добре. — Когато беше дете, Филиз обичаше тежкото, успокоително усещане от погледа на майка си върху кожата си. Когато очите на жената се откъснеха от тялото на Филиз, всяка от драскотините ѝ вече бе заздравяла. Това беше „чудатостта“ на майка ѝ, уникалната дарба за правене на магии, с която се раждаше всяко човешко същество. Докато растеше, Филиз беше чувала истории за хора извън тяхната общност, които изгубвали дарбите си със съзряването. Не вярваше на историите до миналото лято, когато получи работа в Кушадасъ като екскурзовод на круизен кораб. Бледите туристи, които развеждаше, често бяха дружелюбни, но винаги с отсъстващи погледи, не много повече от вежливи зомбита, които виждаха света през обективите на фотоапарати. Техните вродени чудатости бяха забравени толкова отдавна, че Филиз започна да си представя какви са били дарбите им — може би този banker някога е пътувал назад във времето или онзи агент по недвижими имоти е можел да общува с коне. Само избледняващите чудатости на децата на туристите можеха да се разпознаят. На Филиз ѝ беше потискащо да гледа как те също са възпитавани да ги изгубят.

За хората от цивилизацията Селан уникалната дарба беше последното нещо, което си отиваше, след като сърцето спре да бие. Старите хора можеха да изгубят всяка друга способност — слух, зрение, памет, — но имаше дарби, които се запазваха у тях чак до мига след последния им дъх. Филиз никога нямаше да изгуби дарбата си. Ако пръстите ѝ не можеха да създават огън, тя вече нямаше да бъде Филиз.

Изплъзна се от погледа на майка си, който ѝ се струваше покровителствен и потискащ. Понякога беше хубаво да оставиш някоя дребна драскотина на спокойствие. И бездруго дълбоките ѝ рани не се виждаха с просто око. Пусна тежката си торба: не беше готова да погледне съдържанието ѝ. Смяташе да поиграе Гюл Куюне, играта на топчета, на която я беше научил баща ѝ.

Но не можеше да откъсне очи от торбата на пода, от начина, по който светлината на огъня хвърляше игриви отблясъци по нея. Беше погълнала лакомо една трета от съдържанието ѝ, преди да се прибере у дома. Искаше да предложи останалото на майка си и баба си, но се страхуваше от онова, което тази постъпка щеше да отприщи сред хората ѝ, които отдавна гледаха на нея с недоверие. Разбира се, Поета

щеше да нахрани семейството си в собствената си пещера, така че в действителност нямаше как да избегне неизбежното.

Майка ѝ я наблюдаваше, пълна с въпроси. Напоследък се шушукаше как Солон щял да приеме в пещерата някакъв посетител, за чието съществуване всички селани знаеха, но никой от тях не можеше да види. Филиз знаеше, че майка ѝ иска да попита за това.

— Тя е тук. — Филиз избегна безумния поглед в очите на майка си. Свали суичъра си и оправи впитата си синя тениска. Начинът на обличане, който беше „прихванала“ в Кушадасъ, привличаше странни погледи от хората в общността, но Филиз мразеше грубите вълнени наметала, характерни за тях. Кушадасъ ѝ беше показала колко селски и провинциален е домът ѝ. Сега модните магазини и лъскавите хотели на Кушадасъ лежаха на цяла миля под водата.

Народът на Филиз живееше в тези пещери от хиляди години, отпреди потъването на Атлантида. Всяко поколение се молеше Атлантида да не се въздигне, докато са живи или по времето на децата на техните деца. Сега момичето, което щеше да я върне, беше на стотина метра оттук.

— Яж. — Майка ѝ сложи едно котле върху огъня. — Яж, после говори. Съветът на общността започва в съседство.

Би трябвало да е лесно да подари откраднатата храна на гладуващата си майка, но гладът на семейството ѝ беше толкова голям, та Филиз се боеше, че едно ограничено количество храна само ще ги направи по-нещастни.

Измери с поглед котлето:

— Какво е това?

— Супа — каза майка ѝ. — Баба ти я направи.

— Лъжеш — каза Филиз. — Това е сварена вода от небето.

— Не съм казала каква супа е. Добра е на вкус. Солена, като бульон.

— Вече сте яли това? — Тя се втренчи в майка си, забелязвайки хлътнолите ѝ очи. — Не можете да го ядете.

— Все нещо трябва да ядем.

Филиз сграбчи дръжката на котлето, която я опари така, както никога не я пареха огньовете, които сама възпламеняваше. Тя изруга и изпусна котлето, разплисквайки съдържанието му по пода.

Майка ѝ падна на колене, загреба вода в ръката си и я поднесе към устните си.

— Спри! — Филиз се нахвърли на майка си, изтръгвайки ръцете от устата ѝ. Грабна торбата си и измъкна голям резен баклава, мазен телешки котлет. Тикна храната в ръцете на майка си. Майка ѝ зяпна храната, сякаш ръцете ѝ се бяха подпалили. После започна да яде.

Филиз загледа как майка ѝ поглъща половината котлет.

— Има ли още? — прошепна тя.

Филиз поклати глава.

— Умираме.

Събранието на общността се проведе в пещерата на праичото на Филиз, Юсуф. След пещерата на Солон, която на никого от другите не беше позволено да види, камо ли пък да влезе в нея, пещерата на Юсуф разполагаше с най-просторното място за събиране. Огънят догаряше: болното място на Филиз. Голямо, изрисувано с боя синьо око против уроки ги наблюдаваше от задната стена. Филиз се запита дали окото бе сляпо; отдавна не беше закриляло народа ѝ.

Не беше присъствала на събрание на общността от години, отпреди баща ѝ да умре. Тази вечер отиде, защото знаеше, че Поета ще издаде Солон и храната му. Искеше да направи каквото може, за да смекчи реакциите на хората от народа Селан.

— Вече се случва. — Юсуф сбърчи тънките си бели вежди, докато Филиз влизаше в стаята. Кожата му напомняше на Филиз за изпържена в тиган яребица, кафява и стегната, и пращяща от слънце. — Животните, които отдавна преследваме и ловим, сега преследват и ловят нас. Домът ни стана опасен и коварен, докато всичко около нас гладува...

Тази вечер групата беше малка, по-малко от двайсет нейни съседни. Изглеждаха измъчени и подивели. Знаеше, че тези са най-здравите, че всеки от отсъстващите лежеше в някоя пещера наблизо, твърде изнемощял от глад, за да помръдне.

Поета беше там, седнал между две други момчета на неговата възраст. Тъмната кожа на момчетата имаше странен бял оттенък. На Филиз ѝ отне един миг да осъзнае, че кожата им беше покрита със спечена кора от сол. Сигурно бяха цял ден навън в дъжда, за да строят

плавателните ковчези. Това беше стар план на хората от народа селан, в подготовка за потопа, от който цели поколения от тях се опасяваха. Имаше множество древни истории за герои, преодоляващи потопите в здрави ковчези. Малцина приемаха построяването им сериозно, дори задигаха храната, която строителите на ковчезите бяха започнали да трупат в запас, когато ги връхлетя големият глад миналата година. Но всичко беше различно сега, когато дъждът от сълзи рукна от небето. Филиз не знаеше накъде си мислеха селан, че ще отплават, нито как щяха да оцелеят в морето, но мнозина бяха убедени, че ковчезите ще бъдат тяхното спасение.

Филиз беше израсла с Поета и другите момчета, но откакто бе в Кушадасъ, през цялото време се чувстваше като извънземна — твърде примитивна за града, твърде космополитна за дома си. Преди потопа беше стигнала до извода, че за да бъде щастлива, трябва да прекъсне връзките с планините, че човек не бива да се вкопчава в ситуациите просто от чувство за вина.

Баба й Сейма седеше върху една възглавничка до Юсуф. Бялата й коса се спускаше като водопад чак до под коленете. Сейма твърдеше, че нейната чудатост действа само когато спи — можеше да посещава сънищата на другите, — но Филиз знаеше, че тя може да се промъкне в нечий ум по всяко време на денонощието.

Съседите й направиха място, когато Филиз пристъпи към центъра на събранието на общността. Коленичи пред огъня, щракна с пръсти и накара пламъка да се съживи с рев. Никога не ценеше особено своята чудатост до моменти като тези, когато ценността й ставаше очевидна. Всичко, което Поета можеше да прави, беше да пее и да свири като птица — безполезна дарба. Птиците никога нямаха нещо разбираемо за казване.

Филиз седна до едно дете на име Пергамон. Той приличаше на безмълвна сянка, вечно я следваше по петите. Неговата чудатост беше невероятно силната му хватка. Филиз често беше чувала родителите му да пищят, когато Пергамон ги хващаше за ръцете. Сега той беше задрямал, облегал меката си буза върху ръката си.

Всеки тук имаше магически талант, но никой не можеше да накара от въздуха да се появи храна или вода за пиене. Човек с подобна чудатост можеше да владее света.

Когато онзи ден се разрази бурята, не беше валил дъжд от месеци. Някои селани бяха заплакали с щастливи, глупави сълзи. Някои бяха паднали на колене, като благодаряха на Бог и пиеха дъжд. Макар че повечето бяха достатъчно благоразумни да го изплюят при вкуса на солта, имаше едно момче, което бе толкова жадно, че не можа да спре да пие, докато тялото му не започна да се гърчи конвулсивно в припадъци. Дори онези с лечителски дарби като майката на Филиз не можаха да облекчат обезводняването му. А солта в дъжда бе замърсила и малкото питейна вода, която още имаха.

Момчето умря. Филиз беше отишла на малката служба за него този следобед, точно преди да отиде на работа. После беше влязла в пещерата на Солон и бе срещнала момичето, отговорно за смъртта му. Солон беше наблюдавал реакцията ѝ, но сигурно знаеше, че тя няма да каже или да направи нищо. Сега, когато дъждът от сълзи валеше, момичето беше единствената им надежда, ако Атлантида се възродеше.

Във всеки случай, така каза Солон. Как щеше да успее момичето от Линията на сълзите, беше най-големият въпрос на Филиз. Може би нейните хора бяха прави — трябваше да построят ковчезите си и да се подготвят за най-лошото.

Филиз почувства очите на съседите си върху себе си и се запита какво ли им беше казал вече Поета. После видя как си подават блюдо с храна. Мъже и жени пляскаха Поета по гърба и се смееха. Поета, героят. Филиз го загледа как се наслаждава на похвалите. От каква полза щеше да е за пълна стая с гладуващи хора да получат по една хапка храна? Може би сега бяха твърде гладни, за да попитат, но в мига щом храната изчезнеше, нямаше ли да настоят да узнаят откъде се е взела, как да се сдобият с още?

Осъзна, че не е ядосана на Поета. Беше ядосана на Еврика. Загледа как Пергамон сънено слага хапка спанак в устата си. Момчето до него взе чинията и я облиза до блясък.

Поета наблюдаваше Филиз с толкова силно подозрение, колкото изпитваше тя към него. Едно време я питаше защо избягва събранията на общността. Сега явно му се искаше тя да не е там.

— Днес следобед си се срещнала с гостенката на Солон? — каза Юсуф. Всички очи се обърнаха към Филиз.

— Тук е с две деца, баща си и двама приятели — каза Поета. — Те са мили хора, уморени от пътуването си. Едното момиче се казва

Кат и е много...

— Достатъчно за другите — обади се някой отзад. — Какво за нея?

— Тя е себична хлапачка — каза Филиз и се зачуди защо. Може би защото Поета беше донесъл храна, а тя също искаше да даде на хората нещо, за което жадуваха. Те искаха враг, обща кауза — някой, когото да обвинят.

— Беше ли я грижа за невинните хора, които ще умрат заради нея? — Филиз поклати глава. — Тя смяташе, че нейната болка е по-важна от вашия живот. Сега Атлантида ще се въздигне и ще ни отнесе. Безсилни сме. — Гласът ѝ се усили, когато продължи: — Седим и чакаме, и гладуваме.

— Винаги съм искал да посетя Атлантида — обади се някой отзад.

— Тихо, момче — каза бабата на Филиз. — Нямаме храна, нито вода за пиене. Дъщеря ми умира. А внучката ми... — Тя извърна поглед, докато другите довършиха мислено изречението ѝ.

— Има още храна — каза Филиз, защото ѝ беше неприятно недоверието върху лицето на баба ѝ. Беше се уморила да се чувства като аутсайдер сред хората си.

Стаята утихна. Ококорени очи колкото чаени чинийки наблюдаваха Филиз. Поета не ѝ предложи помощ. Прииска ѝ се да не го беше казвала — отказваше се от единственото удоволствие, останало в живота ѝ, времето, което прекарваше със Солон в пещерата му, — защото сега нямаше избор, освен да обясни.

— Солон има храна. Готви се за тази буря, трупа запаси. Момичето от Линията на сълзите пируваше тази вечер, докато вие гладувахте.

— А вода? — попита едно покрито със сол момче до Поета.

— Има и вода. — Филиз хвърли поглед към Поета. — Открехме това едва тази вечер.

— Ще ни заведеш там утре — нареди бабата на Филиз.

— Не е толкова лесно — каза Поета. — Знаете, че домът му е защитен.

Вещиците на мълвата не проявяваха интерес към селаните, затова повечето хора в общността на Филиз никога не се бяха срещали лично със странните, облечени в дрехи от орхидеи жени, но бяха

чували бръмчащите пчели и бяха усещали присъствието на магия в скалите наблизо. Веднъж Пергамон беше намерил една от медените пити на вещиците на мълвата, макар че така и не каза на никого къде. Повечето селани не биха го признали, но Филиз знаеше, че се страхуваха от всичко, което не знаеха за вещиците на мълвата.

— Утре ще ви донесем още храна — обеща Поета.

— Не. Ще ни заведете в онази пещера — каза бабата на Филиз.
— И ще видим какво е толкова специално в това момиче от Линията на сълзите.

13

ОКОТО НА БУРЯТА

— На гледката ли се наслаждаваш?

Еврика подскочи, когато чу гласа на Солон зад гърба си на другата сутрин. Мислеше, че е сама на покрива на Горчивия облак.

Беше се изкатерила по стълбите до верандата по изгрев-слънце, любопитна за гледката, която Андър беше видял предишната вечер, когато дойде да я търси. На утринната, обвита в облаци светлина всичко беше сребристо. Езерото, родено от Линията на сълзите, се беше надигнало и Еврика не мислеше, че скалата на Брукс още е над повърхността. Изживя отново пускането на онзи пистолет във водата, целувката с Андър в кануто, как се изправи срещу чудовището, от което се предполагаше да се бои. Наистина се боеше от него и го мразеше, и го обичаше.

Той беше — и двамата бяха — някъде там навън, скрити покрай бреговете. Можеше да ги почувства така, както все още можеше да почувства кошмара, от който току-що се беше събудила.

Беше сънувала, че се катери по планина в дъжда. Близко до билото, земята се раздвижи под нея. Улови се за нещо лъскаво и гъбесто, но то се разпадна в пръстите ѝ. После цялата планина рухна — опасно скално свлачище под краката ѝ. Докато се предаваше на лавината, Еврика осъзна, че не се беше катерила по планина, а по огромна купчина от гниещи ръце и плесенясали крака, и разлагащи се глави.

Катереше се по прахосаните мъртвци.

— Трябва да призная — Солон се взря в езерото, — че сълзите ти подобриха тази гледка. Също както залезите са по-красиви в замърсен въздух.

Еврика вече не чувстваше дъжда. Дребни капчици се събираха на двайсет стъпки над нея, но така и не стигаха до бялата каменна веранда. Солон сигурно беше издигнал кордон над тях, макар да бе

казал, че вече рядко използва Зефира си. Той се закашля, изхриптя и запали със сребърна запалка една цигара с дъх на карамфил.

— Добре ли спа? — Измери я с поглед, сякаш беше задал личен въпрос.

— Всъщност не. — Тя чувстваше как Атлас шпионира разговора им, как наблюдава всеки нюанс на езика на тялото ѝ. Кожата ѝ настръхна.

Солон сигурно искаше да узнае за срещата на Еврика снощи, но тя никога не можеше да му разкаже тук, докато Атлас може би беше достатъчно близо, за да я чуе. Никога не би могла да му разкаже където и да е, ако смяташе отново да види Брукс. Това трябваше да остане нейната тайна.

— Бандата се надига — каза Солон, когато близнаците дотичаха шумно на верандата.

— Какво има за закуска? — Уилям се залюля от голия клон на едно дърво в центъра на верандата.

— Предполагаше се да има кафе — каза Солон, — но очевидно моите служители са напуснали.

— Сънувах абсолютно безумен сън. — Кат се появи в най-горния край на стълбите. — С брат ми карахме стария „Транс Ам“ на татко сред океана през купища огромни рибни пасажи. — Тя облегна глава на рамото на Еврика с нетипична за нея летаргичност. Все още не се беше свързала със семейството си.

Миг по-късно бащата на Еврика се качи по стълбите, подкрепян от Андър. Еврика докосна превръзката на рамото му. Беше чиста и стегната.

— Днес съм по-добре — каза той, преди тя да успее да попита. Синината, разпростираща се от слепоочието му, беше зелена.

— Добре е да си почиваш — каза тя.

— Тревожеше се за теб — каза Андър. — Не знаехме къде си.

— Добре съм...

— Клеър — изкрещя баща ѝ. — Слизай!

Клеър се беше покатерила върху каменния парапет на верандата. Надвеси се да улови един клон розова бугенвилия с поръбени в кафяво цветчета.

— Искам да взема цветето като Еврика.

Надвеси се твърде много. Кракът ѝ се подхлъзна по мокрия камък и тя се търкулна напред през парапета. Всички се спуснаха забързано след нея, но Уилям, който винаги беше до Клеър, стигна пръв.

Ръката му се изстреля над парапета. Разтворената му длан посегна. Докато Еврика стигне там, Уилям вече държеше Клеър.

Само дето не я държеше. Ръцете им дори не се докосваха. Пет стъпки въздух делеяха близнаците. Клеър висеше над стръмна пропаст, във въздуха я задържаше невидима сила. Когато Уилям посегна надолу, а Клеър посегна нагоре, някаква енергия в пространството между тях ги свърза и я задържа да не падне. Тя погледна под краката си към нищото. Заплака.

— Държа те. — По челото на Уилям избиха мънистени капчици пот. Тялото му беше неподвижно, с изключение на потрепващите му пръсти. Клеър започна да се издига.

Останалите наблюдаваха как Клеър бавно се понесе към ръката на брат си. Скоро върховете на пръстите им се свързаха, после всеки здраво улови китката на другия. После Андър и Солон извлякоха Клеър по останалия път нагоре до верандата.

— Благодаря. — Тя сви рамене към Уилям, след като вече беше в безопасност.

— Разбира се. — Той сви рамене в отговор, докато Клеър изтича при баща си, за да ѝ избърше сълзите.

Еврика коленичи пред Уилям:

— Как направи това?

— Просто исках да я върна където ѝ е мястото — каза Уилям. — При нас.

— Пробвай пак — каза Солон.

— Не мисля — възрази бащата на Еврика.

— Хвърли нещо във въздуха — каза Солон на Клеър. — Каквото и да е. Но нека Уилям да го улови.

Клеър огледа набързо верандата. Погледът ѝ се спря върху лилавата торба, която Еврика беше оставила до подножието на стълбите. От най-горния ѝ край се подаваше „Книгата на любовта“.

— Не! — предупреди Еврика, но Клеър вече държеше книгата в ръце.

Запрати я в небето. Избухна малка сива експлозия, когато кордонът стана видим на мястото, където го прониза книгата. Вятър и дъжд нахлуха през дупката, която образува. Еврика чу силно жужене, като от рояк гневни пчели, после в небето разцъфна миниатюрен пурпурен облак с форма на гъба. Книгата се понесе плавно над езерото от Линията на сълзите под верандата. Движеше се през дъжда сякаш никога нямаше да спре, сякаш отговорите за наследството на Еврика щяха винаги да са все по-далече и по-далече. Сякаш след половин вечност, „Книгата на любовта“ се удари във висок връх от бял камък и падна отворена върху лицевата страна на една скала.

— Книгата ми — промърмори Еврика.

— Ще я донеса обратно — каза Андър.

— Малкото създание прониза кордона ми и преодоля маскировката на вещиците. — Солон се почеса по брадичката, ужасен. Погледът му се стрелна към езерото, създадено от Линията на сълзите, сякаш внезапно той също можеше да усети Атлас. — Всички бягайте!

— Чакайте. — Уилям се провря напред и подпря лакти върху парапета на верандата. Съсредоточи се върху книгата от отсрещната страна на езерото. След миг тя се издигна от камъка, затвори се с глух звук и се плъзна назад през въздуха. Пурпурен проблясък примигна в небето, когато книгата мина през маскировката. После се появи сивата експлозия в границата на кордона. Всички се снишиха, когато „Книгата на любовта“ се зарея обратно към верандата. Тя се изстреля в ръцете на Уилям и го събори.

— Удивително. — Солон помогна на Уилям да стане, после скочи върху парапета на верандата и огледа кордона си, през който вече не проникваше дъжд. — Трябва да е контрачудатост.

— Какво? — Еврика върна книгата в чантата си, а чантата си — на рамото.

— Вчера Клеър престъпи границата на маскировката на вещиците, за да влезе в Горчивия облак. Днес Уилям прави обратното. Каза го красиво: той връща нещата обратно на мястото им. Чудатостите на близнаците са противоположности. Контрачудатости.

— Какво е „чудатост“? — попита Еврика.

— Чудатостта... това е... — Солон хвърли поглед към другите. — Значи никой не знае? Наистина ли?

— Еврика уби Гугъл — обясни Кат.

— „Чудатост“ е вълшебно усещане — каза Солон, — частица магия, с която се ражда всяка смъртна душа. Повечето хора никога не научават как да обуздават и използват своите и умират с все още спящи чудатости. Чудатостите са крехки като самочувствието на човек. Освен ако нечия чудатост не е защитена, за да оцелее след смразяващите ефекти на съзряването, тя изчезва. Наистина жалко, защото дори най-абсурдните чудатости стават изключително важни в подходящия контекст.

— Еврика е права — каза Андър. — Сега не е моментът за магически трикове. Врагът ни е там навън. Научи ни как да се преборим с него.

— Не нас. Мен. Това е моята битка — каза Еврика на Солон, на Андър, на Атлас, където и да беше той.

— Ако се изправях срещу най-тъмната сила във вселената — каза Солон, — щях да искам цялата помощ, която мога да получа.

— Да, ами, някои хора имат по-малко за губене от други — каза Еврика.

— Което ще рече? — попита Солон.

— Ти не обичаш никого, затова не те е грижа кой ще пострада — каза Еврика. — Когато отида в Мараис, ще отида сама.

Солон изсумтя:

— Денят, в който ти си готова да отидеш в Мараис сама, е денят, в който аз ще се гътна и ще умра!

— Най-накрая ми даде цел! — изкрещя Еврика.

Мярнал се за миг зелен проблясък в тъглчето на окоето на Еврика привлече вниманието ѝ. Кат седеше с гръб, опрян на ствола на дървото, което вече не беше оголено. От клоните му изникнаха нежни зелени листа, после разцъфнаха в хиляда бледорозови черешови цвята. Листенца се понесоха плавно към земята, посипвайки се по плитките на Кат, докато от пъпките на клоните набъбнаха зрели червени череша. Близнаците започнаха да се смеят, подскачайки да откъснат плодовете от дървото. Клоните му се извиха напред, обгръщайки Кат в нещо, което почти приличаше на нежна, благодарна прегръдка.

— Как направи това? — попита Еврика.

— Диана е казала, че се предполага ти и Солон да станете големи приятели — каза Кат. — Не исках да се карате. Затова седнах и се

съсредоточих върху обичта, която Диана е изпитвала към двама ви. Надявах се, че ще я почувствате един към друг.

— Кат. — Еврика се отпусна на колене. — Защо толкова обичаш да сватосваш хората?

Кат прокара ръце през килима от черешови цветчета около краката си.

— Искам всички да се влюбят.

— Но защо?

— Любовта превръща хората в най-добрите версии на самите тях.

Еврика откъсна една череша и я подаде на приятелката си.

— Мисля, че откри чудатостта си.

— Изяж една, Рика — каза Уилям, като изсипа цяла шепа в скута ѝ.

Еврика пъкна в устата си една череша. Докато дъвчеше, откри, че ѝ е трудно да остане ядосана на Солон. В плода имаше любов. Любов, която беше по-голяма от страха.

— Съжалявам — каза тя на Солон. — Просто се тревожа, че времето ми изтича.

— Сега и ти трябва да кажеш, че съжаляваш. — Клеър протегна една череша към Солон.

— Не съжалявам за нищо — каза Солон и се извърна. — Трентън, ти си следващият.

— Чакай — каза Кат. — Мога да направя още нещо. Ако се върнем при онези лески, мога да ги съживя. Дядо ми отглеждаше американски орехи — едно дърво дава шестстотин фунта орехи на година. Да кажем, че в онази горичка има петдесет дървета. Това означава триста хиляди фунта храна. Поета каза, че семейството му гладува. Бих могла да помогна.

— Никой от вас няма да напуска закрилата на маскировката — каза Солон.

— Семейството ми може би умира от глад точно сега — каза Кат. — Ако има нещо, което някой би могъл да направи, за да им помогне...

— Не можеш да се справиш с онова, което е там навън. — Солон изгледа гневно Еврика, което я накара да се запита дали той знаеше къде е била снощи.

Баща ѝ се обърна към Солон:

— Аз ще опитам. Какво да правя?

— Не си длъжен, татко — каза Еврика. — Не си добре.

Солон погледна строго баща ѝ:

— Твоята чудатост вероятно е погребана много дълбоко в теб. Но е там. Винаги е там. Може би някой инструмент може да помогне. Андър, орихалкът?

Андър отвори ципа на раницата си и измъкна три сребристи предмета. Първият беше изящната котва, която бяха използвали вчера, за да слязат на сушата. Тя лъщеше, сякаш наскоро излъскана, както и всички предмети. Имаше също и ножница, дълга шест инча и изработена от изковано в тънък лист сребро. От нея Солон издърпа копие с футуристичен вид, което бе — удивително — много по-дълго от ножницата. Беше дълго близо четири фута, с тънко назъбено острие.

Последният предмет беше малко правоъгълно ковчеже, голямо горе-долу колкото кутия за бижута. Съдържаше артемизия от Атлантида — вещество, смъртоносно за Пазителите на Атлантида. Андър бе показал тази кутийка на близките си, когато се опитаха да пометат Еврика от селския път на Брокс Бридж. Зеленото ѝ сияние ги беше стреснало. Солон я изгледа алчно.

— Предметите пред теб са направени от орихалк — каза той на бащата на Еврика. — Преди Андър да ги донесе тук, не ги бях виждал от седемдесет и пет години и започвах да мисля, че са мистични образи, родени от въображението ми. Орихалкът е древен метал. Освен това е „обвързан“ метал, което означава, че работи в полза на притежателя си. Можеш да избереш един — което ще рече, че един може да избере теб — като талисман, който да ти помогне да разкриеш чудатостта си.

Бащата на Еврика се взираше в предметите:

— Не разбирам.

— Ако обичате, може ли да спрем да се опитваме да проумеем нещата? — каза Солон. — Предполага се да е естествено, както е било за децата ви. Например, това ми говори. — Повдигна капака на кутийката и подуши дълбоко и чувствено.

Андър затвори капачето с рязко щракване:

— Да нямаш склонност към самоубийство?

— Разбира се, че имам склонност към самоубийство — каза Солон със смях. — Що за безумен лунатик няма склонност към самоубийство?

— Ако ти умреш, умирам и аз — промърмори Андър. — Няма да изоставя Еврика, защото ти си твърде голям страхливец, за да живееш.

Солон повдигна вежда:

— Това тепърва ще се види.

— Татко, вземи кутийката — каза Еврика.

— Да, това ми харесва. — Баща ѝ измъкна кутийката от хватката на Андър и Солон. Отвори капака и се присви при острия мирис. Солон се надвеси напред, вдишвайки, омаян. Еврика забеляза, че Андър също се надвеси напред. Пазителите на Атлантида не можеха да устоят на артемизията.

Докато Солон се превиваше в нов унищожителен пристъп на кашлица, бащата на Еврика го наблюдаваше с тревога, която Еврика разпозна. През целия ѝ живот я беше гледал така.

— Имаш рак — каза той.

Солон се изправи и се втренчи в баща ѝ:

— Какво?

— Дробовете ти. Виждам го ясно. Тук има тъмнина — той посочи към сърцето на Солон — и тук, и тук. — Посочи две други места покрай долните ребра на Солон. — Артемизията може да помогне. Билката облекчава възпалението^[1].

— Чу ли това, Андър? — Солон се засмя.

— Тази артемизия идва от Атлантида — каза Андър. — Далеч по-силна е от всяка билка, която ви е позната.

— Татко — опита се Еврика да обясни, — Солон не може да вдиша артемизия, без да умре от нея и без да убие и Андър.

— Има и други хомеопатични лекарства — каза баща ѝ, като крачеше развълнувано. — Ако можем да се доберем до малко екстракт от венерина мухоловка, мога да приготвя чай.

— На около една миля под водата има магазин за здравословни храни — каза Солон.

— Винаги си имал своята чудатост — каза Еврика на баща си. — Затова се опитваш да цериш всички ни с храна. Можеш да виждаш какво не е наред вътре в нас.

— И искаш да ни стане по-добре — каза Уилям.

— Майка ти винаги казваше, че мога да виждам най-доброто в хората — каза бащата на Еврика.

— Коя? — попита Еврика. — Рода или Диана?

— И двете.

— Сега е ред на Еврика — каза Клеър.

— Мисля, че моята чудатост е тъгата ми — каза Еврика. — И вече съм я използвала достатъчно.

Солон се намръщи:

— Мисленето ти е много по-тесногърдо, отколкото това на Диана.

— Какво искаш да кажеш?

— Съществува по-широк спектър от емоции, не само тъга и униние. Някога замисляла ли си се какво може да излезе, ако си позволиш да изпиташ — очите на Солон се разшириха — радост?

Еврика погледна Уилям и Клеър, които чакаха реакцията ѝ. Спомни си един цитат, който беше видяла веднъж, татуиран на врата на едно момче, докато то се биеше с друго дете в „Уейдс Хоул“: „ЛИДЕРЪТ Е ПРОДАВАЧ НА НАДЕЖДА“.

В някакъв момент Еврика се беше превърнала във водач на Кат, баща си и близнаците. Искаше да им даде надежда. Но как?

Спомни си една популярна фраза от чатовете, в които се мотаеше, след като Диана почина: „Става по-добре“. Еврика знаеше, че фразата първоначално се е използвала като насърчение за децата-гейове, но ако имаше едно нещо, което беше научила след смъртта на Диана, то беше, че емоциите не пътуваха по права линия. Понякога положението се подобряваше, друг път се влошаваше. Разбира се, Еврика беше познала радостта — в короните на вечнозелени дъбове, в разнебитени лодки, кръстосващи лагуната, по време на дълго бягане през сенчести горички и в изблици на смях с Брукс и Кат, — но усещането обикновено беше толкова мимолетно, като прекъсване за реклама в драмата на живота ѝ, че никога не го беше приемала особено сериозно.

— Как радостта би ми помогнала да победя Атлас? — зачуди се гласно Еврика.

— Солон! — обади се един глас иззад тях. Поета се появи най-горе на стълбите. Изглеждаше обзет от ужас. — Опитах се да ги спра... но просяците трябва да избират^[2].

— За какво говориш? — попита Солон.

Изад Поета разярен глас изкрещя нещо, което Еврика не разбра. Млад мъж с набола четинеста брада дойде при Поета на стълбите. Всеки мускул в тялото му беше напрегнат, сякаш беше в шок. Гърдите му се повдигаха и спускаха мъчително, а очите му бяха обезумели. Насочи треперещ пръст към Еврика.

— Да — каза Поета, с натежал от съжаление глас. — Тя е онази, за която говорят мъртвите в сънищата ни.

[1] Освен име на смъртоносното за Пазителите на Атлантида вещество, на английски думата артемизия (artemisia) означава също пелин. — Б.пр. ↑

[2] Тук, както и при цитирането на други поговорки, Поета греши. Поговорката гласи точно обратното: *Beggars must not be choosers*; буквално „Просящите не могат да избират“, която понякога се превежда на български и с поговорката „На харизан кон зъбите не се гледат“. — Б.пр. ↑

ДА РАЗБУШУВАШ БУРЯ

— Стой там! — изкрещя Солон на Еврика. Копринената му роба се влачеше зад него, когато се втурна покрай Поета и надолу по стълбите. Без закрилата на неговия кордон, на верандата пак заваля дъжд.

— Какво става? — обърна се Кат към Поета.

Другото момче прекоси бързо верандата, като шляпаше през локви и тъпчеше довлечени от вихъра черешови цветове, отправяйки се към Еврика.

Сребрист проблясък привлече погледа ѝ, когато направената от орихалк верига на котвата на Андър здраво обви кокалестия гръден кош на момчето. То изсумтя, мъчейки се да диша.

Андър праметна на рамо дръжката на котвата, с веригата, намотана около китката му. Изблъска брадатото момче и Поета до парапета на верандата. Притисна вратовете им към височината. Към тях се разтла пелена от мъгла и момчетата се плъзгаха навън и навътре от неясна, бяла мъгла.

— Кой е там долу? — Хватката на Андър върху вратовете на двете момчета се затегна. — Колко?

— Не го наранявай! — каза Кат.

— Пусни, моля те — изпъшка Поета. — Идваме с мир.

— Лъжец — рече Андър. Светкавица разцепи небето, осветявайки мускулите на раменете му през тениската. — Искат нея.

— Искат храна. — Поета се задъха и се помъчи да се отскубне.

Спътникът на Поета започна да мята глава назад с ожесточени резки движения, опитвайки се да удари Андър в лицето.

Клеър подръпна ръкава на джинсовото яке на баща си:

— Да пронижа ли онова момче?

Баща ѝ погледна Еврика в очите. И двамата бяха забелязали ножницата от орихалк в ръката на Клеър. Баща ѝ я взе от едната си

дъщеря и я подаде на другата. Еврика я мушна в гайката на колана на джинсите си, докато баща ѝ пхна кутийката от орихалк в якето си.

Серия от глухи удари привлече вниманието на Еврика към Андър и момчетата. Лакътят на Андър се заби в тила на брадатото момче, отново и отново, докато момчето изпъшка и най-накрая се отпусна безжизнено.

Баща ѝ се опита да предпази близнаците от жестоката гледка и Еврика се изненада, че не се беше сетила да направи същото. Станалото не я шокира така, както би успяло някога. Сега насилието беше нещо обичайно, като спазмите на глада и притъпеното острие на угризенията.

Баща ѝ поведе близнаците към стълбището. Нещо в Еврика просветна, докато се измъкваша. Усещането се появи и изчезна бързо, и тя не можеше да го облече в думи, но я накара да се запита дали би предпочела да е като Кат, без никакво понятие къде е семейството ѝ, без специална отговорност да ги предпази.

Някакъв трясък отдолу накара баща ѝ да отскочи от горния край на стълбите. Нямаше безопасно място, където да отидат.

— Стойте тук горе! — извика Еврика.

Зад нея Поета бе коленичил и леко пляскаше припадналото момче по бузите и мърмореше нещо на техния език.

— Занеси това на семейството си — каза Кат със скръстени ръце, пълни с череша. Поета ѝ кимна с благодарност и със свенлива усмивка, която човек би очаквал да види някъде около някое гимназиално футболно игрище — а не над тялото на човек в безсъзнание някъде близо до края на света.

— Имаме още храна — чу се да казва Еврика.

Андър се премести до нея. Тя усети как топлината му пулсира близо до тялото ѝ. Имаше кръв над веждата му, там, където го беше ударило с глава момчето.

— Ако ги нахраним — каза Андър на Поета, — кълнеш ли се, че ще я оставят на мира?

Долу се разнесе нов трясък. Еврика чу Солон да хрипти:

— Казах да ме ударите, жалки слабаци такива!

— Солон, идиот такъв — промърмори тя, докато се втурваше към стълбите.

Ръката на баща ѝ се изстреля, опитвайки се да ѝ препречи пътя:

— Това не е твоята битка, Рика.

— Това е само моя битка — каза тя. — Не слизай там.

Баща ѝ понечи да възрази, после осъзна, че не можеше да я спре или да промени решението ѝ, или да промени личността, в която се беше превърнала. Целуна я леко по челото, между очите, както я целуваше някога след кошмарите ѝ. Вече си будна, успокояваше я някога мекият му глас. Нищо няма да те отвлече.

Сега беше будна за кошмар, който никога не е бил по-реален или по-опасен. Затича с гръмък тропот надолу по стълбите.

— Солон!

Пещерата бе неузнаваема. Гигантска пукнатина разцепваше преобърнатата маса за хранене. Огнището беше отъпкано, мозайката от плочки по пода — разтопена от горящ пън. Еврика се шмугна зад грубо издялан чамов шкаф за книги и загледа как дузина мършави, изпити мъже сноват и ровят из нещата на Солон. Почувства дръжката на копието, опираща се в хълбока ѝ. Може и да беше скъпоценно и магическо, но сигурно беше и смъртоносно. Щеше да го използва, ако ѝ се наложеше.

Тъмнокосо момче приблизително на нейната възраст прокара ръце по изрисуваните със стенописи стени на Солон. Очите му бяха затворени. Спря за миг при една част от стенописа, която изобразяваше змия, бълваща огнено кълбо. Облегна се на стената и подуши. После вдигна лост и удари стенописа. Скални отломки полетяха настрана, разкривайки килер, зареден с консерви.

Неговата чудатост сигурно беше свръхостро обоняние. Еврика се огледа наоколо да види как другите грабители използват своите.

Един мъж се втурна към разкрития килер, но вместо да граби консерви с ръцете си, държеше голям чувал. Цялото съдържание на килера се плъзна бързо в чувала. Когато се напълни, малкото момче, което се беше опитало да избяга с Уилям и Клеър, стисна здраво чувала в юмруците си. Еврика знаеше, че ще е невъзможно да откопчи малките пръстчета.

Ако му запееше отново, дали той щеше да пусне храната? Дали тя искаше той да го направи? Не искаше той да гладува. Помисли си за Уилям, Клеър и баща си най-горе на стълбите. Не искаше и те да гладуват.

В центъра на стаята висок мъж, който размахваше закривен нож, обикаляше в кръг около Солон. Солон размахваше нещо дълго и бяло — бедрена кост, която беше грабнал от една стена. Изхриптя, докато замахваше с костта. Опитваше се да използва Зефира си, за да отбие удара на нападателя, но Зефирът успя само да разроши косата му. Кордонът, който Солон издигна по-рано, сигурно беше изтощил силите му. Закашля се и изплю слюз в лицето на противника си.

— Има и други начини да поискаш повишение! — изкрещя Солон през рамо на Филиз.

— Съжалявам, Солон. — Гласът на Филиз потрепери. — Аз не...

Сухата, раздираща кашлица на Солон прекъсна рязко асистентката му. Той се хвърли и замахна с бедрената кост към натрапника. Стовари един удар отстрани по главата на по-бавния, недохранен мъж. Когато мъжът падна на колене, Солон застана над него, насмешливо тържествуващ.

Еврика чу вик зад гърба си и когато се обърна, видя Уилям, Клеър и баща си в най-долния край на стълбите. Сърцето ѝ се сви.

— Казвах ви да стоите на верандата!

Един от мъжете държеше Клеър за ръката. Кокалчетата на юмруците на баща ѝ бяха побелели и здраво стиснати, готови да ударят. Еврика посегна към дръжката на копието. После чу щракване, след това видя зад нападателя на Клеър да избухва огнена експлозия.

Мъжът пусна Клеър и заудря с длани пушещата си глава.

— Не докосвай децата — нареди Филиз.

Асистентката на Солон беше възпламенила огнено кълбо с едно щракване на пръстите си. Нейната чудатост.

— Благодаря ти — каза Еврика.

Но Филиз се грижеше за изгарянията на мъжа и отказваше да погледне Еврика в очите.

Някой беше открил пиенето на Солон. Мъже отваряха грубо чекмеджетата на ракла, замаскирана като скала. Коркови тапи пукаха, сякаш беше навечерието на Нова година. Един мъж вдигна бутилка с наситено зелена течност.

— Не и швейцарския ми абсент! — изкрещя Солон. — Тази бутилка е на сто и петдесет години. Беше подарък от Гоген.

Най-едрият от грабителите метна празна бутилка от просеко по свеждащата се глава на Солон. Високият с ножа се надигна бавно на

колене. Каза нещо на Филиз.

— Казват, че умират от глад — преведе Филиз. — Искат да знаят защо храниш момичето, което е причинило това.

— Планирах да поделя всичко това с тях веднага щом момичето си отиде — каза Солон. Грабна една бутилка от един плячкосник и отпи щедра глътка. Когато мъжът замахна към него, Солон небрежно стовари бутилката и я разби в главата на противника си. — Но трябва да им кажеш, че ако момичето умре от гладна смърт, преди да поправи нещата, никой повече няма да яде!

Еврика си представи всеки от тези грабители с пълен търбух и много вода за пиене. Безумната ярост в очите им щеше да омекне. Гласовете им щяха да станат по-тихи. Това бяха добри хора, тласнати към жестокост от глада и жаждата. Заради нея. Искаше да сподели храната.

— Филиз — каза Еврика, — ще ми превеждаш ли?

Нападателят се скупчиха около Еврика. Хилеха ѝ се злобно, изучавайки лицето ѝ. Дъхът им беше кисел и горещ. Един от тях посегна към очите ѝ, после изръмжа, когато тя го перна. Всички заговориха едновременно.

— Искат да знаят дали ти си онази! — надвика Филиз какофонията от гласове.

„Онази, за която говорят мъртвите в сънищата ни“, беше казал Поета.

Еврика беше призована на съд, не само за сълзите си, но и за всяка грешка, която беше допуснала някога, всеки избор, който я беше довел до този момент.

Плътно бръмчене изпълни здравето ѝ ухо. Трепна, когато рояк насекоми се изсипа в салона. Милион пеперуди, пчели, нощни пеперуди и невръстни колибри кръжаха наоколо в лудешки кръгове.

— Оплячкосали са стаята с пеперудите ми — каза Солон. — Какво следва? — Той се сети за нещо, после замръзна. Изражение на паника заля лицето му. — Овидий. — Изблъска един грабител настрани и забърза надолу по спираловидното стълбище към по-долното ниво на пещерата си.

— Кой е Овидий? — попита Еврика, като се шмугна под облак от криле.

— Не бъди глупак! — провикна се Филиз след Солон. — На никого не му пука за това.

В далечния край на стаята, докато колибритата се стрелкаха бързо, а пеперудите се блъскаха в тавана, бащата на Еврика откърши остър сталактит от тавана и последва един мъж, понесъл последните кани с вода на Солон към входа на пещерата.

Някой изкрещя предупреждение, мъжът с водата се извъртя рязко и изби сталактита от ръката на баща ѝ. Еврика видя как друг нападател го вдига.

Беше стара, с рунтави бели вежди и мръсна кухненска престилка. Вдигна сталактита като стреличка за дартс и се обърна с лице към бащата на Еврика. Перна една нощна пеперуда, за да я прогони от лицето си, и оголи уста, пълна с дребни, закривени зъби.

Това, което последва, стана бързо. Жената заби острия камък в стомаха на баща ѝ. Той изпелтечи шокирано и се преви надве.

Еврика изпищя, когато жената събори баща ѝ по гръб с ритник, издърпа сталактита и го вдигна над гърдите му. Еврика затича към тях, като удряше с ръце крилете, за да ги отстрани от пътя си. Можеше да получат храната и водата, но не можеха да вземат баща ѝ.

Закъсня твърде много. Сталактитът се заби дълбоко в гърдите на баща ѝ. По гръдния му кош се разля кръв. Баща ѝ вдигна ръка към Еврика, но ръката застина във въздуха, като прекъснато помахване. Тя се хвърли върху него.

— Не — прошепна, когато кръвта накваси пръстите ѝ и ризата му. — Не, не.

— Рика — изрече с усилие баща ѝ.

— Татко.

Той млъкна. Тя допря здравото си ухо към гърдите му. Шумотевицата от вихъра на нападението стана далечна. Тя си представи хленчещите близнаци, какофонията от размахващи се криле, разбиването на още стъкло, но не чуваше нищо.

Очите ѝ се приковаха върху крайчеца на мръсната престилка на жената, която бе намушкала баща ѝ. Вдигна поглед и видя лицето ѝ. Жената промърмори нещо на Еврика, после извика нещо на Филиз, която се приближи. След миг жената повтори думите си към Филиз.

— Баба казва, че ти си сбъдналият се най-ужасен сън на света — прошепна Филиз.

Еврика се надигна от окървавените гърди на баща си. Нещо в нея се прекърши. Скочи върху старицата. Пръстите ѝ стиснаха кичур бяла коса и дръпнаха силно. Ударите на юмруците ѝ се посипаха като дъжд по жената. Държеше палците си извън юмруците, както я беше научил баща ѝ, за да не удря като момиче.

Филиз изкрещя и се опита да я издърпа, но Еврика я изрита. Не знаеше какво смята да направи, но нищо нямаше да я възпре да го направи. Почувства как старата жена се присвива и омеква под нея. Криле замъглиха зрението ѝ. Образът на ръката на баща ѝ, застинала в прощален жест, нахлу в ума ѝ. Бе спряла да мисли, бе спряла да чувства. Беше се превърнала в олицетворение на яростта си.

Отнякъде по лицето на жената бликна кръв, плисна по гърдите на Еврика, в устата ѝ. Тя плю и заудря по-силно, раздробявайки крехката кост, оформяща слепоочието на жената. Почувства жвакащия звук от хлътваща навътре очна орбита.

— Тя моли за милост! — чу да крещи Филиз зад нея, но Еврика не знаеше как да спре. Не знаеше как беше стигнала дотам. Коляното ѝ притискаше гръкляна на жената. Окървавеният ѝ юмрук беше във въздуха. Дори не се беше сетила да използва копие.

— Еврика, спри! — Гласът на Кат, изпълнен с ужас.

Еврика спря. Задъхваше се. Огледа окървавените си ръце и тялото под нея. Какво беше направила?

Приблужи се тъпа грабители, някои — ужасени, други — с освирепели изражения на лицата. Крещяха думи, които тя не разбираше.

Андър тръгна към нея. От шока в сините му очи ѝ се прииска да побегне и никога повече да не се появява пред погледа на някого, когото обича. Застави се да види окървавените си ръце и хлътналата скула на жената, безизразните ѝ, пълни с кръв очи.

Когато един от плякосниците се опита да сграбчи Еврика, пещерата се изпълни със странното свистене на вятър. Всички се снишиха и закриха очи. Андър изпускаше дъха си в мощна струя. Той полетя около пещерата като приземяващ се хеликоптер. Привлече всяко крилато създание в нея като фенер в тъмно небе. Птиците и насекомите още летяха, но летяха на едно място, насочвани от дъха на Андър.

Зефирът на Андър изгради прозрачна стена от вятър и криле, която раздели пещерата на две. От едната страна, близо до входа на пещерата, стояха зашеметените натрапници. От другата, близо до водопада в дъното на салона стояха Кат, близнаците, Андър, и, прегърбена над тялото на старицата, Еврика.

Дъхът на Андър я закриляше от отмъщението на селяните. Те не можеха да я достигнат от другата страна на пърхащата крилата стена. Не можеха да ѝ сторят онова, което тя бе сторила на бабата на Филиз, това, което бабата на Филиз беше сторила на баща ѝ. Дъхът на Андър бе изковал временно примирие. Може би той беше продавачът на надежда.

Но колко време щеше да е нужно стореното от нея да попие в ума на Андър, в сърцата и умовете на всички, които обичаше? Колко време щеше да мине, докато всички се отвърнеха от нея?

Еврика нямаше избор. Видя баща си да умира и реагира без да мисли. Беше инстинктивно. Но какво щеше да стане сега? Съществуваха ли все още закони в този давец се свят?

— Вземи храната — чу се Еврика да казва на Филиз. Посочи с жест към консервите и пакетите, разпръснати от другата страна на пещерата.

Това убийство беше пробив в идентичността на Еврика. Тя вече не принадлежеше в света, който се опитваше да поправи. Вече не разпознаваше момичето, което беше дошло оттам. Никога не можеше да се върне у дома. Най-доброто, на което можеше да се надява, беше други хора да могат да се върнат там.

Една сянка падна косо над тялото ѝ. Ако беше Кат или близнаците, Еврика щеше да изгуби самообладание. Те щяха да имат нужда от утешаване, а как можеше тя да утешава някого след онова, което бе сторила?

— Еврика. — Беше Солон.

— Ако искаш да си тръгна, ще разбера.

— Разбира се, че искам да вървиш.

Еврика кимна. Отново беше съсипала всичко.

— Искам да отидеш в Мараис — прошепна Солон в здравето ѝ ухо. — Изведнъж започвам да си мисля, че може наистина да се справиш с това.

15

НАРУШЕН ТРАУР

Убийца.

Гласът в ума на Еврика онази нощ беше пълен с ненавист. Беше я предизвиквал и дразнил цял ден, докато подготвяше баща си за погребение, което той не можеше да получи.

В Горчивия облак нямаше земя, а Солон отказваше да ги пусне да стигнат по-далече от пределите на маскировката на вещиците. Вместо това предложи да устроят на баща ѝ викингско погребение, като изпратят тялото му в открито море върху пламтяща клада.

— Но как... — понечи да попита Еврика.

Солон посочи към пълния с вода тунел, през който Еврика беше гребала предишната вечер. Алуминиевото кану се поклащаше вътре.

— Този канал има много разклонения, като пръсти — каза той и разпери пръстите на ръката си. — Това води бързо към океана. — Присви и размърда безименния пръст на лявата си ръка. — Наистина е много доблестно.

— Ти просто искаш всичко да бъде колкото е възможно по-отвратително, през цялото време — беше казала Кат, докато помагаше на Андър да настеле кануто с разбити дървени каси от просеко. Тя беше възпитана да бъде суеверна по отношение на обредните церемонии за преминаване от един етап в друг, грижлива към съдбата на духовете, предпазлива по отношение на изоставените призраци.

Убийца.

Андър се опита да улови погледа ѝ:

— Еврика...

— Недей — каза тя. — Повече не бъди нежен.

— Ти отмъщаваше за баща си — каза той. — Изгуби контрол.

Тя се извърна от Андър и си представи скорошното изгаряне на баща си върху погребалната клада. Харесваше ѝ, че погребението нямаше да включва клаустрофобични ковчези, нито противно балсамиране с формалин. Може би някъде там далече в океана пепелта

на баща ѝ щеше да открие частица от Диана и те щяха да се завъртят заедно като вихър за миг, преди да се понесат нататък.

Ако баща ѝ знаеше, че ще умре, щеше да състави меню и да забърка гъст сос от пшеничено брашно и мазнина. Нямахше да иска възпоменателна служба без съпътстващо я хубаво ядене. Но запасите им се свеждаха до две гарафи вода, торбичка натъртени ябълки, тубичка дресинг за салата, кутия зърнена закуска „Уийтабикс“ и няколко бутилки просеко, които Солон беше скътал в кофа с лед в спалнята си. Да яде просто заради церемонията, беше невъзможно сега, когато Еврика беше срещнала гладуващите си съседи.

Поне можеше да почисти баща си. Затова започна с краката му, като изхлузи обувките и чорапите, изтърквайки кожата му с вода от соления поток. Близнаците седяха до нея и гледаха, безмълвни сълзи измиваха мръсните им лица, докато Еврика грижливо почистваше с нож мръсотията под ноктите на баща им. Взе назаем украсен с орнаменти викториански бръснач от Солон и обръсна наболата брада по лицето на баща си. Приглади леките бръчки от мръщене около устата му. Почисти раните, като работеше внимателно около синината на челото му.

Откри, че е по-лесно да се съсредоточи върху баща си, отколкото върху Уилям и Клеър или Кат и Андър. Мъртвите те оставяха да им помагаш по всеки начин, по който искаш.

След като придаде на баща си колкото е възможно по-спокоен и умиротворен вид, Еврика се обърна към жената, която беше убила. Знаеше, че селаните ще се върнат за тялото, и искаше да покаже уважението си. Свали мръсната престилка на жената. Кръвта се просмукваше в дълга червена дияра по мозаечните плочки на пода. Превърна се в тиха, бавна река, смесвайки се с кръвта на баща ѝ. Еврика я попи, толкова внимателна, колкото бясна беше, когато кръвта се проля. Оправи косата на жената, мразейки я, задето беше убила баща ѝ, мразейки я за това, че беше красива, мразейки я, задето бе мъртва.

Ярка светлина се приближи до Еврика. Тя се сниши вляво, за да не бъде опърлена, когато огнена сфера с големината на бейзболна топка се отклони покрай лицето ѝ и уцели един череп на стената зад нея.

— Не докосвай Сейма — каза Филиз. Второ огнено кълбо пламтеше на върховете на пръстите ѝ.

— Аз само...

— Тя ми беше баба.

Еврика се изправи, за да позволи на Филиз да се доближи до мъртвата жена. След миг попита:

— Вярваш ли в Рая?

— Вярвам, че ти доста го препълни.

Поета се появи и подложи една ръка под гърба на Сейма, друга — под яките ѝ колене. Повдигна старицата, а Филиз го последва навън от разрушената пещера.

Кат се изправи над тялото на бащата на Еврика:

— Нямаме броеница.

— Всякакво колие ще свърши работа — каза Солон.

— Не, няма. — Челото на Кат беше влажно. — Трентън беше католик. Някой трябва да каже „Отче наш“, но не мога да накарам зъбите си да престанат да тракат. И нямаме светена вода за благославянето на тялото. Ако не направим тези неща, той ще...

— Татко беше добър човек, Кат. Ще стигне там, независимо какво правим.

Знаеше, че Кат не е истински разстроена заради броеницата. Смъртта на бащата на Еврика олицетворяваше всички други загуби, които не бяха имали време да оплачат. Смъртта му се беше превърнала във всеобщо олицетворение на всяка смърт и Кат искаше да оправи нещата.

— Татко в Рая ли ще отиде? — Уилям наклони глава, докато гледаше баща си.

— Да.

— При мама ли? — попита той.

— Да.

— Ще се върне ли? — попита Клеър.

— Не — каза Еврика.

— Има ли място за него там горе? — попита Уилям.

— Това е като селските пътища между Ню Иберия и Лафайет — обясни Клеър. — Широко, просторно и пълно с място за всички.

Еврика знаеше, че реалността на смъртта на баща им ще се разкрива бавно и болезнено през остатъка от живота на близнаците.

Телата им се превиха така, както ставаше точно преди да заплачат, затова тя ги обгърна с ръце...

Убийца.

Затананика стар химн, за да накара гласа да замлъкне. Взря се в спокойното изражение на баща си и се помоли за нужната сила да се грижи за близнаците с толкова много кураж, колкото бяха имали родителите им.

— Да, „Да тръгна и по долината на смъртната сянка, няма да се уплаша от злото“^[1] — каза Солон. — Не беше ли така?

Някога този псалм събуждаше тръпка в Еврика. Едно беше да вървиш през долината на смъртта — но да вървиш през сянката на смъртта, означаваше, че не знаеш къде е смъртта, или каква светлина зад нея образува сянката ѝ. Псалмът правеше смъртта да звучи като тайна втора луна в небето, която обикаляше в орбита всичко, превръщайки в нощ всяка минута.

През много нощи, неотдавна, Еврика се беше пазарила с Бог да вземе нейния живот и да върне Диана. Вече не искаше това. Когато гледаше тялото на баща си, не си пожелаваше да е на негово място. В известен смисъл тя вече беше на неговото място и на мястото на всички, които беше убила, независимо дали знаеше имената им. Част от Еврика беше умряла, вече винаги умираше и се превръщаше в част от силата ѝ. Това беше мускул, който усещаше, че ще използва, когато дойдеше времето да победи Атлас и да изкупи грешката си.

— „Защото Ти си с мене“ — довърши тя псалма. — „Твоят жезъл и Твоята палица ме успокояват“^[2].

— Не можа да заплачеш и на погребението на Диана. — Солон се настани на старинен стол с широки ръкохватки и извита назад облегалка, внимателно отпивайки просеко от чаша със счупена дръжка. — Какво ти помага да се справиш с това? Бог?

Еврика се взря в счупената чаша на Солон и си спомни как прозорецът се разби над главата ѝ в нощта, когато Диана напусна семейството си. Спомни си как бойлерът в коридора избухна, как бурята нахлу в дневната им. Спомни си как не можеше да определи кое беше градушка, удряща по кожата ѝ, и кое беше стъкло. Спомни си краката си върху подгизналия и разръфан килим на стълбите. После — как ридаше. После — как Диана я зашлеви през бузата.

Никога, ама никога не плачи.

Солон я наблюдаваше, сякаш знаеше всичко по въпроса.

— Тя искаше да те предпази — каза той.

— Не можеш да контролираш начина, по който се чувства някой — каза Еврика.

— Не, не можеш — каза Солон, като завърза отново сатенената панделка на халата си на моряшки възел. — Не и задълго, във всеки случай.

Еврика погледна надолу към баща си в кануто. Преди той да умре, се бяха отчуждили. Първо заради Рода, после — заради гимназията, а после — заради факта че тя се беше отчуждила от всички след смъртта на Диана. Винаги беше приемала, че с баща ѝ ще имат време да възстановят връзката.

— След като Диана почина, изгревът на слънцето ме удивляваше — каза тя.

— Заедно с нея ли го гледаше? — попита Андър.

Еврика поклати глава:

— Имахме навика да спим до обяд. Но не можех да повярвам, че слънцето има дързостта да изгрява, след като тя почина. Спомням си, че на погребението ѝ казах на чичо си това, за изгрева. Той ме погледна сякаш бях луда. Но после, няколко дни по-късно, открих татко в кухнята да пържи яйца. Не мислеше, че вкъщи има някой, но беше изразходил цяла кора яйца. Гледах го как чупи едно в тиган, вира се в него, докато се изпържи, после го прехвърля в чиния. Образуваха купчина, все едно бяха палачинки. После изхвърли цялата чиния в боклука.

— Защо не ги е изял? — попита Уилям.

— Още се получава, каза той, сякаш не можеше да повярва — каза Еврика. — После излезе от кухнята.

Еврика трябваше да продължи, да каже, че баща ѝ я беше научил как да разказва виц, как да подсвирква през листо от захарна тръстика, как да не удря с юмруци като момиче. Беше я научил как да сгъва платнена салфетка като оригами изображение на лебед, как да различи дали един рак е пресен, как да танцува ту-степ, как да изсвири „сол“ на китарата. Приготвяше ѝ специална храна преди състезанията, проучваше правилния баланс от протеини и въглехидрати, който да ѝ даде най-много енергия. Беше ѝ показал, че безусловната любов е възможна, защото бе обичал две жени, които не правеха обичта към

тях лесна, които приемаха за даденост, че любовта му винаги е там. Беше научил Еврика на едно нещо, на което Диана никога не би могла: как да не бяга, когато ѝ се струва невъзможно да остане. Беше я научил да постоянства.

Но Еврика премълча всичко това. Събра спомените си около себе си като свещен щит, сянката на сянка в наводнена долина на смъртта.

Солон отново си наля вино в счупената чаша и се надигна от стола с широките ръкохватки. От устните му висеше цигара.

— Когато любим човек умре без време — каза той, — имаме чувството, че вселената ни дължи нещо. Късмет, непобедимост, кредитна линия при онзи горе.

— Толкова си циничен — каза Кат. — Ами ако е обратното и вселената вече ви е благословила с времето, което сте имали заедно?

— Ах, но ако никога не бях обичал Библис, тя нямаше да ми липсва.

— Но ти си я обичал — каза Андър на Солон. — Защо не можеш да цениш и пазиш в сърцето си времето, което сте имали, дори да не е могло да бъде цяла вечност?

— Виждаш ли, това е проблемът с разговора — каза Солон с въздишка и погледна Андър. — Всичко, което винаги правим, е да говорим за себе си. Нека спрем, преди да се отегчим взаимно до, ами, до сълзи. — Обърна се към Еврика: — Готова ли си да се сбогуваш?

— Татко трябва да е с нас — каза Уилям. — Не може ли да използвам чудатостта си, за да го накарам да се върне?

— Искан ми се да можеше — каза Еврика.

Солон отвърза кануто, после насочи плавателния съд към една пролука в тъмнината.

— Той ще отплава през тази пролука и ще се понесе леко към открито море.

— Искан да отида с него. — Клеър посегна към кануто.

— Както и аз — каза Солон. — Но ще имаме работа за вършене.

— Чакай! — Еврика дръпна за последен път към себе си кануто с тялото на баща си. Измъкна крехката кутийка от орихалк от вътрешния джоб на джинсовото му яке. Вдигна я към светлината на свещите. Зеленото сияние в нея пулсираше.

— Ето го — промърмори Солон.

Андър вече беше върнал копието и котвата в раницата си. Еврика прибра реликвата, която баща ѝ никога не бе смятал да ѝ остави. Пъхна кутийката под мишница. Солон се наведе плътно към нея, вдишвайки ожесточено. Когато Андър също се наведе, Еврика усети, че е най-добре да държи кутийката при себе си, в чантата си при „Книгата на любовта“.

Притисна устни към бузата на баща си. Той винаги беше мразил сбогуванията. Тя кимна на Андър, който изля тъмнозелена бутилка алкохол с остър мирис върху дървените каси под баща ѝ. Еврика посегна за факлата на вещиците на мълвата, все още запалена, опряна сред сталагмитите. Наклони пламъка над спирта. Огънят пламна.

Клеър се вираше вцепенено напред. Уилям се извърна и се разрида. Еврика побутна кануто съвсем леко и баща ѝ влезе в мократа тъмнина, присъедини се към ритъма на течението. Тя му пожела покой и мека светлина в рай без сълзи.

[1] Псалтир, Псалм 22:4 — Б.пр. ↑

[2] Псалтир, Псалм 22:4 — Б.пр. ↑

16

ЗАПЪЛВАНЕТО

Късно същата нощ Еврика се събуди в сумрачната неподвижна тишина на свободното помещение на пещерата, с ум, преследван от избледняващия призрак на кошмар. Беше отново в лавината от прахосани мъртвци. Вместо да се препъва по гниещи тела, този път Еврика се давеше в тях. Помъчи се да се изрови, но беше твърде дълбоко затънала в кости, кръв и слуз. Сместа я заливаше, топла и зловонна, докато дори не можеше да види дъжда. Докато не разбра, че мъртвите щяха да я погребат жива.

— Мислиш ли, че имаш всичко, което ти трябва? — прогърмя гласът на Солон над водопада.

Тя разтърка очи и усети мирис на смърт по ръцете си. След погребението на баща си ги беше измила в соления поток на пещерата и беше изпилила ноктите си с шуплест камък, докато вече нямаше друго място, където да заседне кръвта, която беше проляла. Но все още усещаше мириса на Сейма по ръцете си. Знаеше, че винаги ще го усеща.

— Грещиш — каза Солон.

Еврика наклони здравото си ухо към звука и зачака отговор.

Но Филиз и Поета си бяха отишли у дома, а всички други спяха: Уилям и Клеър си делеяха едно одеяло в долния край на леглото на Еврика. Кат се беше проснала безпаметно на една страна до Еврика, пеейки насън, както правеше винаги, още от най-ранните им гостувания с преспиване. Тази нощ напяваше леко завалено припева от „Не натъжавай кафявите ми очи“ на Кристъл Гейл.

От другата страна на Еврика, Андър спеше по корем, с лице, заровено в една възглавница. Дори в сънищата си изчезваше. Тя положи глава близо до неговата за миг. Вдъхна уханието му и почувства топлата сила на дъха му. Мъждива светлина разкриваше леки бръчки около очите му и сребристоруси косми около слепоочието му. Там ли бяха тази сутрин? Еврика не знаеше. Когато прекарваш

толкова много време в гледане на някого, беше трудно да прецениш как се променя.

Вчера представата, че любовта състарява Андър, ужасяваше Еврика. Но сега това нямаше да има значение — не беше възможно Андър още да я обича. Никой не можеше. Тя не би им позволила. Да е свободна от любовта, означаваше свобода да се съсредоточи върху достигането до Мараис, осъждането на предизвикания от нея потоп, довършването на Атлас — и освобождаването на Брукс.

Какво щеше да си помисли Брукс за онова, което Еврика бе сторила на Сейма? За пръв път тя се радваше, че си е отишъл.

— Знам — настоя гласът на Солон. — Ще предам последната част, но е сложно. Деликатно.

Еврика се надигна от одеялото си и се промъкна към висящата рогозка, която отделяше стаята за гости от салона. Факлата на вещиците на мълвата догаряше, закрепена между два сталагмита. Аметистите ѝ осигуряваха неизтощимо и „интелигентно“ гориво: пламъкът се нагаждаше през деня, като гореше най-ярко точно преди времето за лягане и меко като светлина на свещ, когато всички се оттегляха.

Един глас отговори на Солон:

— Аз ти обърнах гръб.

По гръбнака на Еврика премина тръпка. Беше гласът на баща ѝ.

Еврика влетя в салона, очаквайки да намери баща си, застанал до счупената маса, да чупи яйце в купа и да се усмихва, горящ от нетърпение да обясни ефектния номер, който бе изиграл.

Стаята беше празна. Водопадът ревеше.

— Солон? — повика го Еврика.

Мъждива светлина блестеше от стълбището, което водеше до подолното ниво на пещерата. Отдолу се намираще уединената работилница на Солон.

— Аз ти обърнах гръб — повтори гласът, носейки се нагоре по стълбите. Звучеше толкова много като този на баща ѝ, че Еврика се препъна, докато бързаше към него.

В подножието на стълбите Солон седеше върху тъкано копринено килимче под висящ стъклен фенер. Някой седеше срещу него, с лице, извърнато от Еврика. Трудно бе да се различат ясно чертите му в сенчестата светлина, но Еврика разбра, че не беше баща

й. Изглеждаше млад колкото Солон, с бръсната глава, широки рамене и тясна талия. Беше гол.

Когато Еврика стигна до най-долното стълбище, момчето обърна глава към нея и дъхът ѝ заседна в гърлото. Нещо в странното непознато момче ѝ напомняше за...

— Татко?

В угълчетата на очите на Солон проблеснаха сълзи.

— Той поправи Овидий. Досега не бях сигурен, че ще проработи. Имаше клюки, разбира се, но човек никога не може да има доверие на вещица. А всеки друг, който би могъл да си спомни, е или мъртъв, или в Спящия свят. — Той избърса очи. — Баща ти го поправи. Ела да видиш.

Солон хвана Еврика за ръка. Тя седна до него на килимчето, срещу голото момче. Когато го видя по-ясно, осъзна, че това не беше човешко същество — а блестяща машина, изработена във формата на много стегнато момче.

— Удивително, нали? — попита Солон.

Очите на Еврика обходиха впечатляващото от анатомична гледна точка тяло на машината, но когато погледна лицето на робота, откри, че ѝ е трудно да диша. Беше младежко, като на древногръцка статуя — но чертите му безспорно бяха онези на баща ѝ.

Очи с тежки клепачи се взираха в нея с бащинска обич. По челюстта имаше едва забележима набола брада. Роботът се усмихна и гънката покрай носа му беше същата, която баща ѝ беше предал по наследство на Еврика и близнаците.

— Еврика, запознай се с Овидий, произведения в ограничен тираж робот от орихалк от Атлантида — каза Солон. — Овидий, представям ти Еврика, онази, която ще те отведе у дома.

Еврика примигна към Солон, после към робота, който протегна ръка. Тя я разтърси, удивена да открие, че е гъвкава и податлива като истинска ръка, с твърда, уверена хватка.

— Защо изглежда като баща ми? — прошепна Еврика.

— Защото съдържа призрака на баща ти — каза Солон. — Овидий е призракен робот, един от девет братя и сестри от орихалк, изработени преди Атлантида да потъне. Осем още дремят в Спящия свят, но Овидий се измъкнал. Селена го откраднала, преди да избяга от

двореца, и той живее в тази пещера от тогава насам. Ако Атлас знаеше, че скъпоценният му робот е тук, би направил всичко, за да си го върне.

За втори път Еврика си помисли да разкаже на Солон за срещата си с Атлас при езерото от Линията на сълзите. Но това ѝ се струваше като предателство спрямо Брукс. Ако Солон узнаеше, че Еврика се е срещала тайно с Атлас, нямаше да я изпуска от поглед. А тя беше обещала скоро отново да намери Брукс. Техният триъгълник бе деликатен — Атлас искаше сълзите на Еврика, Еврика си искаше Брукс обратно, Брукс със сигурност искаше свобода. Най-добре беше засега да запазят нещата в тайна помежду си, само тримата.

— Аз ти обърнах гръб. — Роботът проговори с гласа на баща ѝ.

Еврика отдръпна ръка назад, ужасена. После бавно докосна бузата на робота — податлива като човешка плът — и загледа как лицето му светва с усмивката на баща ѝ.

— От много години се грижа за Овидий — каза Солон. — Винаги съм знаел, че е безценен, но така и не можах да проумея какво го задвижва.

Еврика обиколи робота в кръг и не намери нищо познато в тялото му. Отзад приличаше на скулптура в изискан антикварен магазин във Френския квартал. Само лицето на Овидий изглеждаше обсебено от баща ѝ. Тя седна с лице към Овидий:

— Как работи?

— Повечето съвременни работи са настроени да функционират по бинарна система — каза Солон. — Единици и нули. Овидий обаче е тринарно създание, което означава, че действа в тройки. Много типично за Атлантида. При тях всичко е тройки. Три сезона. Три страни на една история. Знаеше ли, че те са измислили любовния триъгълник?

Еврика не можеше да откъсне очи от изражението на баща си върху лицето на робота.

— Овидий е войник — продължи Солон. — Като всички неща, изработени от орихалк, замисълът е той да бъде подчинен на един господар. Ще откриеш, че е много полезен.

Еврика хвърли поглед към Солон:

— Знае ли къде е Мараис?

— Да, знае.

— И ще ме заведе там? И ще ми помогне да победя Атлас?

— Това отдавна е планът.

— Кога?

— Скоро.

Тя се изправи на крака:

— Довечера?

Солон я дръпна обратно долу:

— Моментът е почти назрял, но Овидий няма да отиде преждевременно. Той е... специален. Неговият орихалк е само черупка за онова — или по-скоро онзи — който го изпълва с цел. Днес баща ти стана първият призрак, който ще го запълни.

— Запълването — каза Еврика. Солон го беше споменал снощи. Усещаше, че това е нещо ужасно. Защо баща ѝ беше въввлечен в него?

— Запълването е великият план на Атлас. Именно от него толкова се боят Пазителите на Атлантида — а би трябвало да се бои и останалият свят.

— Разкажи ми.

Солон отиде до стената, където бутилка просеко почиваше в кофа с лед в една каменна ниша. Наля си една чаша, пресуши я и си наля нова. После запали цигара и си дръпна продължително.

— Светът, в който се въздига Атлантида, ще бъде кална, неузнаваема локва. След потопа всичко ще трябва да бъде построено наново. А повторното построяване изисква работници. Известно е обаче, че работниците вдигат революции. За да избегне това, Атлас планира да използва мъртвите, за да построи империята си, като подслонява призраци от Будния свят в непобедими, превърнати в оръжия тела, които контролира. Представи си надеждите и мечтите, енергиите и виденията на милиард души, съчетанието от цялата им интелигентност и опит. Именно така Атлас ще завладее света.

Еврика се взираше във водопада:

— Ако Атлас иска свят от призраци, не трябва ли първо да убие всички?

Солон се взря тъжно в Еврика:

— На Атлас няма да му се наложи.

— Защото аз го правя вместо него — каза Еврика. — Моята буря ще отрови целия Буден свят? Колко скоро?

— Повечето ще умрат преди пълнолунието.

— Тогава кого се опитвам да спася?

— Всички. Но трябва да отнемеш живота им, преди да ги спасиш.

— Не разбирам.

— Еврика — изрече Овидий с провлечения, типичен за лагуната говор на баща й.

— Сигурно имаш въпроси — каза Солон. — Първо да чуем какво има да каже баща ти.

— Това не е баща ми. Това е чудовище, създадено от Атлас.

— Всеки призрак получава предсмъртно послание — каза Солон. — Докато се приспособят към обитаването на робота, това предсмъртно писмо оформя целостта на езика на призрака. Мисли за баща си като за малък невръстен призрак, който има нужда от време и подхранване, за да израсне до пълния си потенциал. Сега слушай.

Металическа сълза проблесна в тъгълчето на окото на Овидий, когато заговори:

— Когато се роди, се страхувах от това колко много те обичам. Винаги си изглеждала толкова свободна. Майка ти беше същата, не се плашеше от нищо, никога нямаше нужда от каквато и да е помощ.

— Имам нужда от теб — прошепна Еврика.

— Беше трудно, когато майка ти почина. — Роботът направи пауза, долната му устна се издаде напред, както баща й правеше, когато мислеше. — Беше трудно и преди това. Знаех, че си ми ядосана, макар ти да не знаеше. Страхувах се, че и ти ще ме напуснеш. Затова се защитавах, добавих в живота си хора като броня срещу самотата. Ожених се за Рода; родиха ни се близнаците. Не знам как се случи, но ти обърнах гръб. Понякога, когато се опитваш да не повтаряш грешките си, забравяш, че първоначалните грешки още дават последствия. Никога не съм планирал да живея вечно и нямаше да има значение, ако бях. Човек предполага, Господ разполага. Искам да знаеш, че те обичам. Вярвам в теб. — Очите му от орихалк се взряха в нейните. — Андър те прави щастлива. Искан ми се да можех да си взема назад онова, което Диана каза за него.

Днес срещнах момчето, което ще разбие сърцето на Еврика.

— Вече не го вярвам — каза баща й. — Затова му кажи да се грижи за теб. Не допускай същите грешки, които допуснах аз. Поучи се от моите и прави свои собствени, и кажи на децата си какво си сбъркала, за да могат те да се справят дори по-добре от теб. Не

обръщай гръб на онова, което обичаш, защото си уплашена. Надявам се, че ще се срещнем отново в Рая. — Роботът се прекръсти. — Оправи нещата, Еврика. Погледни грешките си право в очите. Ако някой може, това си ти.

Еврика се хвърли в обятията на Овидий и го прегърна. На допир тялото му изобщо не беше като това на баща ѝ и това я накара да усети липсата му по-силно, отколкото я бе чувствала, откакто той умря. Отврати се от себе си, задето позволява една от машините на Атлас да я накара да чувства.

Когато тя се отдръпна, лицето на робота изглеждаше различно. Не виждаше баща си никъде. Чертите от орихалк, изглежда, се пренареждаха в дълбока бъркотия от движения. Гледката беше ужасяваща. Очите се разпростираха. Бузите увисваха. Носът се закриви в основата.

— Какво става? — обърна се Еврика към Солон.

— На повърхността се появява друг призрак — каза Солон.

— Сега, когато баща ти отвори Овидий, той ще привлече при себе си всички наскоро починали в определен радиус. Мисли за това като за водовъртеж от местни призраци.

— Баща ми е впримчен вътре с други мъртви хора? — Еврика се сети за кошмара си и обви ръце около гърдите си.

— Не мъртви хора — каза Солон. — Призраци. Души. Голяма разлика. Най-голямата разлика, която съществува.

— А Раят? — Еврика вярваше в Рая и че сега родителите ѝ са там.

— Откакто твоите сълзи сложиха началото на Въздигането, всички души, които загиват в Будния свят, са хванати в капана на ново чистилице. Преди да заплачеш, те щяха да си проправят път, като душите преди тях, където и да са обречени да отидат.

— Но сега? — попита Еврика.

— Задържани са за Запълването. Не могат да се влеят в другите работи на Атлас, докато онези работи не се въздигнат заедно с останалата част от Атлантида. А ако Атлантида не се възроди преди пълнолунието, пораженията върху мъртвите ще бъдат твърде големи. Душите няма да успеят да влязат в машините или в Рая — ако такова място съществува, — или където и да е другаде, като става въпрос.

— Това имаше предвид за прахосаните мъртъвци — каза Еврика.

Солон кимна:

— Твоите сълзи вече бяха убили толкова много. За да не изгният и да идат на вятъра душите им, Атлантида трябва да се въздигне в следващите седем дни. Всички призраци трябва да се влеят в машините. Твоята мисия ще бъде да откриеш някакъв начин за освобождаване.

— Освобождаване за какво? — попита Еврика.

— По-добра съдба, отколкото вечно заробване от Злодея.

Докато чертите на лицето на робота застиваха на място, Еврика започна да се поти. Не беше нужно Солон да й казва кой беше другият призрак във вътрешността на Овидий. Разпозна Сейма, жената, която беше убила, да набръчка кожата на робота.

— Филиз! — Призракът на Сейма поде предсмъртното си послание на език, който Еврика се изненада, че разбира. — Не позволявай на момичето от Линията на сълзите да те измами. Тя е сбъднатият най-ужасен сън на света. — Гласът на старицата омекна. — И слепец може да види колко много те обичам, Филиз. Не знам защо ти никога не го видя.

После роботът затвори очите си от орихалк. Сейма си отиде.

— Овидий е програмиран с някакво устройство за превод — каза Солон. — Знае какво ще разбере слушателят.

— Призракът на баща ми и призракът на жената, която го уби, са заедно вътре в тази машина? Как се получава това?

— Умът се колебае — каза Солон. — Безкраен брой призраци могат да населяват тялото на Овидий, тласкайки мислите и делата му като атомите на вълна. Те ще направят Овидий гениален и безсмъртен, — и разкъсан от противоречия, предполагам. Цели световни войни могат да бушуват в едно-единствено тяло от орихалк... ако някой умен призрак се заеме да организира съпротива. — Солон направи пауза и забарабани с пръсти по брадичката си. — Всъщност това звучи забавно.

— Колко призрака има в него сега? — Еврика докосна жълтата си панделка. — По пътя към Горчивия облак подминахме едно момиче. Искях да я погребя...

— Засега изглежда, че само два призрака са оставили отпечатъка си. Радиусът на обхват на Овидий е доста малък в началото, но ще нараства с всеки призрак, който изпълва машината. Ще бъде важен

ритуал на преминаване, когато Овидий се сдобие с третия си призрак. Тогава този невероятен тринарен робот ще бъде напълно действащ, готов за света, какъвто е.

— Това е моментът, когато ще отида в Мараис — осъзна Еврика.

— Когато му дойде времето. Помни, все още трябва да умре някой друг, преди Овидий да е готов да ти покаже пътя. Преди това ужасно събитие предлагам да се качиш горе и да си починеш. — Солон се усмихна, загледан във водопада. — Питам се кой ли ще е проклетият късметлия.

УРЕЧЕНИ СРЕЩИ

Кат беше изчезнала.

Когато се върна горе, Еврика откри дюшек с празни одеяла там, където за последно беше видяла приятелката си. Провери кухнята и шестте осветени от свещи ниши в салона на Солон, миниатюрната баня встрани до стълбището. Кат беше избягала от Горчивия облак.

Еврика познаваше Кат от достатъчно време, за да предположи къде беше отишла. Поета бе посочил покрива си от верандата на Солон в нощта, когато пристигнаха. Беше точно срещу езерото, образувано от Линията на сълзите. За пръв път Еврика съжали, задето не каза на другите, че беше видяла Атлас предишната вечер. Сега Кат беше пресякла маскировката на вещиците, без да знае, че той е наблизо. Ако Атлас я откриеше, щеше да ѝ изглежда като Брукс. Кат нямаше представа от колко много има да се бои.

Еврика грабна лилавата си платнена чанта. Помисли си да вземе факлата на вещиците, но тя щеше да я направи твърде видима в тъмното. На прага на стаята за гости спря за миг да погледа как близнаците и Андър спят. Уилям изхленчи, сгушвайки се по-близо до Клеър, която го перна, после размисли насън и го прегърна.

Част от Еврика щеше да се чувства в по-голяма безопасност, ако Андър отидеше с нея, но след смъртта на Сейма вече не знаеше как да бъде близо до него. И не искаше близнаците да се събудят сами. Освен това, ако загинеше при сблъсъка си с Брукс и Атлас тази нощ, не можеше да рискува Андър да се опита да ги убие.

Постави си за цел да се върне преди изгрев-слънце, преди някой от тях да се събуди.

Безшумно се качи по стълбите до верандата. Дъждът рикошираше от гръмотевичния ѝ камък, когато погледна през парапета. Огледа скалите за Кат. За Брукс.

Водата се беше надигнала с десет до двайсет фута от онази сутрин. В далечния край на езерото подобни на нощни пеперуди черни

пролуки бележеха пещерите на селаните. Една от тези пещери беше погълнала Кат. Освен ако Атлас не я беше открил пръв.

След като обиколи верандата, Еврика откри място, където можеше безопасно да скочи към скалите отдолу. Навеждаше се през парапета, когато една ръка я сграбчи за рамото и я дръпна обратно.

— Къде отиваш? — попита Андър.

Раменете им се докоснаха. Прииска ѝ се да го прегърне, да бъде прегърната.

— Кат я няма — каза тя. — Мисля, че е с Поета.

— Трябва да кажем на Солон.

— Не. Тръгвам след нея. Върни се долу.

— Луда ли си? Няма да те пусна да излезеш там навън, не и сама.

— Кат може да умре — каза тя. — Ако...

— Кажи го — рече Андър. — Кажи какво си мислиш, че може да ѝ се случи. Знам, че той е там навън, Еврика. И двамата го знаем. Това, което не знам, е защо си толкова нетърпелива да влезеш в капана му.

Той искаше тя да отрече, да докосне гладкото очертание на скулата му там, където тя се извиваше под ъгъл към челюстта му, и да го помоли да дойде с нея. Тя също искаше всичко това — но не можеше да го иска.

— Не мога да те загубя — каза той.

— Днес ме видя как убивам човек. Знаеш какво ще причинят сълзите ми на света. Държиш се сякаш Купидон ни е пронизал със стрели и от нас се очаква да забравим, че всичко се разпада. Ние сме в ада и ако не го спра, само ще стане по-лошо.

— Ако можеше да обичаш себе си така, както те обичам аз, щеше да си непобедима.

Той грешеше. Любовта нямаше да победи Атлас. Безразсъдството и яростта щяха.

— Ако можеш да изключиш чувствата си към мен така, както аз изключих чувствата си към теб, никога няма да остареееш дори с един ден. — Еврика се повдигна над парапета и скочи към скалите отдолу. Глезените ѝ запулсираха притъпено от падането.

Андър си пое въздух през зъби. Когато издиша в дъжда, той се стрелна косо през езерото и предизвика една-единствена гневна вълна.

— Можеш да спреш да държиш на мен... — той започна да се повдига над парапета, — но не можеш да ми попречиш да държа на

теб.

— Еврика — повика я копринен глас едновременно отвсякъде и отникъде. За миг границите на маскировката на вещиците засияха в лилаво в тъмнината. През равномерното потропване на дъжда по скалите Еврика чу ниското жужене на бръмчащи пчели.

— Кой е там? — Андър спря. — Еврика, чакай.

Фигура в дълъг кафтан излезе от сенките. Боядисаните устни и клепачи на Есме изглеждаха като части от нощта. Дъждовни капки потропваха по венчелистчетата на роклята ѝ. Пръстите ѝ проследиха кристалното ѝ колие с форма на сълза, правейки малки завъртулки.

— Мога да ти покажа пътя до приятелката ти.

— Знаеш къде е Кат? — попита Еврика.

— Не отивай с нея! — провикна се Андър, когато Еврика се доближи до вещицата. Беше се приземил на скалите и тръгна към нея.

— Мога да ти помогна да се отървеш от него. — Есме кимна към Андър. — Чух малката ви кавга между влюбени. Нима не знаете, че нищожни тревоги като тези са отнесени от потопа? — Показалецът ѝ повика Еврика да се приближи. — Време е дълбоките жени да се надигнат.

По раменете на Еврика се плъзна дъжд.

— Къде отиваме?

— При Блясъка, разбира се — каза Есме. — Пристъпи през маскировката в тънкия бляскав слой и бъди свободна.

Еврика хвърли поглед назад към Андър. Той беше само на няколко стъпки от нея. Тя хвана ледената ръка на Есме и пристъпи през един невидим блестящ слой в друг.

— Еврика! — изкрещя Андър и тя разбра, че той вече не можеше да я види. Той се втурна напред, когато Есме мигна и дръпна Еврика встрани на пътеката. Андър се завъртя в кръг.

— Върнете се!

Те не го направиха. Тръгнаха през планините в дъжда.

Няколко минути Еврика искаше да се върне при него, да хукне обратно към Горчивия облак и да отведе със себе си Андър, където и да отидеше. Не искаше да бъде толкова жестока.

По-силно от това обаче искаше да не желае нищо, освен да унищожи Атлас.

Докосна гръмотевичния си камък, жълтата сатенена панделка и синия медальон от лазурит, който висеше от дългата бронзова верижка. Гръмотевичният камък беше знак на силата на Еврика, жълтата панделка беше нейният символ на надежда, а медальонът олицетворяваше целта ѝ: да стигне до Мараис, блатистата пустош отвъд нейния обсег, за да развали Запълването, да накара Диана да се гордее.

Еврика се запита какво означаваше кристалното колие на Есме за нея. Дали беше подарък от някого, когото обичаше? Дали тя обичаше? Понякога вещицата имаше вид на красиво, бъдещо страх по-голямо момиче; в други моменти, като сега, приличаше на извънземна кралица от друга галактика. Еврика се запита дали животът на Есме се бе развил, както се беше надявала. Или беше сломена като Еврика, замаскирайки болката с рояк жужащи пчели, блещукащ грим в цвят на аметист и дрехи, направени от листенца на орхидеи?

— Какво е Блясъка? — попита Еврика.

Есме присви длан към небето. Загледа изучаващо дъжда, който се събираше в нея.

— Това е мястото, където твоята приятелка и момчето, с което се среща, отидоха да търсят прясна вода — и където ще откриеш миналото си. Истината е в Блясъка.

— Какво знаеш за моето минало? — попита Еврика, после: — Наблизо има прясна вода?

Есме разпери пръсти, за да остави водата, която бе събрала в дланта си, да се процеди през тях. Там, където водата падна на земята, от калната почва се извиха стъбла на орхидеи и се увиха около глезените на вещицата, разпуквайки се в аметистови пъпки.

Есме се наведе към Еврика:

— Блясъка изглежда като вода, но не е за пиене. Това е огледало, което разкрива идентичността на една душа през дълбоките кътчета на нейното минало. — Пъпките в краката на Есме изведнъж се разтвориха в цветове при коленете ѝ. Тя се усмихна: — Простосмъртните могат да се изправят срещу много неща, но не могат да се изправят пред истинската си идентичност. Досега дори само един бегъл поглед в нашия Блясък е бил достатъчен да подлуди всеки.

— Наистина ли сме чак толкова лоши?

— И по-лоши! — Есме се усмихна. — Простосмъртните прекарват цял живот, възхищавайки се на своето добро през обикновени огледала. Блясъка показва онова, което сте твърде слаби и уплашени да видите. — Вещицата пристъпи по-близо, донасяйки със себе си полъх на благоуханен въздух с мирис на мед. — Много рядко се случва някой да успее да се върне жив. Макар, разбира се — тя почука по гръмотевичния камък на Еврика с нокът в цвят на аметист, — да има изключения.

— Кат там ли е сега?

Усмивката на Есме посърна:

— Може би отражението на приятелката ти в Блясъка ще я доведе до прекалена зрялост... ще я вкара в гроба.

Еврика сграбчи раменете на вещицата:

— Къде е той?

Смехът на Есме се надигна отнякъде в земята, черното сърце на вулкан. Пчели ужилиха ръцете на Еврика. По надигащите се подутини покапа дъжд: солта в него усили пулсиращата болка от всяко ужилване.

— Покажи ми къде е!

Като балерина на стенка за упражнения, Есме вдигна ръка по протежение на корема си, провеси я над лицето си, после я вдигна високо над главата си, преди да я разтвори като цвете. Дългият ѝ, лакиран показалец посочи в тъмнината. После тъмнината се раздвижи и блещукаща лека мъгла с цвят на аметист освети едва забележима пътека в нощта.

— Ако побързаш, може би ще успееш да я хванеш.

Еврика се стрелна през пчелите и побягна. Коприненият кикот на вещицата звънна в глухото ѝ ухо, докато тичаше с всичка сила през калната киша по пътеката. Не помисли да погледне назад.

Далеч напред тънката прозрачна мъгла на вещицата на мълвата освети бързотечащ поток, който бурята бе прорязала в земята. На Еврика щеше да ѝ се наложи да пресече потока, за да последва сиянието. Откри съвсем тесен брод и пробва с крак дълбочината на водата. Брегът се спускаше под наклон няколко стъпки надолу — след това не можеше да определи. Еврика преглътна, докосна гръмотевичния си камък и нагази вътре.

Пое си рязко дъх, когато студът стегна дробовете ѝ. Посегна към ниския клон на една леска, за да се закрепи, докато се придвижваше напред. Водата се надигна до гърдите ѝ, не достатъчно дълбока, за да използва щита на гръмотевичния си камък, не и достатъчно плитка, за да се движи уверено. Течението беше силно, втурваше се срещу нея, подтикваше я да се влее в потока му като претъпкан гимназиален коридор.

Подхлъзна се и изпусна клона. Опита се да свали крака, но течението се движеше твърде бързо. Гръмотевичният ѝ камък се понесе по повърхността, докато плуваше с усилие към далечния бряг.

Остри скали я уцелиха под водата. Нещо ухапа долната част на гърба ѝ. Огромна морска костенурка беше стиснала с челюсти бедрото ѝ. Болката беше чудовищна. Еврика се сети за Мадам Блаватски и нейните костенурки и се запита дали Мадам Б. се беше върнала от мъртвите да я упрекне за всички начини, по които бе провалила съдбата си. Очите на костенурката бяха широко отворени, жълто-зелени, решителни. Еврика сви ръка в юмрук и заудря костенурката по главата, докато челюстта ѝ се отпусна и увисна и тя падна в завихрения поток.

Не беше далече от брега, но я болеше и знаеше, че гърбът ѝ кърви. Представи си как Кат крачи щастливо към подканваща, смъртоносна пролет. Този ужас ѝ помогна да тласне тялото си напред, докато пръстите ѝ най-сетне одраскаха калните предели на брега. Подгизналата пръст, в която се вкопчи, рухна в потока, и тя се понесе по-далече от вече далечното виолетово сияние.

Тялото ѝ се удари в ствол на дърво. Обви ръце около него, преди течението да я дръпне. Овладея се. Хвърли се отново към брега. Този път сграбчи слузести корени, достатъчно здрави, за да се изтегли. Най-после се повдигна тежко и се измъкна от водата.

Рухна на брега в дъжда и обмисли възможността да не помръдне никога повече. После сиянието с цвят на аметист стана по-мъждиво. Еврика скочи и затича към него. Зави зад ъгъла на кална пътека. Закатери се по стълбище от стръмни скални блокове, осветено от сиянието на Есме.

Точно когато започна да се бои, че това е някакъв подъл номер, че тази пътека води към клисура, гледаща към скалите, стърчащите като копия скали, сиянието падна върху голямо, кръгло езеро. По

повърхността му падаше дъжд, но Блясъкът бе гладък като огледало. В центъра му тихо бълбукаше поток. Тънки конусовидни планински върхове се издигаха отвъд него. В дърветата наблизко гукаха гълъби.

Езерото бе заобиколено от яркоаметистов кръг от цветя. Високи орхидеи като тези, използвани от вещиците на мълвата, с пурпурни долни части. Лилави фламинго заемаха любопитни пози, докато вървяха по омагьосаната граница на омагьосаното езеро.

Еврика обърна здравото си ухо към звука от доволно изпъшкване, който разпозна от множество пътувания с кола до вкъщи след партита с Кат. Приятелката ѝ се облягаше на ствола на един бор близо до Блясъка, сгушена в прегръдките на Поета.

Нещо привлече погледа на Еврика над Кат и Поета, към клоните на дървото, на което се облягаха. Някаква сянка се размърда на един клон. На Еврика не ѝ трябваше лунна светлина, за да разпознае Брукс. От колко ли време беше там горе и наблюдаваше Кат, чакайки... какво?

Еврика, разбира се. Сега тя знаеше плановете на Атлас. Знаеше, че ролята ѝ беше да развали Запълването. Знаеше къде е скъпоценният му робот. Всичко това ѝ даваше сила, която още не знаеше как да използва.

Дръж се, Брукс, копнееше да каже. Само се дръж още малко.

Краката му висяха през дебел боров клон. Знаеше, че Еврика го вижда. Много бавно, доближи показалец към устните си.

— Смя ли да предложи едно голо къпане, преди да напълним стомните? — обърна се Кат към Поета. В мократа трева в краката им бяха подпрени четири глинени съда за пиене, които сигурно бяха донесли от пещерата на Поета.

— Какво е това „голо къпане“? — попита Поета.

— Нека демонстрирам. — Кат скръсти ръце и понечи да си свали пуловера.

— Кат! — викна Еврика. — Спри!

— Еврика! — За миг усмивка освети лицето на Кат. После усмивката изчезна. Еврика осъзна, че Кат щеше да се радва да види момичето, което тя беше някога — но не и убийцата, която стоеше пред нея сега. — Какво правиш тук?

Еврика се помиеш как се беше държала току-що с Андър. На какво си мислеше, че се уповава? Каква полза щеше да има да каже, че

се е тревожела за Кат? В очите ѝ проблесна гняв. Беше бясна на себе си и на Атлас, но Кат ѝ беше подръка.

— Това не е сексигричка с някое момче от лагуната.

— Ама ти сериозно ли? — Лицето на Кат потъмня. — Можех да се закълна, че това е Лафайет и сме в уличката до павилиона за дайкири. За колко глупава ме мислиш? Това е истински въпрос. Оставих семейството си, за да избягам с теб и някакъв ненормалник, когото едва познаваш. После ти, момичето, което смятах за най-добрата си приятелка, се оказваш истинската откачалка, която почти не познавам.

— Кат, трябва да вървим.

— Държиш се, сякаш дори не ти пука за всички ужасни неща, които се случват.

— Пука ми. Именно затова съм тук.

— Но не можеш да плачеш за това, нали? Имаш страхотно извинение да се преструваш, че нищо няма значение, така че не се налага да го чувстваш. Аз изоставих всичко, изгубих всичко, точно като теб. Познай какво? Открих прясна вода. Ти не си единствената на света, която може да помогне.

— Стой далече от онази вода. Опасна е. Дори не е вода.

— Не казвай нищо друго. — Кат възпря Еврика. — Не искам да откривам какъв нов начин си намерила да ме подценяваш.

Еврика се опита да дръпне приятелката си по-далече от водата.

— Ще обясня щом се махнем далече оттук.

— Върви си у дома. — Кат рязко отскубна ръката си. Това беше най-близкото нещо до признание от страна на някоя от двете, че това не е само временно неразбирателство. Истинските им домове ги нямаше вече. Еврика ги беше разрушила. Това място, тази нощ, онова зло на десет фута нагоре в дървото беше всичко, което имаха.

— Моля те, ела с мен, Кат.

Виолетовата светлина беше изчезнала. Еврика се запита дали си беше въобразила срещата си с Есме. Потокът бълбукеше невинно.

— Момичета — Поета вдигна една от стомните, — нека всички просто разклатим лодката, няма от какво да се страхуваме. Вижте...

— Недей! — викна Еврика след него. — Отражението ти...

Поета се обърна с лице към водата. Застана на ръба на Блясъка. Наведе стомната към повърхността — после спря. Тръсна глава, сякаш

се опитваше да заличи видението пред себе си. Изпусна стомната.

На десет стъпки оттам и удържайки Кат, Еврика не можеше да види какво вижда Поета в отражението си. Той изкрещя нещо на родния си език. Краката му се олюляха нестабилно. Бръкна в големите си дълбоки джобове и измъкна флакон със спрей за боядисване.

— Какво прави? — попита Кат.

Еврика я хвана по-здраво, докато Поета изпръска облак черна боя над Блясъка. Искаше да боядиса онова, което виждаше, да промени платното. Но не можеше. И не можеше да се извърне. Осветеният му от облак профил разкри момче в агония, но, странно, ръцете на Поета посегнаха напред, мъчейки се да уловят нещо пред него.

Думите на Есме се върнаха в паметта на Еврика: Простосмъртните могат да се изправят пред много неща, но не могат да се изправят срещу истинската си идентичност. Тя хвърли поглед назад към бора, към неподвижната сянка, за която знаеше, че я наблюдава.

— Той ще падне вътре — каза Кат.

— Независимо какво ще се случи — каза Еврика на Кат, — обещавай ми, че ще стоиш далече от онази вода.

Поета протегна ръка към отражението си в езерото, омаян. После рухна във водата, без да я разплиска.

— Поете! — изкрещя Кат, повличайки Еврика на няколко стъпки към водата.

Еврика потрепери, когато около мястото, където падна момчето, се образува водовъртеж. Ръката на Поета се изстреля навън, изопвайки се към небето, все още стискайки флакона с черен спрей.

— Той ни будалка — каза Кат с облекчение. — Нали?

Когато флаконът падна от пръстите на Поета, Еврика видя, че водата беше гъста и лепкава почти като катран.

— Не отивай там долу, Кат.

— Той има нужда от помощ... — поде Кат, но не помръдна.

— Вещицата ме предупреди. Онази вода е омагьосана. Отражението ѝ е смъртоносно. Показва най-тъмните страни на хората.

Лакътят на Поета се потопи под Блясъка, сякаш нещо го улови отдолу. После китката му се изравни с повърхността. Кат изпищя; Еврика я удържа. Докато пръстите на Поета изчезнаха под Блясъка,

желанието за съпротива беше напуснало тялото на Кат. Тя се прегърби напред и се свлече на колене.

— Той беше мил към мен, когато имах нужда от приятел. Не би наранил никого... — Кат млъкна, без да довърши, погледна Еврика, после извърна поглед.

Еврика знаеше, че и двете си мислеха едно и също: щом отражението на Поета го беше убило, какъв ли ужас щеше да види Еврика, ако погледнеше вътре?

За момент Бляска бе неподвижен. После над повърхността му се издигнаха три дъгоцветни мехурчета. Едно по едно, те се спускаха, оставяйки едва забележимо сияние с цвят на аметист във въздуха.

18

ТРЕСКА ЗА РАЗКАЗВАНЕ

— Няма я там.

Час по-късно обезумелият глас на Андър се понесе нагоре по водопада от работилницата на Солон. Еврика най-последно беше завлякла Кат обратно до Горчивия облак, където приятелката ѝ рухна върху дюшека си, като изблъска Еврика, когато тя се опита да я утеши, и плака с безмълвни сълзи, докато заспа.

Кат искаше да спрат в пещерите на селаните, за да им кажат за Поета, но беше твърде опасно да рискуват. Селаните вече имаха да отмъщават за смъртта на Сейма. Не можеше да се предвиди как ще да реагират, ако загубеха един от младежите си.

— Няма я при езерото — каза Андър. — Няма я при селаните. Търсих навсякъде. Тя просто... изчезна.

— Какво искаш да направя по въпроса? — попита Солон.

Еврика тръгна към стълбите, които водеха към работилницата му. Сега, когато Солон знаеше, че се е измъкнала тайно, и двете момчета щяха да са ѝ бесни. Трябваше да им каже, че се е върнала.

— Ела с мен — извика Андър. — Потърси я. Атлас е някъде там навън. Знаем го.

— Още по-основателна причина ти и аз да си стоим у дома.

Не можем да се мерим с него.

— А Еврика може?

— Да се надяваме — каза Солон. — Ако срещнеш Атлас в тези планини...

— Може би той вече стори най-лошото, което може да ми причини — промърмори Андър.

Еврика спря за миг най-горе на стълбите. Долу проблясваше жарава.

— Какво искаш да кажеш? — попита Солон.

— Има нещо, което е редно да ти покажа — каза Андър. Еврика надникна над парапета на стълбището. Солон беше възседнал кожен

стол с ниска облегалка, пиеше просеко от счупената си чаша и пушеше цигара. Андър стоеше с гръб към Солон. Изглеждаше по-слаб. Еврика беше свикнала той да държи раменете си изправени, но тази вечер те бяха прегърбени и увиснали, когато той повдигна ризата си, разкривайки мускулите на голия си торс — и два дълбоки прореза в плътта си.

Солон подсвирна полугласно:

— Еврика знае ли?

— Тя си има достатъчно неща, за които да се тревожи — каза Андър. Звучеше неизмеримо самотен.

Еврика знаеше за прорезите — откри ги, когато за пръв път целуна Андър, — но не знаеше какво означават. В нощта, когато пръстите ѝ откриха онези странни процепи в кожата му, бе имало толкова много други неща, с които да се справи. Опияняващият вкус на устните му, бурята, която сълзите ѝ бяха започнали, Брукс изгубен в залива, и последният, най-натрапчиво заседалият в мислите ѝ превод от „Книгата на любовта“.

— Също и това. — Андър държеше дълго парче бял корал с форма на връх за стрела. — Беше в мен. Измъкнах го от раната.

Солон постави чашата си на пода с лек звън, цигарата висеше от устните му. Огледа корала, отдръпвайки рязко пръст, когато докосна острия му връх.

— Откога имаш това?

— От деня, преди да започне бурята. — Андър трепна леко, докато пръстите на Солон опипваха гърба му. — Еврика излезе да плава с Брукс. Знаех, че не е в безопасност, затова я последвах във водата. Видях близнаците да падат през борда — той затвори очи, — а тя да се гмурва след тях. Но преди да успея да направя нещо, за да помогна, нещо се вряза в мен.

— Продължавай. — Солон изтръска пепелта от цигарата си.

— Не беше невидимо, но не беше и видимо. Беше вълна, която се движеше, независимо от другите вълни, суверенна сила на мрака. Опитах се да я надвия, но не знаех как да преборя такова нещо. Жал ми е за Брукс, сега, когато знам какво е изтърпял.

— Кораловият кинжал издълбава вход, през който Атлас да влиза в тела от Будния свят. Толкова е остър, защото е мъртъв. — Солон се облегна назад в стола си. — Никога не ми е било известно Атлас да

обитава две земни тела едновременно, камо ли пък тяло на Пазител на Атлантида. Постоянно става все по-дързък. Или може би не действа сам.

„С кого друг би работил?“, искаше да попита Еврика. От страха, който се мярна светкавично по лицето на Андър, усети, че той знаеше кого има предвид Солон.

Солон подаде корала обратно на Андър:

— Задръж това. Ще ни трябва.

— Обсебен ли съм?

— Откъде да знам? — попита Солон. — Чувстваш ли се обсебен?

Андър поклати глава. Ръката му се изви зад гърба, за да докосне хрилете.

— Но те не зарастват.

Солон дръпна от цигарата си и каза:

— Най-лошият сценарий е този, който те е обсебил, да дреме в теб засега.

Андър кимна нещастно.

— Хубавото обаче е — каза Солон, — че би трябвало да можеш да дишаш под вода. Би могъл да отплуваш и да спестиш на Еврика труда да се преструва, че не те обича. — Солон завъртя чашата си и златистата течност вътре се завихри. — Разбира се, налице е Блясъка.

Еврика изпита чувството, че през пещерата бе преминал арктически вятър. В мига, щом Есме заговори за миналото ѝ, беше разбрала, че ще трябва да се изправи пред Блясъка, че това беше част от подготовката ѝ за Атлантида. Щеше да го направи сама. Не искаше никой от другите да се доближава отново до него.

Андър се наведе по-плътно, внимателно заслушан в думите на Солон.

— Прилича на обикновено езеро — обясни по-възрастният Пазител на Атлантида, — но е шедевърът на вещиците на мълвата. Твърди се, че отражението на човек в Блясъка разкрива кой е „всъщност“ човекът, колкото и нелепо да звучи това. Можеш да опиташ. Не вярвам в идентичността, действителността или истината, така че няма причина да хвърлям този нарцистичен поглед. Което е иронично, защото съм изключително нарцистичен.

— Как да стигна там?

— Не е далече — южно от пещерите на селаните, през поредица от места, които някога бяха долини, преди гаджетото ти да развие съвест. Вероятно сега там реват бързеи. Някоя вещица на мълвата би могла да те придружи, но — лицето му се присви разтревожено, — тяхната помощ е скъпа, както знаеш.

— Мислиш, че би трябвало да отида, дори ако това...

— Изпепели лицето ти? — довърши Солон мисълта на Андър и се загледа тъжно в празната си чаша. — Зависи. Колко силно имаш нужда да узнаеш?

Небето пред Горчивия облак беше с цвят на сива ръжда, предвещавайки зората. Андър беше прекарал живота си, наблюдавайки Еврика от разстояние — но тази сутрин тя беше скритият наблюдател.

Тя се влачеше отзад, дебнейки го, както който дебне елен. Той се движеше бързо по тъмни скали, през редици от умиращи дървета. Ножницата на копието от орихалк проблясваше в една гайка на колана на черните му дънки.

От разстояние изглеждаше различен. Когато бяха близо един до друг, химията се намесваше и караше тялото на Еврика да се възбужда, замъглявайки зрението ѝ, така че тя виждаше единствено момчето, което искаше. Но навън в дивата зора след потопа, Андър принадлежеше само на себе си.

Еврика беше толкова съсредоточена върху предмета на наблюдението си, че почти не забелязваше пътеката, която следваха. Беше различна от пътеката, която Есме беше осветявала онази нощ. Когато Андър пристигна при Бляска, Еврика приклепна зад един скален блок, докато небето просветляваше на изток. Вятърът беше студен, мразът в него проникваше чак до костите. Както винаги, Андър оставаше сух в дъжда.

Ръцете ѝ искаха да го прегърнат. Устните ѝ искаха да го целунат. Сърцето ѝ искаше... да бъде друг вид сърце. Помисли си, че момчето, способно на копнеж и любов, беше умряло със Сейма и баща ѝ. Но физическата нужда още си оставаше там, неоспорима.

Потърси с поглед тялото на Брукс в клоните на бора. Не го видя там, нито където и да било.

Очите на Андър изглеждаха хлътнали. Усещаше страха в него, както ловец го усеща в набелязана плячка. Той закрачи по брега и прокара пръсти през косата си. Вдиша дълбоко и притисна ръка към сърцето си. Застана там, където водата се плискаше в брега, затвори очи и оброни глава.

— Това е за теб, Еврика — каза той.

Тя излезе иззад скалата:

— Чакай.

Той се озова до нея в миг. Изучаваше устните ѝ, пръснатите по лицето ѝ лунички, косата, която растеше в триъгълен кичур към челото ѝ, раменете и върховете на пръстите ѝ, сякаш са били разделени цели месеци. Докосна бузата ѝ. Тя се притисна към него за миг — блажен инстинкт, — после се застави да се отдръпне.

— Не би трябвало да си тук — изрекоха двамата едновременно.

Колко си приличаха инстинктите им за самосъхранение, склонността им към тъга. Еврика никога не беше срещала някой с толкова силни чувства като Андър — а дори това ѝ беше познато. Хората в Ню Иберия често казваха, че Еврика е „силно чувствителна“, замисляйки го като обида. Еврика не го приемаше така.

— Ако семейството ми те намери... ако Атлас те открие... — каза Андър.

Еврика се огледа наоколо, погледът ѝ се зарея към празния бор.

— Трябва да узная истината.

Андър се обърна с лице към Блясъка. Дъждът отскачаше от въздуха около кожата му. Сега, когато беше близо, Еврика се възхити на изпъкналите ивици на кордона на Андър.

— Аз също — каза той.

— Когато Брукс беше обсебен — каза Еврика, — стана толкова различен. Сега разбирам, че е било очевидно. — Горчив дъжд уцели устните ѝ. Беше ѝ омразна мисълта, че не беше направила нищо да помогне на Брукс, че той се бореше сам. Дали допускаше същата грешка с Андър, страхувайки се да се изправи пред една плашеща промяна в него?

— Не ме познаваш достатъчно добре, за да знаеш дали съм различен — каза Андър.

Еврика загледа как един облак обвива лицето му в сенки. Вярно беше. Той бе пазил грижливо самоличността си. И въпреки това

знаеше толкова много за нея.

— Ти познаваш себе си — каза тя.

Андър стана нетърпелив:

— Ако съм обсебен, вече не мога да бъда близо до теб. Няма да му позволя да ме използва, за да те убие. Готов съм да отида някъде много надалече и да не те виждам никога повече.

Тогава Андър щеше да бъде свободен от чувствата си към нея. Нямаше да остарее, както бе остарял Солон, когато е бил влюбен в Библис. Нима тя не искаше точно това? Опита се да си представи как продължава без него, към Брукс и Атлас и невъзможната мечта да ги раздели един от друг и да изкупи постъпката си. Дали за Андър щеше да е по-добре, ако я напуснеше сега?

— Къде бих отишъл? — изстена тихо Андър, затваряйки очи. — Няма да знам какво да правя, ако не съм до теб. Ето кой съм.

— Не можеш да разчиташ някой друг да те определя. Особено пък не и аз.

— Говориш сякаш сме непознати — каза той. — Но аз знам коя си.

— Каж ми. — Беше докоснал най-уязвимия ѝ рефлекс. Еврика незабавно съжали за думите си.

— Ти си момичето, което описа влюбването по-вярно, отколкото някой друг досега. Помниш ли? Любовта от пръв поглед, която разтърсва обвивката на света ти. Да не се боиш от нечии недостатъци, мечти и страсти. — Той я взе в обятията си и я прегърна силно. — Неразрушимата връзка на споделената любов. Никога няма да престана да държа на теб, Еврика. Мислиш, че изпитваш единствено тъга. Не знаеш какво може да направи щастието ти.

Андър вярваше, че Еврика има повече страни, отколкото би си позволила да види. Тя се сети как Есме почука по гръмотевичния камък, когато каза, че има изключения в смъртоносното правило на Бляска. Еврика се приближи до езерото и изхлузи колието през главата си. Задържа камъка над водата.

— Какво правиш? — попита Андър.

Бляска отговори. Тънки като дантела ръце от вода се оформиха от дълбините му и придърпаха повърхността, сякаш някой разбъркваше колода течни карти. Бледоморава мъгла се простря над Бляска, после се събра в облак от концентрирано лилаво в центъра, на

сантиметри от тихо ромолящия поток. Облакът се разтегли в тънък връх от виолетова пара, която експлодира и изчезна в центъра на езерцето.

Блясъка беше застинал неподвижно във вид на блестящо огледало.

— Не мисля, че би трябвало да правим това — каза Андър.

— Искаш да кажеш, че според теб аз не трябва да правя това.

— Може да умреш.

— Имам нужда да узная коя съм, преди да отида в Мараис. Вещицата ми каза. Миналото, историята ми, е тук вътре.

Очакваше той да възрази. Вместо това Андър хвана ръката ѝ. Жестът я трогна по начин, който не беше очаквала. Двамата застанаха така, че носовете на обувките им се изравниха с ръба на водата. Сърцето на Еврика блъскаше в гърдите.

Надвесиха се над Блясъка.

Повърхността се изпълни с цвят и тя видя очертанията на момичешко тяло. Видя зашеметяваща бяла рокля там, където трябваше да се отразяват джинсите и синята ѝ риза. Пое си дъх и бавно вдигна поглед, към отражението на лицето си.

Това не беше лицето на Еврика. Момичето, вдигнало поглед от Блясъка, имаше тъмна коса и големи, търсеци тъмни очи. Имаше тъмна кожа, високи скули, широка, уверена усмивка. Устните ѝ се разтвориха, когато се разтвориха тези на Еврика; тя наклони брадичка под същия ъгъл като брадичката на Еврика.

Мая Кейс, най-голямата неприятелка на Еврика от „Еванджелин“, момичето, което беше откраднало дневника ѝ, което се беше опитало да отмъкне Брукс, отвръщаше на погледа ѝ. Еврика зяпна. Как беше възможно? В отражението ѝ, устните ѝ се извиха в усмивка. Образът се вряза в нея, сякаш прогорен там. Щеше да бъде там завинаги, заключен в кехлибара на душата ѝ.

— Не разбирам — каза Андър вцепенено.

— Какво значи това? — промърмори Еврика. — Как може да е тя?

— Как може да е коя? — Андър звучеше замаян и объркан. Еврика посочи отражението си, но видя, че очите на Андър бяха приковани в пространството, където... трябваше да е отражението му.

Там нямаше никой. Нищо не отвърщаше на погледа на Андър,
освен оловносивото небе.

19

ПРОКУДЕНА

— Номерът е да бъдете спокойни и нелогични, точно като него — точно казваше Солон на близнаците, когато Еврика и Андър се върнаха в Горчивия облак по-късно същата сутрин.

Седяха пред разбитото огнище в центъра на салона. Свещи догаряха в свещници от сталагмити. Подът беше осеян със стъклени отломки. Никой не се бе сетил да почисти след нападението. Близнаците бяха с лице към Овидий, който седеше с кръстосани крака върху златистозелено турско килимче. Позата му беше като на жив човек, чертите — неповторимо привлекателни, но очите му бяха мъртви като камъни. Клеър и Уилям лежаха по корем, оглеждайки проблясващите очи на робота.

— Солон, не... — поде Еврика. Сега роботът беше неутрален, но тя знаеше колко бързо можеше да се преобрази в призраците, които носеше в себе си. Нима близнаците не бяха преживели достатъчно и без да им се налага да виждат мъртвото лице на баща си в машината?

Запита се дали призрактът на Поета обитаваше робота, дали радиусът на обхват, който Солон бе споменал, сега стигаше до Бляска.

— Не се тревожи, той спи. — Солон застана зад Еврика и допря показалеца и средния си пръст до десния ъгъл на челюстта ѝ сякаш ѝ проверяваше пулса. После сви пръсти в посока на часовниковата стрелка и прошепна: — За момента, когато трябва да узнаеш.

Показваше ѝ как да намали енергийното ниво на робота. Тя забеляза съвсем леката вдлъбнатина с форма на математическия знак за безкрайност от вътрешната страна на челюстта на Овидий.

— Трябва да говорим с теб — каза тя. — Току-що дойдохме от Бляска.

Веждите на Солон се изстреляха нагоре:

— Суетата ти оцеля ли?

— Какво е Бляска? — попита Клеър, докато се катереше по раменете на Овидий така, както имаше навика да се катери по тези на

баща си.

— Видях нещо там вътре — каза Еврика на Солон.

— Своята исстория — напевно изрече мек, женствен глас.

Еврика се обърна и не видя никого. После се появиха пчели, по няколко наведнъж, докато вече кръжаха около очните кухни на черепите по стените на Солон.

Вещиците на мълвата влязоха в салона с полюшващи се кафтани. Подредиха се във форма на триъгълник, с Есме най-близо до Еврика.

— Е, добро утро, Овидий — каза Есме. — Виждам, че цялото ти ровичкане напосоки най-накрая се е отплатило, Солон. Каж ми, как заобиколи клапата, пълна с яркочервени пясъци? Или не си? Или... някой друг успя?

— Беше бащата на децата, след като изпращате съболезнования — каза Солон.

— Всички вещици са сираци — каза Есме на Клеър. Еврика се запита дали беше възможно вещицата да се опитва да бъде мила. Вещицата се обърна към Еврика: — Хареса ли ти Блясъка?

— Не лъжи — изсумтя старата вещица. — Имаме очи, които виждат под водата. Видяхме всичко, което вие видяхте. — Тя се обърна към Андър: — И не видяхте.

— Какво каза тя? — Солон посочи старата вещица. Завъртя се към Андър и издаде някакъв звук: нещо средно между кикот и кашлица. — Какво точно не си видял?

— Аз... не знам — заекна Андър. — Трябва да поговорим.

— Ти не принадлежиш никъде — каза старата вещица. — Схващаш ли? Ти си нищо!

Средната вещица каза нещо на старата, като криеше устата си с длан. Те погледнаха Еврика и се засмяха.

— Ти знаеш какво означава отражението ми — каза Еврика на Есме.

Вещицата се усмихна и наклони глава, обмисляйки отговора си, като погледна близнаците, после Андър.

— По-добре е някои истини да се пазят в тайна от любимите хора.

После Есме сви рамене и се засмя, а Солон се засмя и запали нова цигара, и Еврика видя всичко ясно и напълно: никой нямаше представа какво става. Ако в магията около тях имаше система или

смисъл, никой не знаеше какъв е този смисъл. Щеше да се наложи Еврика да поеме нещата в собствените си ръце.

В дъното на пещерата се раздвижи някаква сянка и Еврика чу сумтене, сякаш някой душеше нещо. Кат подаде глава иззад гоблена, който отделяше стаята за гости. Еврика знаеше, че още са скарани, че нещата между тях никога няма да бъдат същите, но тялото ѝ тръгна към Кат, преди умът ѝ да успее да я спре.

— Какво правят тук? — попита Кат.

Вещиците стрелнаха езици и се обърнаха към Солон.

— Вчера не получихме заплащането си — каза Есме. — Днес искаме тройна порция криле.

— Тройна порция криле. — Солон се засмя. — Няма как да стане. С насекомите е свършено.

— Какво каза? — изсъска раздвоеният език на Есме. Пчелите ѝ спряха да кръжат оживено и потрепнаха във въздуха.

— Вчера бях нападнат от грабители — каза Солон. — Изгубих почти всичко. Стаята с пеперудите, люпилнята на риби — няма ги вече. — Измъкна кадифена кесийка от джоба на халата си. — Мога да ви предложа това. Два грама цветчета от орхидеи в любимия ви цвят.

— Тази дреболия не ни е от помощ в нашата мисия — каза средната вещица.

Старата вещица гневно изгледа Солон през монокъл: окото ѝ с цвят на кехлибар беше огромно и разкривено зад стъклото.

— Не можем да си отидем у дома без още криле!

Есме вдигна ръка да даде знак за тишина на другите.

— Ще вземем работа.

Солон нададе внезапен смях, който се превърна в дрезгава кашлица на пушач:

— Овидий не е страна в сделката.

— Всичко може да влезе в сделката — каза старата вещица. — Невинността, отвъдният живот, дори кошмарите.

— Кажете го на съдията. — Кат се бе измъкнала от Еврика, за да застане пред Есме. — Защото роботът остава с нас.

Момичето-вещица повдигна вежда. Изглежда, се готвеше да направи нещо ужасяващо. Еврика обаче беше карала с колата си Кат на уроци по карате. Беше гледала как юмруците на Кат насиняват и двете

очи на гаднярката Кари Маршо. Разпознаваше изражението на Кат, когато тя се канеше да хвърли един хубав пердах на някого.

Левият крак на Кат рязко се вдигна. Босото ѝ стъпало уцели челюстта на вещицата. Вратът на Есме се изви на една страна и четири блестящи бели зъба изхвъркнаха от устата ѝ. Пръснаха се с дрънчене по пода като разхлабили се плочки от мозайка. Кръвта, която покапа от устните на вещицата, беше в тон с роклята ѝ в цвят на аметист. Тя избърса ъгълчето на устата си.

— Това беше за Поета — рече Кат.

Есме се усмихна с коварна, беззъба усмивка. Стрелна навън раздвоения си език и всички пчели в пещерата закръжиха в рояк около главата ѝ. Тя пак стрелна език. Пчелите се разпръснаха, политайки заедно над пода на пещерата, като прибраха всеки от зъбите ѝ. Тя отметна глава назад и отвори широко уста. Пчелите влязоха в устата ѝ и поставиха зъбите обратно в мокрите от кръв дупки във венците ѝ. Тя се обърна към спътничките си и се изкикоти.

— Ако момичето се настървява толкова заради едно глупаво момче, представете си, когато открие, че цялото ѝ семейство... — Есме се обърна към Кат, като плюеше пурпурна кръв, докато съскаше думите — гние по вонящите Ню Шорс на Арканзас.

Кат нападна Есме. Пчелите я жилеха по ръцете и лицето, но тя сякаш не забелязваше. Беше сграбчила вещицата в задущаваща хватка, докато Есме рязко освободи врата си. Кат заскуба косата на вещицата на мълвата, докато пчелите се промъкнаха нагоре по ръцете ѝ; пръстите ѝ ровеха по тила на Есме. После тя спря, когато отвращение изпълни изражението ѝ.

— Какво, по...

— Обуздай безочливата си приятелка, Еврика! — изкрещя Есме и се помъчи да се отскубне от Кат... — Или всички ще съжелявате.

Кат блъсна главата на вещицата надолу към гърдите ѝ.

Там, където трябваше да е задната част на черепа на Есме, имаше празнина с цвят на аметист, в центъра на която една-единствена пеперуда-монарх с цвят на аметист яростно летеше на едно място.

Това обясняваше неизчерпаемия апетит на вещиците за крилати създания. Така летяха.

Кат отскубна пеперудата от празнината в главата на Есме. Крилете плеснаха само още веднъж между пръстите ѝ, после

насекомото се присви и умря.

Есме изрева и отхвърли Кат от себе си. Другите вещици на мълвата зяпнаха ужасено при вида на празната ѝ глава. Докоснаха собствените си тилове, за да се уверят, че всичко е все още непокътнато.

Към юмрука на Есме литнаха пчели, покривайки го като ръкавица. Тя се извиси над Кат, сграбчи я за тила и стовари върху основата на черепа на Кат обвития си в пчели юмрук.

Болка избухна в очите на Кат. Тя нададе ужасяващ писък.

Еврика изблъска Есме настрана и замахна да перне пчелите по черепа на Кат, но те не отлитаха. Опита се да ги измъкне от косата на Кат. Те я жилеха по ръцете и не отстъпваха. Сега бяха част от основата на черепа на Кат, кръжаха около тила ѝ и неспирно жилеха, пак и пак.

Есме залитна назад, за да се присъедини към другите вещици. Беше останала без дъх.

— Ако се съгласите да изнесете Овидий до прага, ние ще го поемем оттам.

— Единственото, което получавате, е да се измъкнете оттук — каза Еврика.

— Изчезвайте! — заяви Солон, почерпвайки кураж от съпротивата на Еврика. — От толкова отдавна исках да ви кажа това, кучки такива.

— Ти не мислиш, Солон — каза средната вещица. Тя и старата вещица подкрепяха Есме, която имаше вид сякаш ще припадне. — Спомни си какво ще стане, когато не можеш да си позволиш нашата маскировка...

— Нищо не е вечно — каза Солон и намигна на Еврика.

— Всичките ти малки врагове ще те открият — каза старата вещица. — Големият също ще те намери.

— Солон — поде Андър, — ако им позволиш да свалят маскировката...

— Лошите хора ще се върнат ли? — Уилям се облегна на Еврика. Беше ѝ омразен фактът, че може да почувства гръдния му кош през ризата му.

— Не плачи — прошепна тя автоматично, докато се грижеше за кожата на главата на Кат. — Няма да позволя да ти се случи нищо.

Беше твърде късно. Сълзите на Уилям закапаха по раменете ѝ, по бузите ѝ. Невинността им беше удивителна — като искрящ скъпоценен камък в черната бездна. Тя промени решението си.

— Плачи — каза. — Изплачи всичко заради мен.

Уилям го направи.

— Ще ви дадем време до полунощ да размислите — каза старата вещица. — После — край с маскировката.

Солон стъпка цигарата си. Тръгна към мястото, където Кат хленчеше замаяно в прегръдките на Еврика. Целуна Кат по бузата.

— Както желаете. — Под повърхността на отслабналия глас на Есме се надигаше ярост. Другите две вещици стрелнаха езици и четири пчели бавно се върнаха и закръжиха около главите им. Другите останаха с Кат.

Понесли осакатената си спътничка, старата и по-старата вещица се затътриха обратно през дългия тъмен коридор от черепи.

И ВСЕ ПАК БЕДАТА ДОЙДЕ

Около здрачаване Еврика и Андър стояха на ръба на верандата и гледаха надолу към езерото, образувано от Линията на сълзите. Солон се беше оттеглил в работилницата си с Овидий, а близнаците и Кат си почиваха в стаята за гости. Кат каза, че туптенето в черепа ѝ е намаляло до нивото на мигрена. Вече почти не чувстваше постоянните ужилвания; тази болка бе по-лесно поносима, отколкото знанието какво беше станало със семейството ѝ.

— Може да са били просто клюки — каза Андър, но всички усещаха, че вещиците са казали истината.

Бяха разделили последната храна — две малки ябълки, няколко глътки вода, останалото на дъното на една кутия мюсли. След като Еврика хапна, гладът забушува в нея по-яростно от преди. Тялото ѝ беше отпаднало, умът ѝ — замъглен. Не беше спала, откакто се събуди от кошмара, в който се давеше в прахосаните мъртъвци. Оставаха шест нощи до пълнолунието — ако изобщо оцелееха толкова дълго.

Дъждът валеше от толкова време, че тя вече не го усещаше. Беше станал обичаен и постоянен като въздуха. Тя се надвеси през парапета на верандата и докосна Андър по гърба, така че той също се наведе. Два неясни силуета вдигнаха поглед от повърхността на езерото.

— Не си изчезнал просто защото те нямаше в Блясъка — каза тя. — А аз...

— Ти също не си лицето, което видя? — попита Андър.

— С това момиче бяхме съученички в гимназията — каза Еврика. — Мая Кейс. Мразехме се. Съревновавахме се за всичко. Като малки бяхме приятелки. Защо ще виждам нея в отражението си?

— Някъде всичко това има смисъл. — Пръстите на Андър леко проследиха очертанията на врата ѝ. — Въпросът е: дали ще преживеем пътуването дотам?

Еврика се обърна от отражението към реалността. Ръцете ѝ се плъзнаха нагоре по гърдите на Андър, пръстите ѝ се преплетоха около

врата му — а тя знаеше, че не бива. Вчера нейните ръце бяха извършили убийство. Бяха останали без храна. До полунощ маскировката щеше да е изчезнала.

— Иска ми се да можем да спрем всичко и да останем тук завинаги.

— Любовта не може да бъде спряна, не повече, отколкото времето — каза меко Андър.

— Говориш все едно любовта и времето не са свързани — каза Еврика. — За теб те са едно и също.

— Някои хора измерват времето по това как го запълват. Детството е време, гимназията е време. — Той докосна устните ѝ с връхчето на пръста си. — Ти винаги си била моето време.

— Бих повърнал — обади се един глас зад Андър, — но това може да привлече гладуващите местни.

Някой излезе от сенките на черешовото дърво. Вещиците сигурно бяха премахнали маскировката си по-рано. Той ги беше открил.

— Брукс — каза Еврика.

— Атлас. — Андър залитна напред. Брукс също. Еврика беше приклепана в средата, с телата и на двамата, притиснати към нейното.

Сега щяха да се бият. Щяха да опитат да се убият взаимно.

— Махай се оттук — бързо каза Еврика на Брукс.

— Мисля, че той е онзи, който би трябвало да се махне — каза Брукс на Андър.

Устната на Андър се присви отвратно:

— Ще загубиш.

Лицето на Брукс се превърна в ужасяваща светкавица от ярост:

— Аз вече спечелих.

Андър измъкна дългото копие от орихалк от ножницата му на хълбока си:

— Не и ако посека това тяло, преди твоят свят да успее да се пробуди.

— Андър, не! — Еврика се извъртя, така че тялото ѝ заслони Брукс като щит. За миг почувства познатата топлина на гърдите му. — Няма да ти позволя.

— Да, моля те, Еврика, спаси ме — каза Брукс. После се хвърли напред с всичка сила, блъсна Еврика и тя рухна. Когато Андър се

наведе да я провери как е, Брукс го блъсна силно с тяло. Тромаво заопипва за копието.

Гърбът на Андър се изви като дъга над парапета на верандата. Не можеше да се изправи. Сграбчи ръката на Брукс над лакътя и го смъкна долу със себе си. Еврика се опита да ги спре, но тях вече ги нямаше.

Тя изтича до ръба на верандата. Копието се беше изплъзнало от ръцете на Андър, а също и далече от Брукс. Момчетата се сграбчваха взаимно и отчаяно размахваха юмруци, докато се търкаляха из въздуха: при всеки удар, който пропускаше целта си, хаосът и гравитацията ги принуждаваха да сключат примирие. После с плясък пробиха повърхността на езерото, образувано от Линията на сълзите.

По време на неподвижната тишина, която последва, Еврика не се съдържа и си представи, че и двете момчета бяха изчезнали от живота ѝ завинаги; че любовта си беше отишла, че така бе по-лесно.

Но главите на момчетата се показаха на повърхността. Започнаха да се въртят във водата, докато се забелязаха взаимно. Деляха ги двацет фута сълзи. Брукс се потопи обратно под водата и се превърна в черно размазано петно. Заплува към Андър с яростна грациозност.

Тялото на Андър се издигна във водата, която бързо почервеня около него. После бе завлечен под повърхността.

Всичко отново утихна зловещо. Еврика крачи по верандата цяла минута, сторила ѝ се колкото час, преди да си спомни, че и двете момчета имат хриле, които им позволяваха да дишат под вода.

Гмурна се вътре.

Водата я обгърна. Щитът на гръмотевичния камък разцъфна около нея. Не можеше да ги види. Гмурна се на няколко стъпки по-дълбоко, насочвайки се към отсрещния бряг.

Долови движение под себе си и се плъзна към долния край на щита. Брукс държеше Андър притиснат към дъното на езерото и разкъсваше гърдите му с уста, сякаш се опитваше да изяде сърцето му. Болката върху лицето на Андър беше толкова жестока, та Еврика се боеше, че той ще изгуби съзнание.

Гмурна се към момчетата, плувайки колкото можеше по-упорито. Доближи се на около пет стъпки до тях и сви ръце в юмруци, за да ги използва срещу Брукс. Това не беше най-добрият ѝ приятел; не можеше да бъде. После си спомни щита. Нямаше начин да стигне до Андър, докато щитът я предпазваше. Дали имаше време да се втурне

към повърхността, да захвърли гръмотевичния си камък и да доплува обратно тук? Когато Еврика спря за миг и се поколеба, Андър обърна глава и издиша.

Мощна вълна претърколи Еврика назад и тя се превъртя. Тя и щитът ѝ се завъртяха хоризонтални във водата, хванати в капана на бушуващ водовъртеж. Почувства как я повдигат.

Въртеше се все по-високо и по-високо, и замаяно успяваше да зърне Брукс и Андър. Тримата се движеха в различни орбити, уловени в подводен вихър, създаден от Зефира на Андър.

Светлината над Еврика ставаше по-близка, по-ярка, докато...

Тя се изстреля от водата, издигайки се с въртене нагоре. Щитът на гръмотевичния ѝ камък се изпари. Вихърът се бе издигнал на повърхността, превръщайки се в огромно торнадо. Под нея Андър посегна към Брукс. От гърдите му течеше кръв и влизаше в собствена орбита, опръсквайки Брукс, докато се въртеше наблизо.

После Еврика се озова извън въздушната струя, хвърляйки се през въздуха, към недалечния зъбер, който се издигаше над езерото. Когато падна от небето, беше удивена от вида на огромна извита дъга, простираща се отвъд хоризонта.

Чу гърлен вик и погледна през рамо. Брукс летеше нататък в далечината, все още заложник на Зефира на Андър. Не видя Андър никъде.

Еврика се приземи със силно и болезнено тупване върху една скала. Костите ѝ пулсираха, когато се претърколи на една страна и за миг обгърна тялото си с ръце, разтърсвана от тръпки в дъжда. Докосна гръмотевичния си камък, медальона на Диана и жълтата панделка и си пое дъх. Най-накрая с усилие се надигна на колене.

Не знаеше къде се намира или къде се бяха озовали Андър и Брукс в крайна сметка, но от скалата можеше да види по-голямата част от долината на селаните. Приличаше на лунен пейзаж. Видя оградения от орхидеи Блясък на юг. Видя хиляда сребърни кръга, осеяли пейзажа, водни пространства, родени от сълзите ѝ. Видя белите шапки на далечни планини, оформеното под прав ъгъл езеро на Линията на сълзите в долината между пещерите и, на по-малко от петдесет стъпки, верандата на Солон.

Започна да се катери към нея. Центърът на верандата се намираше там, където свършваше дъгата. Рубиненото преливаше в

яркооранжево, после в златисто, след това — в пищно бръшлянено зелено, после в индигово и накрая в онова опияняващо прекрасно виолетово, което Еврика постепенно бе започнала да свързва с вещиците на мълвата. Дъгата се простираше в нощ, сега черна като въглен. Не я бяха създали нито слънчевата, нито лунната светлина.

Когато погледна по-отблизо, Еврика видя във вътрешността на дъгата четири изправени силуета, носещи се плавно към верандата. Някакво жужене накара Еврика да си помисли, че вещиците на мълвата са пристигнали, но не чу смях, не видя да проблясва орхидея. А това бръмчене беше различно, по-скоро като звук от стържеща пила, отколкото като доволното жужене на пчели.

Четирите приближаващи фигури бяха неподвижни — ако не се броят надигащите се и спускащи се торсове. Еврика осъзна, че бръмченето във въздуха беше звукът от мъчително дишане.

Пазители на Атлантида.

Всеки бе усърдно съсредоточен да придържа тялото на друг изправено. Дишаха така, сякаш бяха криле, всяко — размахващо се заради другите.

Най-после Еврика вече беше достатъчно близо да види един силует в основата на дъгата, сам в тъмнината на верандата. Приличаше на нечий прадядо. Дъгата струеше от устата му като безкрайна струйка дим. Гърбът му бе извит неудобно, сякаш дъгата започваше някъде дълбоко вътре в него. Носеше копринена роба и странна черна маска.

Старецът, който изпращаше дъгата в небето с дъха си, беше Солон.

Но това не можеше да бъде. Тялото му изглеждаше древно. Кожата по ръцете и гърдите му беше осеяна със старчески петна. Гърбът му беше приведен. Как така Солон бе остарял с цял век в рамките на един следобед? Когато обясняваше процеса на остаряване на Пазителите на Атлантида, каза, че неизпитването на чувства го е запазило млад в продължение на десетилетия. Какво — или кой — беше възкресил чувствата на Солон, способността му да обича?

Когато Еврика прекоси бързо скалите и наближи задната част на верандата, първият силует излезе от дъгата. Беше момче горе-долу на нейната възраст, облечено в торбест, опръскан с кал костюм. Костюмът й беше познат, макар че тялото, което го носеше, изглеждаше

неимоверно различно от последния път, когато го видя. Момчето застана с лице към нея и присви очи.

Албион беше убил Рода, беше измъчвал близнаците. Той беше мозъкът зад убийството на Диана. Изглеждаше на осемнайсет, вместо на шейсет, но Еврика беше сигурна, че е той.

Още трима Пазители на Атлантида излязоха от дъгата. Кора. Критий. Старлинг. Всичките бяха млади. Приличаха на тийнейджъри, облечени в дрехите на бабите и дядовците си.

Еврика се прехвърли през парапета. Тялото я болеше и кървеше. Солон беше довел Пазителите на Атлантида тук нарочно. Защо? Дъгата се прекъсна при устните му. Каквото остана, увисна във въздуха на дребни цветни частици, после се понесе към земята като психеделични листа.

Качулатата маска, която носеше, изглеждаше податлива като памук, но беше направена от здраво усукани черни метални брънки, толкова тънки, че отблизо беше прозрачна. Под маската Солон изглеждаше на милион години.

— Не се стряскай — каза Солон с приглушен глас. — Това е просто маска, върху втора и трета маска.

— Какво става? — попита Еврика.

— Моят шедьовър. — Солон се загледа в нощното небе, сега потъмно и по-неприветливо без бляскавата светлина. — Онези цветни лъчи дъх образуват нещо като магистрала за Пазителите на Атлантида, която ни свързва на което и да е място по света.

— Защо би направил това?

Той я потупа по бузата:

— Да поздравим гостите си. — През маската усмихнатите очи на Солон огледаха внимателно фигурите пред него. — Еврика, мисля, че си имала удоволствието да срещнеш тези четирима боклуци.

Пазителите на Атлантида пристъпиха напред, толкова объркани, колкото и Еврика.

— Здравейте, братовчеди! — изрева весело Солон.

— Нужни бяха три четвърти век — каза Кора, — но глупакът най-сетне се опомни. На какво дължим удоволствието, Солон?

Смехът на Солон отекна зад маската му.

— Свали тази нелепа маска. — Гласът на Албион беше стряскащ с младежкия си тембър.

— Изглежда, злобата и горчивината ви се отразяват добре — каза Солон.

— Укрепнахме благодарение на омразата и отвращението — каза Албион. — Докато горкият Солон се люшка като есенно листо, което всеки миг ще капне от дървото. Не ми казвай, че си се влюбил отново?

— Винаги ми се е струвало, че омразата е форма на любов — каза Солон. — Опитай да мразиш някого, за когото не те е грижа. Невъзможно.

— Ти ни предаде, а сега си жалък — каза Кора. — Ние имаме работа с Андър. Къде е той? — Тя хвърли поглед наоколо. Еврика направи същото, обзета от опасения какво се бе случило с Андър, с тялото на Брукс, с Атлас.

— А, ето ги! — ухили се Старлинг. Дългата ѝ плитка сега беше лъскаво руса. — Малките нищожества, които трябваше да убием, когато имахме този шанс.

Кат и близнаците се показаха на верандата. По главата на Кат още бръмчаха пчели.

— Върнете се! — Еврика затича към тях.

— Като говорим за Андър, — каза замислено Солон, като направи пауза за миг, за да се закашля в ръкава на робата си, — питам се как точно остава толкова млад? Никога не съм виждал момче, толкова погълнато от любов — и въпреки това, откакто пристигна в Горчивия облак, не е изглеждал и с ден по-стар от осемнайсет години. Не мислиш ли, че това е странно, Албион?

Откакто научи какво причиняваше любовта на всеки Пазител на Атлантида, Еврика всеки час откриваше ново доказателство за старост по Андър. Но сега, като гледаше стряскащата старост на Солон и връщането на другите Пазители на Атлантида към младостта, Еврика видя колко огромни бяха промените в тях.

Означаваше ли това, че Андър всъщност не я обича?

— Къде е Андър? — повтори Кора. — И ще свалиш ли тази нелепа маска, ако обичаш? Боже мой — каза тя, осенена от хрумване. — Да не би да ти трябва кислород, за да дишаш?

— Винаги е пушил много — каза Старлинг.

— Пазител на Атлантида с емфизема — каза Критий. — Какъв идиот.

— Вярно е, че дробовете ми са черни като мрачен блус — каза Солон, — но нося тази маска със съвсем различна цел. Натъпкана е с артемизия. — Пръстът му започна да кръжи над сребърна точица отстрани на маската му. — За да я задействам, трябва само да натисна това копче.

— Лъже — обади се Кора, но уплашеният ѝ глас я издаде.

Солон се ухили зад маската си:

— Нима не ми вярваш? Да демонстрирам ли?

— Какво правиш? — изпищя Еврика. — Ще убиеш и Андър.

Албион рязко обърна глава към нея. Веждите му се повдигнаха:

— Пак ли ще се разплачеш? — Той се приближи, държейки колба със същата форма като лакриматориума, който Андър беше използвал, но далеч не толкова изящна, направена от матова стомана.

Еврика не смяташе да плаче. Плесна лакриматориума в ръката на Албион и го сграбчи за гърлото. Затегна хватката си. Пазителят на Атлантида започна да хрипти. Опита се да я отблъсне, но Еврика беше по-силна.

Албион изглеждаше различен от последния път, когато се изправиха един срещу друг, но Еврика се беше променила дори повече. Видя, че той се боеше от нея. Озъби му се, с мрачна ярост в очите.

Уилям започна да плаче:

— Не убивай никой друг, Рика...

С угълчето на окоето си Еврика видя Уилям да стои с Кат и Клеър, тъжен, кльоцав и мърляв. Той не беше същото момче, което някога се хвърляше с всичка сила в леглото ѝ всяка сутрин, разпилявайки фигурки на екшън герои по чаршафите ѝ, докато тя измъкваше сплъстени топчета кленов сироп от косата му. Еврика разхлаби хватката си.

— Албион? — Солон щракна с пръсти. — Представлението е насам. На твоето място щях да внимавам. Едно време бях съгласен с теб. Едно време мислех, че имаме причина да я спрем. — Той се обърна към Еврика. — Но нищо не може да я спре. Най-малко ние.

Кора пристъпи бавно към Солон.

— Играта се промени. Не е каквото бихме искали, но все още можем да използваме сълзите ѝ, за да подобрим положението си. Ако склониш да се върнеш при нас...

— Свали маската, братовчеде — каза Критий.

Пръстът на Солон посегна към сребристото копче отстриани на маската му. Еврика си представи как отровата изпълва дробовете на Андър в далечината. Представи си как шокът му се превръща в съпротива, докато се дави и се мъчи да си поеме дъх, докато великолепият му дъх излиза от него. Болезненото примирение, докато тялото му застиваше неподвижно. Душата му, която се извисяваше. Зачуди се каква ли щеше да е последната му мисъл.

Сети се как гласът му винаги звучеше като шепот. И движенията като от щракащи ножици, които правеха пръстите му, когато ги прокарваше през косата си. Как ръката му пасваше в нейната. Нюансът, който придобиваха сините му очи, щом тя минеше край него, дори и ако я беше видял само преди миг. Как я целуваше, сякаш от това зависеше животът му. Момичето, в което тя се превръщаше, когато отвърщаше на целувките му.

Солон сложи ръка на сърцето си. После се ухили и натисна копчето.

— Бомбите избухват.

Отровен газ, зелен като северното сияние, се плъзна по лицето му.

СЪЗДАВАНЕ НА ИЛЮЗИЯ

Артемизията образува спирали върху лицето на Солон, забулвайки набръчканото му чело, после очите, след това бузите му. Последното, което изчезна зад парата, беше една необикновена усмивка.

Пазителите на Атлантида го обкръжиха. Старлинг дъвчеше ноктите си. Кора преглътна мъчително, сякаш се давеше. Лицето на Албион имаше изражението на човек, който всеки момент ще бъде пребит. Бузата на Критий лъщеше от тънката диря на една-единствена сълза, когато се обърна към другите:

— Някой има ли да каже някакви прощални думи?

Тялото на Солон се вцепени и падна напред. Той се стовари на верандата като повалено дърво. Еврика го претърколи по гръб и започна да къса бронята от метални брънки близо до врага му, докато пръстите ѝ пламнаха. Маската се беше впила в Солон така упорито, както той се бе посветил на последната си мисия.

— Мъртъв ли е? — попита Кат.

Еврика опря глава на гърдите му. Неподвижни и безмълвни като лед. Гладката коприна на халата за баня на Солон беше мокра, когато я допря до бузата си. Зачака да долови дъх.

Един-единствен мъчителен хрип се откъсна от гърдите на Солон. Еврика го улови здраво за раменете. Искаше лицето му да разкрие истината за нещата — защо беше направил това, каква беше съдбата на Андър, какво щеше да стане с Еврика и мисията ѝ да спаси света — но изражението му зад маската бе замъглено.

Може би беше лъжа. Може би артемизията не убиваше Пазителите на Атлантида по подразбиране. Може би Андър беше още жив под водата и щеше да яхне някоя вълна над парапета на верандата, за да може тя да го прегърне, както го прегръщаше в спалнята си в Лафайет, когато любовта беше нова.

Може би следващия път, когато видеше Брукс, той щеше да си бъде просто Брукс, а онова, което го беше обсебило, щеше да си е отишло, като болест, за която някой е намерил лекарство.

Може би тя не беше наводнила света със сълзите си. Може би тя нямаше нищо общо с това. Може би това беше просто поредният слух, подмятан от момичета, облягащи се на чешмичките в коридора.

Може би родителите ѝ и Мадам Блаватски, и Рода, и Поета бяха живи и все още можеха да я вдъхновяват, вбесяват и обичат.

Може би кошмарът от тези последни месеци наистина беше кошмар, слабост на буйното ѝ въображение, и скоро тя щеше да се събуди, да си обуе маратонките, да се надбягва със слънцето, докато то изгряваше по протежение на мъгливата лагуна, преди Брукс да се отбие да я вземе за училище, с вдигащо пара канелено лате, чакащо я в поставката за чаши в колата.

Тялото на Солон се присви в конвулсия. Той се хвана за врата и се напрегна да си поеме въздух. Удари с юмрук отстрани по маската веднъж, два пъти, три пъти. Разнесе се съскане, а после назъбена пукнатина разцепи маската в средата. Тя падна на две парчета от двете страни на лицето на Солон. Жълто-зелени изпарения от артемизия се стопиха в дъжда. Еврика вдиша полъх от въздух с мирис на лакрица — после парата изчезна.

Очите на Солон бяха затворени. Раздърпаната сива четина беше избуяла в гъста брада, която пълзеше надолу по шията му като лишей. Ниско подстриганата му коса сега беше с цвета на снежен леопард, а кожата му беше необикновено набръчкана, осеяна със ситни старчески петна.

— Солон — прошепна Еврика.

Очите му се отвориха рязко. Устните му колебливо понечиха да се извият в усмивка. С трепереща ръка той бръкна в джоба на халата си и измъкна сив пощенски плик. Пъхна го в ръката на Еврика. На пипане беше копринено мек и странен.

— Искях достойна смърт — прошепна Солон. Огледа се, сякаш се опитваше да реши дали тази смърт може да се определи като такава. После затвори очи и вече го нямаше.

— Беше достойна — каза Еврика.

Дълбок, гърлен крясък привлече вниманието ѝ. Албион залиташе към нея. Тътреше се напред, олюлявайки се, като пияница.

— Идваш с нас — изхриптя той и се хвърли към Еврика, като се препъна в краката на Солон, рухвайки върху тялото на мъртвия си братовчед. Започна да се гърчи. Пръстите му се впиха във врата. От двете страни на устата му закапа слюнка.

Зад Албион Критий се преви надве с хриптене. Кора и Старлинг вече бяха на земята. Мъчително задъхване и кашлица отекнаха от скалите. Еврика, Кат и близнаците се прегръщаха, докато дишането на Пазителите на Атлантида се забавяше. Албион се напрегна да стигне до глезена на Еврика. Това беше последното му действие.

Всичките бяха мъртви.

Което означаваше, че Андър е мъртъв. Еврика стисна с две ръце главата си.

Сети се за Овидий. Той беше долу, достатъчно близо да възприеме тези нови призраци. Баща ѝ и Сейма... а сега и Солон, и другите Пазители на Атлантида. Дали всички те бяха заедно сега?

Андър там ли беше?

Тя се обърна с лице към водата. Къде беше той? Как беше изразходил последните си дихания? Умът ѝ превключи назад към първия миг, когато бяха говорили, когато той се блъсна в колата ѝ, чудатият и прекрасен начин, по който улови сълзата ѝ. Как бяха стигнали от там до тук? На Еврика ѝ се искаше да беше направила всичко по различен начин. Искаше ѝ се да беше успяла да се сбогува.

Закопня болезнено за освобождението, което само сълзите можеха да донесат. Знаеше, че не може, знаеше, че не бива, но колкото и да се опитваше да бъде безчувствена като Овидий, Еврика беше човешко момиче, уловено в капана на човешко тяло. В очите ѝ набъбна топлина.

Силен плясък избухна недалече от ръба на езерото. Мощна струя вода се издигна над парапета на верандата. В центъра ѝ се появи руса глава.

Андър се изсипа от водата, която падна обратно в езерото. Кървеше и се мъчеше да диша. Колко време му оставаше?

Еврика праметна ръце около врата му. Той я завъртя сякаш тежестта ѝ го изненада приятно. Броени сантиметри деляха устните им, когато Еврика се отдръпна. Беше толкова сигурна, че го е изгубила. Опря ръка в гърдите му: искаше да почувства биенето на сърцето му, повдигането и спускането на гръдния му кош.

— Той тук ли е? — попита Андър.

— Атлас! Видя ли накъде отиде?

Еврика поклати глава. Отвори уста, но не можа да намери думите, за да каже, че на него му остава да живее само броени мигове.

— Защо ме гледаш така?

Еврика отстъпи встрани, за да разкрие близките му.

Андър прокара рязко пръсти през косата си. Наведе се и вдигна ръка пред лицето на Албион:

— Призрак ли съм?

Еврика докосна връхчетата на косата на Андър. На допир беше толкова приятна, толкова жива, че тя погали кожата на главата му, челото му, бузите, врата. Той обърна глава в ръката ѝ.

— Не — каза тя. Запита се дали Андър знаеше онова, което знаеше тя за Овидий и Запълването.

— Не разбирам. Когато един Пазител на Атлантида умре...

— Умират всички.

— Но аз още съм тук — прошепна Андър. — Как?

Еврика си спомни пощенския плик, който Солон ѝ даде.

Беше го натъпкала в джоба на джинсите си. Измъкна го, повдигна горната му част. Вътре беше лакриматориумът със сълзите ѝ, увит в лист хартия, изписан с красив ръкописен почерк.

Еврика бързо пъкна колбата в джоба си. Разгъна листа и зачете на глас:

До всички, за които това може да се отнася (Еврика):

Мъртъв ли съм вече?

Добре.

В джоба на най-далечно разположената копринена роба в дрешника ми има бутилка чудесно бренди.

Ще я познаеш по старинната бамбукова окачалка.

Щом се сгушиш на сигурно място вътре, отвори тапата и събери около себе си всички онези, които са останали и ги е грижа. Или може би само тези, които остават. Тогава ще узнаеш част от истината.

Еврика вдигна поглед, докато Кат, Уилям и Клеър прекрачиха Пазителите на Атлантида, за да се приближат.

— Какво друго казва той? — попита Уилям.

Еврика зачете нататък:

Сериозен съм. Влез вътре.

Еврика, освен ако не се парализираш от нерешителност: няма да пропилееш последните мигове на Андър, като ровичкаш из дрешник, пълен с глупави копринени халати, тършувайки за пиячка като извадил късмет скитник, който се е метнал вътре през прозореца. Момчето може да доживее да вкуси милион твои целувки, предотвратявайки катастрофи извън моя контрол. След миг ще обясня всичко.

— Редно е да уважим молбата му — каза Андър. Ритна Албион настрани и повдигна Солон от земята.

Слязоха по стълбите в салона на Солон. Андър положи тялото на Солон на килима до креслото му, където можеше да лежи близо до водопада. Слезе на долния етаж да вземе брендито. Уилям изнесе факлата на вещиците, за да си светят, а Еврика седна върху счупената маса за хранене и зачете на глас:

Още ли си ми бясна? Трябваше да си видиш лицето, когато осъзна какво съм направил. Да, написах това писмо, преди да видя лицето ти, но знам колко ядосана ще бъдеш и беше. Направо разбивам всякакво време и граматика в последното си завещание!

Не съм достатъчно лишен от суета, за да кажа, че не съм се смущавал да остарее в здрача на съществуването си. Не желяех толкова дълбоко да ме е грижа за теб, но наистина ме беше грижа.

Смела, дръзка Клеър — дано и когато пораснеш, си останеш безстрашна.

Енигматичният Уилям — не изпускай мистерията. Кат, ти, истинска атомна бомба такава, в някой друг живот ще те съблазня.

Андър. Оцеляващият. Ти си единственият мъж, на когото някога съм се възхищавал.

И Еврика. Разбира се, моето чувстване започна с теб. Ти извличаш емоция и от най-суровите и безчувствени души.

Свиках Пазителите на Атлантида, за да ги избия и да убия себе си, използвайки артемизията в кутийката от орихалк. „Но какво ще стане с Андър?“, може би се питаш. Истината е прекрасна: Андър е отгледан от Пазителите на Атлантида, но той не е такъв. Той е син на безотговорно простосмъртно семейство в Калифорния със слабост към включването в култове. Бяха убедени да го предадат на Пазителите на Атлантида зад кулисите в една концертна зала в Стоктън. И следователно той беше възпитан да вярва, че е обвързан от законите на Пазителите на Атлантида. Те имаха нужда от някого на подходящата възраст, когото да използват като примамка, някой, който да се слее с декора на младостта ти.

Но той никога не е бил един от нас! И следователно...

Ще оживее!

Известно време подозирах, че нещо у него не е както трябва — или, по-скоро, че нещо не е погрешно, — но не можех да съм сигурен, докато вещиците не разкриха, че не е видял нищо в Блясъка.

Вещиците искат единствено да се върнат у дома в Атлантида, затова техният Блясък разкрива само отразената атлантска същност на човек. Тъй като Андър няма родствени връзки, които да го свързват наистина със Спящия свят, той няма отражение в неговото огледало. Блясъка щеше да го убие, ако твоят гръмотевичен камък не беше предпазил и двама ви.

Андър не принадлежи към Атлантида, благословен да е. Да не принадлежиш, е най-големият дар. Винаги

помни това.

В мига щом открих, че смъртта ми не може да убие Андър — че всъщност смъртта ми би ти помогнала, като премахне Пазителите на Атлантида от уравнението, — нямах избор, освен да взема древното решение, което всичките ми герои са взели. С един куршум — два заека, както може би щеше да каже Поета. Надявам се, че ще го видя скоро.

— Не разбирам — прекъсна я Андър. — Ако не съм Пазител на Атлантида, как може дъхът ми да прави същите неща, които може да прави този на другите?

— Поета ми разказа тази история — каза Кат, — за крадците на чудатости, които се промъкват тайно в детски отделения в болниците и изучават магията на бебетата. Може би Пазителите на Атлантида са избрали теб, защото са знаели, че могат да накарат твоята чудатост да се слее с нещата, които са искали да правиш.

Докато другите правеха предположения, Еврика изучаваше останалата част от писмото на Солон. След първата страница хартията се смени... с пергамент — същият пергамент като в „Книгата на любовта“. Тук беше същото загадъчно писане, за чийто превод Еврика нае Мадам Блаватски. Тук бяха липсващите страници от „Книгата на любовта“.

Прилагам страници от твоята книга. Съжалявам, че не можах да ти кажа по-рано; бяха у мен през цялото време. Преди години дадох клетва на Библис никога да не споделям съдържанието им. Те бяха най-дълбокият й срам. Мисля обаче, че тя щеше да иска да ги видиш и да узнаеш истината.

Вещиците на мълвата могат да се наемат с превода. Използвай този плик, за да ги откриеш. Сключи сделка. По-умна си от тях.

Това, което ще откриеш, може и да не ти хареса. Това е природата на откриването. Библис никога не беше същата, след като научи истината за миналото си. Не мога

да предположа как ще се справиш ти с новината, но заслужаваш да узнаеш.

Никога не е било предвидено да бъда ваш водач. Водачът е продавач на надежда. Това обяснява провала ми, обяснява и защо ти, Еврика, трябва да възтържествуваш.

От другата страна:

Солон

P. S. Вещиците притежават не само разбиране за твоя текст. Има нещо друго, което размених с тях преди години. Твое е. Върни си го. А после тръгвай. Имаш всичко, което ти трябва, за да потеглиш към Мараис. Оттам всичко зависи от теб. Атлас ще чака. Побързай, но не прибързвай. Знаеш какво имам предвид.

P. P. S. Не забравяй да вземеш Овидий! Ще имаш нужда от него повече, отколкото можеш да предположиш. Ако не се избиеете, може да станете големи приятели. Той владее неподозирани дълбини...

МАЙЧИН ЕЗИК

— Не, не ме болят — точно казваше Андър на Кат, когато Еврика свърши да чете.

Беше повдигнал ризата си, за да разкрие хрилете си. Близнаците бяха хипнотизирани; събраха се около него, разглеждайки кожата му. Когато Кат се наведе, пчелите на тила ѝ забръмчаха и започнаха да пълзят. На всеки няколко мига тя трепваше, щом някоя я ужилеше.

Никой, освен Еврика не видя как пощенският плик в ръцете ѝ пулсира със светлина, лилава като кафтаните на вещиците на мълвата. Еврика примигна и светлината изчезна.

— Отидох до Блясъка да видя какво са имали предвид... — чу тя да казва Андър.

После пликът отново започна да пулсира от светлина. Този път Еврика видя, че горната му част пърха като крило. Разтвори дланта си. Пликът изпърха втори път, после се издигна над ръката ѝ във въздуха. Не беше като крило — пликът бе направен от криле. Две големи сиви нощни пеперуди се бяха прегърнали, за да отнесат писмото на Солон. Бяха неподвижни до този момент, когато бавно се разделиха, сякаш се събуждаха от омагьосан сън. Запулсираха с аметистова светлина, после се спуснаха към входа на пещерата.

Еврика погледна да види дали другите бяха забелязали. Те още бяха погълнати от хрилете на Андър.

— Солон мисли, че Атлас се е опитал да ме обсеби, но аз съм парирал опита му.

Еврика усети, че нощните пеперуди искаха тя да ги последва. Пъхна писмото и откъснатите страници от „Книгата на Любовта“ в джоба си до лакриматориума. Посегна за лилавата си чанта, която висеше на един сталагмит с форма на кука близо до вратата. Повдигна неугасващата факла от друг сталагмит, където я беше подпрял Уилям, и тръгна, прокрадвайки се безшумно, както навремето с вълнистото папагалче на Мадам Блаватски, Поларис.

— Как беше да нямаш отражение? — обърна се Уилям към Андър, докато нощните пеперуди въвеждаха Еврика в коридора с черепи от двете страни.

— Какво видя Еврика в Бляска? — Гласът на Кат се понесе надолу по коридора и отражението на Мая Кейс бързо се мярна в ума на Еврика. Някъде всичко това има смисъл, беше казал Андър. Тя забърза надалече от спомена за отражението си, от въпроса на Кат и от любимите си хора.

— Еврика? — повика я гласът на Андър.

Щяха да се опитат да я спрат да отиде при вещиците. Но Солон никога не беше се изразявал толкова ясно за нуждата тя да направи нещо. Тя щеше да отиде при вещиците, за да прибере онова, което ѝ принадлежеше.

Затича след нощните пеперуди: черепите се хилеха, докато ги подминаваше в тъмното. Навън я блъсна дъжд, студен и яростен, плющящ на полегати струи като стена от камшици. Слънцето изгряваше, осветявайки нисък участък от тъмносивото небе.

Нещо беше различно. Зад нея лишеният от блестящата маскировка вход на пещерата на Солон беше видим за външния свят. Вдлъбнатината в скалата изглеждаше толкова банална, толкова очевидна, толкова лишена от случваща се във вътрешността ѝ магия.

Нощните пеперуди запулсираха, призовавайки Еврика със сияещата си пурпурна светлина, когато мислеше, че ги е изгубила в дъжда. Последва ги нагоре по поредица от склонове, които приличаха на грамадни мравуняци, зави зад един ъгъл и откри още по-високи планини.

В далечината, на билото на най-високия връх нестабилно се крепеше грамадна правоъгълна скала. Тъмни цепнатини подсказваха наличието на врати и прозорци. Равна площадка бележеше входа към дома на вещиците.

— Как да стигна там горе? — обърна се Еврика към нощните пеперуди.

Те увиснаха в небето, сияещи, изчезващи в мъглата, сияещи. Тя докосна гръмотевичния си камък, медальона си, панделката и започна да се катери.

Между пръстите ѝ се процеждаше кал, докато си проправяше път нагоре по скалата. Когато скалата стана отвесна и Еврика не знаеше

как може да продължи, нощните пеперуди, нейни водачи, се увиха около ръцете ѝ, показвайки, че най-сигурният път нагоре е на няколко инча наляво или надясно. Откъснали се падащи камъни се устремиха надолу, докато Еврика се катереше над тях. Върхът беше толкова опасен и коварен, че тя се запита дали към него някога се беше приближавало създание, което не можеше да лети.

Най-после Еврика застана пред една врата. Беше направена от хиляда тъмносиви криле на нощни пеперуди, втъкани заедно, пърхащи, живи, във формата на една великолепна двойка.

— Да почукам ли? — запита тя водещите нощни пеперуди. Те се заудряха с пърхане във вратата, докато тя ги погълна. Еврика вече не можеше да ги отличи от другите криле.

Вратата се раздели, леко разсичайки огромна мрежа от миниатюрни връзки, и разкри ослепителна стая вътре.

Стените бяха направени от аметист; подът беше посипан с цветчета от орхидеи. Двайсетина вещици на мълвата се бяха настанили около пурпурен огън. Три от тях си делеяха огромна, полюшваща се беседка от криле на нощни пеперуди. Една висеше надолу с главата от блестящ пурпурен прът, праметнала кафтана върху лицето си.

Вещиците пушеха дълга тръстикова лула, която завършваше със спираловиден връх. Ярkozелени изпарения с мирис на лакрица се виеха във въздуха над въгленчетата на лулите. Пушеха артемизия, но, за разлика от Пазителите на Атлантида, наркотикът явно се отразяваше чудесно на вещиците на мълвата. Смееха се, докато замаяни пчели се блъскаха тромаво около главите им.

Еврика забеляза Есме в далечния край на стаята. Изглеждаше ободрена и съживена, сякаш тайната празнина в главата ѝ никога не бе излизала на показ, а пеперудата ѝ никога не е била смачквана между пръстите на Кат. Еврика се напрегна от ярост и страх, че Кат никога нямаше да се възстанови така напълно.

Есме зашепна в ухото на друга млада на вид вещица с присвити върху устата ръце, излъчвайки радост заради някаква тайна. Начинът, по който се кикотеха вещиците, напомни на Еврика за момичетата в „Еванджелин“, момичета, които нямаше да види никога повече.

Когато Есме вдигна поглед към Еврика, кристалното ѝ колие с форма на сълза проблесна във вдлъбнатината на ключицата ѝ.

Внезапно Еврика разбра какво беше това, защо винаги беше привличало вниманието ѝ.

— Колието ти — каза Еврика, чувствайки се замаяна от изпаренията.

Есме завъртя талисмана върху сребърната му верижка.

— Това старо нещо ли? Солон ми го подари преди векове. Не ми казвай, че си го иска обратно. Освен ако не е размислил за работа?

— Солон е мъртъв.

Есме подпря една ръка на хълбока си и тръгна право през огъня към Еврика:

— Не е ли жалко — изфъфли с раздвоения си език.

— Онова колие не е било негово, за да го разменя. То принадлежи на мен.

Еврика беше дошла за нещо повече, не само заради колието, но тъй като нямаше какво да предложи в замяна, реши да изрежда исканията си едно по едно.

Вещиците зашепнаха помежду си, с раздвоени езици, стрелкащи се по зъбите им. Звукът се превърна в единично влажно съскане, което си проправи път като люспеста змия в болното ухо на Еврика.

После съскането спря. Проливен дъжд рукна в тишината.

— Можеш да си получиш обратно семейната реликва. — Есме плъзна ръце зад врата си и разкопча верижката.

Еврика кимна стоически, макар че ѝ идваше да ликува. Посегна за верижката, но Есме залюля кристала с форма на сълза на сантиметри от ръката ѝ. После вещицата на мълвата го дръпна обратно и го стисна в дланта си. Зашепна в ухото на Еврика; подновеният ѝ рояк пчели одраска бузата на Еврика:

— Ще ни дължиш нещо в замяна.

— Колието е мое. Не ви дължа нищо.

— Може би си права. Но ще предадеш това, което искаме. Не се бой, ти също го искаш. — Тя се усмихна: — Може ли да ти го закопчая?

Есме обви дългите си пръсти около врата на Еврика. Миришеше на мед и лакрица. Докосването ѝ беше като мекия мъх на пчела или роза, точно преди да се убодеш.

— Готово — промълви Есме.

Еврика почувства прилив на топлина и чу нещо да пращи. Блесна синя светлина, когато верижката от орихалк, придържаща кристалната сълза, се обви около бронзовата верижка на медальона от майка ѝ. Висулките се раздвижиха, притиснати една към друга, като призраци в робот. След миг кристалът с форма на сълза, гръмотевичният камък, медальонът от лазурит, дори избелялата жълта панделка, се бяха слели и образуваха една-единствена искряща „висулка“.

Приличаше на много едър диамант във форма на сълза. Но във вътрешността на гладката му, равна повърхност потрепваше нещо жълто — от панделката, — после синьо — от медальона от лазурит, — после стоманеносиво — от гръмотевичния камък, пречупвайки се вътре в кристала на пурпурната светлина от огъня.

— Става ти — каза Есме.

— Но гръмотевичният ми камък — каза Еврика. — Ще действа ли още?

Кожата там, където висулката докосваше гърдите ѝ, беше гореща. Опърли пръстите ѝ, когато я докосна.

Изражението на Есме бе непроницаемо като на сфинкс. Тя измъкна колба с пурпурен мехлем от джоба си и я пъкна в ръката на Еврика.

— За приятелката ти. Пчелите никога няма да я оставят, но ако съм права за характера ѝ — а ми е омразно да греша, — тя ще започне да ги цени и обича. Това ще прогони болката. Имаш ли още молби? Някакви други услуги, които би искала да ти направим?

Еврика извади липсващите страници от „Книгата на любовта“.

— Можеш ли да прочетеш това?

— Разбира се — каза Есме. — Написано е на майчиния ни език, най-добре се чете със затворени очи.

Зад Есме старата вещица с монокъла потупа една пурпурна възглавница:

— Чувствай се като у дома си — изсъска тя.

Еврика седна. Искаше да вземе превода и да забърза обратно надолу по планината, обратно в Горчивия облак. Но огънят беше топъл, възглавницата — удобна, а в ръката ѝ изведнъж се озова чаша с нещо, от което се вдигаше пара. Доближи я предпазливо до лицето си.

Имаше мирис на газиран гроздов сок с няколко капки анасонов алкохол.

— Не, благодаря. — Диана беше чела приказки на Еврика. Тя знаеше, че не трябва да пие.

— Моля те, пийни си. — Вещицата до нея бутна чашата към устните на Еврика. — Ще имаш нужда от мъничко холандски кураж^[1].

Навсякъде из бърлогата вещиците надигнаха еднакви чаши, после ги пресушиха на една глътка.

Вещицата наклони чашата. Еврика трепна и преглътна.

Отварата имаше толкова неочаквано чудесен вкус — като карамелен горещ шоколад със сметана, — а Еврика беше толкова безкрайно жадна и тази първа глътка изпълни тялото ѝ с такава дългоочаквана топлина, че не можеше да спре. Изпи останалото, преди да осъзнае какво беше направила. Вещиците се усмихнаха широко, когато тя избърса устни.

— Каква радост да видя отново стария език — пропя Есме, като прехвърляше със затворени очи страниците, които Еврика ѝ бе дала. — Да започна ли от началото, което никога не е начало, а винаги е в средата на нещо вече започнало?

— Вече знам част от историята — каза Еврика. — Имах преводач у дома.

— У дома? — Есме повдигна брадичка. Очите ѝ бяха още затворени, с проблясващи аметистови клепачи.

— В Луизиана, където живеех... преди да заплача. — Тя си спомни за аленото червило на Мадам Блаватски, дъхащото ѝ на тютюн наметало от разноцветни съшити парчета и ятото вълнисти папагалчета, за съчувствието ѝ, когато Еврика най-много се нуждаеше от това. — Преводачката ми беше много добра.

Боядисаните устни на Есме дръпнаха скептично от спираловидната ѝ лула. Засия жарава от артемизия. Тя отвори очи:

— Човек трябва да е от нашата родина, от Атлантида, за да прочете този текст. Сигурна ли си, че тази преводачка не ти е разправяла лъжи?

Еврика поклати глава:

— Тя знаеше неща, които не би могла да знае. Можеше да чете това, сигурна съм. Вярвам, че майка ми също е можела.

— Намекваш, че някой е потопил нашия чист език в мръсните потоци на твоя свят?

— Не знам за това...

— Какво всъщност знаеш? — прекъсна я Есме.

Еврика затвори очи и си спомни ободряващата радост, която изпита, когато за пръв път научи историята на своята прародителка.

— Знам, че Селена е обичала Леандър. Знам, че трябвало да избягат от Атлантида, за да бъдат заедно. Знам, че се качили на кораб в нощта преди планираната сватба на Селена с Атлас. Знам, че Делфин била пренебрегната, когато Леандър избрал Селена. — Тя направи пауза, за да огледа вещиците на мълвата, които никога не бяха изглеждали толкова сериозни, толкова неподвижни. Слушаха думите ѝ така съсредоточено, както Еврика беше слушала тези на Мадам Блаватски, сякаш тя разказваше старата история за първи път. — И знам, че последното нещо, което Селена видяла, докато отплавала, били вещиците на мълвата, които изричали проклятието на нейната Линия на сълзите.

— Нейната Линия на сълзите? — повтори Есме със странен напевен тон.

— Да, те предрекли, че някой ден една от потомките на Селена ще предизвика въздигането на Атлантида. Щяло да бъде момиче, родено в ден, който не съществува, дете без майка и майка без деца, чиито емоции кипели като зараждаща се буря през целия ѝ живот, докато вече не може да ги удържи. И заплаче. — Еврика преглътна. — И наводни света със сълзите си. Това съм аз. Аз съм тя.

— Значи не знаеш най-важната част. — Много внимателно Есме приглади липсващите страници и ги вдигна към аметистовата светлина. — Помниш ли къде спря с твоята самозвана преводачка?

— Помня. — Еврика отвори ципа на чантата си и извади прибраната в найлонов калъф книга. Обърна на една измачкана страница, отбелязана с перо от зелено абисинско вълнисто папагалче. Посочи към най-долния ъгъл, където текстът се разклоняваше. — Селена и Леандър били разделени, когато претърпели корабкрушение. Не се видели никога повече, но Селена каза — Еврика направи пауза, за да си спомни точните ѝ думи — „Пророчеството на вещиците е единственият траен остатък от любовта ни“.

— Твоята преводачка е предположила правилно. Ние, вещиците, явно сме звездите на тази история, но има още една... трайна останка, за която е редно да узнаеш. — Есме отново вдигна пергамента към светлината, затвори очи и промълви липсващите думи на Селена:

— В продължение на много неспокойни години пазех последната глава от историята си, заключена в сърцето си. Нарисувах романс, като си служех само с ярки цветове. Стремях се да пропусна тъмнината, но тъй като цветовете на живота ми започват да избледняват, трябва да пусна вътре мрака на повествованието.

Трябва да се изправя пред това, което се случи с детето...

Последния път, когато целунах Леандър, напускахме единствения дом, който някога бяхме познавали. Роботът с призраците, Овидий, направляваше кораба ни. Откраднахме го, за да ни помага. Беше още празен, незапълнен с души. Надявахме се, че отсъствието на Овидий може да забави Запълването, че щом стигнем целта на пътуването си, той може да разкрие как да победим Атлас.

Милувката на Леандър ме успокояваше, щом небесата притъмнееха; прегръдката му ми вдъхваше увереност, когато от тях рукнеше мразовит дъжд. Той ме целуна девет пъти и с всяко нежно докосване на устните му, моят любим се променяше:

*Първо бръчките около усмивката
в лицето се вдълбаха.
Сетне русите къдрици побеляха.
Кожата му стана тънка и отпусната
като хартия.
Ръцете немощни не можеха веч
тялото в прегръдка да обвият.
Гласът му дрезгаво започна да шепти.
Той гледаше ме вече със помръкнали очи.*

*Целувката му своя плам изгуби.
И тялото му във прегръдките ми се
прегърби.*

След последната си, изнурена целувка, той посочи плетената кошница, която беше донесъл на борда. Предполагах, че вътре има сватбена торта, може би благоуханно вино, за да вдигнем наздравица за любовта си.

— Което е мое, е и твое — каза той.

Повдигнах капака на кошницата и чух първия плач на бебето.

— Това е дъщеря ми — каза той. — Тя си няма име. Когато се сбогувал с Делфин, тя му показала детето — тяхното общо дете. На Леандър му било непоносимо да остави детето при една зла майка, затова грабнал малката и побягнал. Щом го сторил, Делфин го проклела:

— Той ще старее бързо, ако обикне друга, освен нея. Зададох му ревниви въпроси за бебето, за любовта му към Делфин, но на него му беше трудно да си спомни. Умът му беше станал толкова слаб, колкото и тялото.

Детето гукаше в кошчето си. Боях се от нея. Какво щеше да стори, когато пораснеше и се почувстваше предадена? Погледнах към морето и разбрах, че щеше да направи по-лоши неща от майка си.

Изгубих любимия си в онази буря — Леандър вече беше толкова грохнал, когато плътна мълния разцепи кораба ни, че знаех, че сигурно е загинал в крушението, което последва.

Но дъщеря му оцеля.

Когато се събудих на брулен от ветрове изоставен бряг, открих Овидий потънал в мокър пясък — а бебето в кошницата си, досами леките океански вълни. Помислих си да я убия, да я оставя да умре, но тя имаше неговите очи. Тя беше всичко, което ми бе останало от любимия.

В първите години, които работят, момичето аз прекарахме заедно, почти забравих коя беше истинската й

майка. Тя беше моето съкровище, моят живот.

С течение на времето момичето заприлича на майка си.

Седемнайсет години я държах скрита, докато един ден се върнах от баня и открих, че е изчезнала. Овидий знаеше по коя пътека е тръгнала, но нещо ми подсказа да не я следвам. Като внезапно угасен пламък, тя си беше отишла, а аз изпитвах студ и самота.

Не я видях никога повече. Така и не ѝ бях дала име.

Есме сложи пергамента на скута си. Отвори очи.

— Не разбирам — каза Еврика.

— Ще ти го кажа ясно: годините са създали фалшива история на твоя произход. Селена беше хубаво момиче и нелоша градинарка, но тя не е била твой матриарх. Ти си потомка на бабата на цялата тъмна магия. Линията на сълзите води произхода си от Делфин.

Еврика отвори уста да проговори, но не намери думи.

— Нейните сълзи на презрение и сърдечна мъка потопили Атлантида — каза Есме. — Твоите ще я възродят.

— Не, не се е случило това.

— Защото не искаш да се е случило именно това? — попита Есме. — Ако героят не пасва на историята, то героят, а не разказът, трябва да бъде пренаписан.

Слепоочията на Еврика туптяха:

— Но аз не заплаках от пренебрежение и...

— Сърдечна мъка? — попита Есме. — Сигурна ли си?

— Лъжеш — каза Еврика.

— Лъжа толкова често и толкова убедително, колкото мога. Но налице е и въпросът за Блясъка, който разкрива единствено онова, което е по-вярно от истината. Случайно спомняш ли си отражението си?

Споменът за онова студено, жестоко лице се мярна светкавично пред очите на Еврика и тя разбра, че момичето в отражението не беше Мая Кейс. Погледът ѝ бе по-мъдър, по-мрачен, по-дълбок. Усмивката ѝ — по-ледена от онази ѝ на най-ледената кралица на гимназията. Еврика бе гледала Делфин. Тялото ѝ се напрегна. Представи си как

стиска бузите на Есме, докато от красивата ѝ, изрисувана уста вече не можеше да се изтръгне смях.

Примигна, изненадана от жестокостта на въображението си.

Есме се усмихна:

— Делфин е тази, от която произхождаш, причината да бъдеш каквато си. С тъмно сърце. С ум, смъртоносен като гнездо на усойници. Способна си на велики и ужасни неща, но трябва да се освободиш от връзките на любовта и добротата, които те възпират. Ела с нас. Ние ще ти покажем пътя към Мараис. После ти ще ни покажеш пътя към Атлантида...

— Не. — Еврика се изправи и отстъпи назад.

— Ще размислиш. — Есме последва Еврика до прага. Погали извития край на лулата си. — Не е ли странно? Всички си мислят, че злодеят е Атлас...

— Дори Атлас си мисли, че злодеят е Атлас! — нададе вой една вещица в дъното.

— Когато всъщност — Есме се надвеси напред и прошепна в болното ухо на Еврика — това си ти.

[1] Силен алкохол; пиянска храброст, придобита благодарение на такъв алкохол. — Б.пр. ↑

МЕТАМОРФОЗИТЕ НА ОВИДИЙ

Еврика едва виждаше Андър през дъжда, когато той изтича от входа на Горчивия облак и я улови в прегръдките си.

— Къде беше?

Всичко у него беше различно. Косата му беше мокра, дрехите му — подгизнали и прилепнали към кожата му. Очите му, някога замъглени от прекрасна меланхолия, сега имаха чист, кристално прозрачен син цвят.

Така ли се отразяваше радостта на Андър? Изглеждаше фантастично, много далече от унилото, недосегаемо момче, в което тя се бе влюбила у дома.

На онова момче щеше да му е омразна мисълта, че тя беше хукнала към просмуканата от артемизия бърлога на вещици. Прегръдката на това момче казваше: Всичко, което има значение, е, че си тук.

Истината беше сторила това на Андър. Той знаеше кой е — или кой не е — и това му се отразяваше добре.

— Имам нещо за теб — каза Андър.

— Андър, чакай — всяка дума, която не съдържаше признание на тайната ѝ, беше лъжа, — преди да...

Той поклати глава:

— Това не може да чака.

Ръцете му се извиха около гърба ѝ и притеглиха тялото ѝ към неговото. Наклони я назад и притисна устни към нейните. Соленият дъжд нахлу между устните им. Такъв беше вкусът на сърдечната мъка.

Еврика се почувства като натрапница. Не можеше да диша и не искаше. Ами ако можеше да умре, докато го целува, да позволи на любовта му да я задуши? Тогава той никога нямаше да узнае коя беше тя в действителност, никога нямаше да ѝ се наложи да се изправи пред огромната лъжа, в която се беше превърнала, а остатъкът от полуудавения свят можеше да продължи да плаща за гордостта ѝ.

Докосна ъгълчетата на очите му, където беше открила гънки преди няколко дни:

— Лицето ти.

— Различно ли изглеждам? — попита Андър.

Покрай очите му се появиха гънки, когато се усмихна. Косата му беше в хиляда нюанса на лененозлатистото. Но Андър беше старец не повече, отколкото Еврика беше старица. Бяха тийнейджъри. Растяха и се променяха непрекъснато и това не можеше да бъде спряно или забавено.

— Приличаш на себе си — каза тя.

Той се усмихна:

— И ти приличаш на себе си.

Какво виждаше той, когато я погледнеше? Дали нейната мрачна същност набъбваше, така видима, както сенките, които се издигаха от него?

Той посегна към кристала с форма на сълза, който бе погълнал другите ѝ висящи украшения. Ахна и бързо отдръпна ръка, сякаш беше докоснал пламък.

— От вещиците на мълвата ли?

Тя кимна:

— Медальонът, гръмотевичният камък и панделката са вътре.

— Не мога да ти опиша колко свободен се чувствам — прошепна Андър. — Вече не е рисковано да държим един на друг. Можем да бъдем заедно. Можем да отидем в Мараис. Ти можеш да победиш Атлас. Аз мога да бъда с теб през цялото време. Можем да направим това заедно. — Докосна устните ѝ. Очите му обходиха плавно лицето ѝ. — Обичам те, Еврика.

Еврика затвори очи. Андър обичаше момиче, което си мислеше, че познава. Обичаше много онова момиче. Беше казал, че това е единственото нещо, в което е сигурен. Но никога не би могъл да обича момичето, което тя беше в действителност — потомка на мрака, по-зла и коварна и от най-злата сила, която Андър можеше да си представи.

— Това е страхотно — каза тя.

— Трябва да те целуна отново. — Той я придърпа по-близо, но сърцето ѝ не беше в целувката. Сърцето ѝ никога не можеше да е в нещо толкова правилно, толкова добро.

Силно чуване с кокалчетата на пръстите прекъсна целувката им. Еврика отскочи от Андър и рязко се завъртя. Обвита в сенки фигура се облягаше на входа на Горчивия облак, като държеше чадър над главата си.

Сърцето ѝ започна да бие учестено. Брукс ли беше? Копнееше да го види отново — макар да знаеше, че е обвързан със злото. Или може би копнееше да го види, защото беше обвързан със злото.

— Кой е там? — Андър изпречи тялото си между Еврика и фигурата.

— Само аз.

— Солон? — Еврика избърса капки дъжд от очите си и различи гъвкавото тяло на Овидий. От лявата ръка на робота беше изникнал чадър от орихалк. Лицето му носеше любящите, състарени черти, които изгубеният Пазител на Атлантида бе имал, когато го застигна смъртта.

— „О, таз целувка — дълга като живот в изгнание и сладка като разплата!“^[1] — изрече роботът с гласа на Солон. — Това е „Кориолан“. Шекспир вече е знаел това, което ти научаваш, Еврика: войникът може да се върне от война, но никога не може да се прибере у дома. — Роботът наклони чадъра си към Горчивия облак. — Да поговорим вътре. Непромокаем съм, затова дъждът ме прави самотен.

Овидий сгъна чадъра, докато влизаха в пещерата през коридора от черепи. Покрай краката им струеше вода, потопа̀т се изливаше към салона. Сега Горчивият облак бе изоставен и пуст и се пълнеше с вода: изобщо не приличаше на великолепната стая с любопитни предмети, каквато беше, когато пристигнаха. Въздухът беше студен и влажен.

Клеър хвърляше пълни шепи цветна мозайка във въздуха. Уилям използваше своята чудатост, за да ги връща, преди да докоснат надигащата се вода.

— Еврика се върна!

Близнаците нагазиха с плясък през дълбоки локви, когато се втурнаха към нея. Уилям успя да се хвърли в прегръдките ѝ, но Клеър спря като закована пред робота и го погледна недоверчиво.

Прегърби рамене:

— Защо Овидий изглежда странно?

— Изглежда като Солон — каза Уилям, притиснал устни в рамото на Еврика. — Плашещо е.

Кат седеше със затворени очи в стола на Солон с извитата облегалка и ръкохватките. Еврика изля малко от мехлема на вещиците в ръцете си и го разнесе с масажирани движения над пчелите, които сега пълзяха по целия скалп на приятелката ѝ. Кат първо трепна, после вдигна поглед към Еврика. В очите ѝ се виждаха ситни сълзи.

— Махнаха ли се? — попита тя, като потупа косата си.

— Не.

— Вече не боли.

— Добре.

Еврика помогна на Кат да се изправи на крака. Ходилата на Кат потънаха в локва — после и двата ѝ крака се повдигнаха от пода. Продължи само секунда. Кат погледна надолу към краката си, после към Еврика, после отново надолу. Протегна ръце и сбърчи чело и се застави да се издигне във въздуха, този път за по-дълго — на цели трийсет сантиметра от пода. Докосна обвитите си от пчели плитки и се изкикоти — смях, който не звучеше като неин.

— Онази кучка ме превърна във вещица. — Втренчи се в Еврика с широко отворени очи. — Знаеш ли, че от дълго време насам това е първото нещо, което всъщност ми се струва правилно?

— Седнете. — Гласът на Солон проговори чрез робота. — Наблюдавайте внимателно. Подгответе се да ви се замаят умовете.

Събраха се около ямата за палене на огън, докато струите на водопада падаха с грохот, а черепите подслушваха, точно както когато Солон ги посрещна в Горчивия облак. Овидий седеше начело вместо Солон, държейки старата му, празна счупена чаша.

Чертите на Солон потрепнаха, после се разкривиха ужасно, сякаш лицето на робота бе направено от глина. Уилям захленчи в скута на Еврика. После носът на Овидий се заостри. Устните му набъбнаха. Бузите му се удължиха.

— Поете? — Кат се надвеси треперливо напред.

Поета във вътрешността на робота, изглежда, измери с одобрителен поглед новата прическа на Кат, после се разкриви неузнаваемо, докато друго лице изпълни празнината от орихалк.

Чертите на Сейма се изостриха и се смачкаха, сякаш някой беше притиснал лицето ѝ към лист стъкло. Тя направи гримаса и беше издърпана, заместена от тънките, старчески устни на Старлинг, после, по-бързо, от мрачната гримаса на Критий, съсухреното и безпощадно

лице на Кора, и накрая от студената омраза в очите на Албион. Той се помъчи да заговори чрез робота, но не можа. Еврика схвана същността на онова, което той искаше да каже.

Накрая, на повърхността се появи баща им.

— Татко — проплака Клеър със същия глас, както когато сънуваше кошмар.

Баща им изчезна, заместен от Солон.

— Накрая ще се срещнете с всички тях — каза гласът на Солон. — Засега, докато се учат да бъдат призраци, аз контролирам голям процент от управлението на робота. Ще посея семена на съпротива отвътре, но със съзряването си другите ще имат собствен план за действие. Трябва да предприемем нашия ход скоро, докато мога все още да бъда основният ви водач.

Еврика се изправи:

— Да вървим.

— Седни — каза той. — Първо трябва да ви покажа пътя. — Чертите на Овидий отново омекнаха. Този път се превърнаха в екран, върху който се появи водопад. По челото на робота се появи изображение на бяла вода, която се стичаше като истинска. В центъра на лицето му вибрираше странно мехурче. На Еврика ѝ отне един миг да разпознае, че това беше щитът от гръмотевичния ѝ камък. Под щита се появи малка версия на Овидий, с тяло, извито като дъга във великолепно гмуркане, докато крепеше щита на раменете си.

В края на водопада, подобното на екран лице на Овидий стана яркочерно и изпълнено с мехурчета. Скоро мехурчетата се разнесоха и водата стана наситено тюркоазена. После Овидий заплува бруст, със силни и бързи движения, с щита, прикрепен на гърба му с ремък от орихалк.

Във версията на щита имаше образ на Еврика. Беше като да сънува, че се гледа на кино. До нея седеше някой, но образът беше твърде дребен, за да види кой е.

Видението избледня от безизразното лице на Овидий. Върнаха се изваяните черти на Солон.

Значи Еврика щеше да стигне до Мараис по водопада. Тя погледна надолу към кристалната си сълза и се помоли гръмотевичният ѝ камък още да действа.

— Овидий е опитен в плуването в открито море — каза гласът на Солон, — но в пределите на тези пещери теченията са непостоянни. Ъглите на подобните на тунели клисури с потоци, които водят към външния свят, са смъртоносно остри. Пътуването ви ще е по-гладко, щом се махнете от тях.

— Как да направя това? — попита Еврика.

— Как да направим това — поправи я Андър. — Трябва да направиш така, че да тръгнеш между три и четири сутринта, когато луната предизвиква прилив, а теченията на потоците в клисурите потичат към изхода на пещерите. Ти вече се упражни как да влезеш във водопада, когато донесе орхидеята. Направи го пак. Филиз ще се присъедини към теб; все обещавах, че ще я взема със себе си. Всички други, които искат да те придружат, трябва да изтичат с теб във водопада. А после, подобно на самата любов, Овидий ще те отведе, където трябва да отидеш.

Чертите на робота отново се върнаха в любезното си привлекателно, неутрално изражение. Той затвори очи. Прошепна: „Почивайте си“.

По време на дългия, зареден с електричество миг, който последва, Еврика се увери в три неща:

Не можеше да вземе със себе си любимите си хора. Те нямаше да ѝ позволят да отиде сама. Щеше да ѝ се наложи да ги зареже.

[1] Шекспир, „Корнолан“, Пето действие, Трета сцена, прев. Валери Пет ров. — Б.пр. ↑

БЯГСТВО

Вятърът усукваше косата на Еврика, докато тя залиташе към ръба на верандата. Опита се да открие звездата на Диана, но нямаше никакъв признак за съществуване на вселена отвъд дъжда.

Откакто Диана почина, Еврика се чувстваше сякаш са ѝ отстранили някой орган: тялото ѝ не работеше както преди. Как можеше Диана, искрящата жена, която Еврика бе обичала и ценила като истинско съкровище, да води произхода си от мрака?

И въпреки това Диана беше изоставила семейството си. Беше зашлевила дъщеря си толкова грубо, че това обърна емоциите на Еврика навътре за цяло десетилетие, докато те едва не я убиха. Диана пазеше смъртоносни тайни зад блестящата си усмивка.

Себична. Безсърдечна. Нарцистична. Когато родителите ѝ се разведоха, Еврика чуваше хората в Ню Иберия да наричат Диана така. Еврика беше пренебрегвала това като клюки от лагуната. Беше убедила себе си, че това са качества, които самите обвинители притежаваха, че те проектираха собствените си недостатъци върху отсъствието на Диана.

Еврика се замисли за факта, че жената, на която се стремеше да прилича, беше също и жената, която я беше манипулирала, лъгала, а после беше изчезнала. Диана беше призрак в живота на Еврика, изпълвайки я с чувства, докато ѝ казваше да не изпитва такива. Беше отгледала дъщеря, която тренираше бягане през пресечена местност, обичаше нежно близнаците, влюбваше се твърде лесно — и беше убийца. Включиш ли веднъж убийство в „резюмето“ си, никой не виждаше нищо друго. Еврика беше толкова изпълнена с тъмни противоречия, колкото и Диана. Броени мигове я дяляха от това да изостави всички, които обичаше, оставяйки ги на неизвестна съдба, която сигурно щеше да ги отведе до водата.

Андър и другите спяха, когато тръгна. Никога не го беше виждала толкова умиротворен. Притисна устните си към неговите само

за миг, преди да тръгне.

Езерото, родено от Линията на сълзите, се надигаше. Можеше да посегне през скалната издатина и да го докосне. Скоро щеше да е в Мараис. Щеше да ѝ се наложи едновременно да се изправи лице в лице с Атлас, да спре Запълването и да спаси Брукс. Солон каза, че щяла да разбере какво да прави, щом стигне там, но Еврика още не можеше да го проумее.

Пръстите ѝ затанцуваха по повърхността на водата. След като Диана почина и Еврика глътна онези хапчета, когато всичко, което бе останало, беше изпълнена с паника и вцепенение пропаст, Брукс бе единственият човек, до когото можеше да е близо. Той не искаше тя да се изтръгва рязко от каквото и да било. Обичаше я, каквато беше.

Но дори Брукс трябваше да има някакъв предел. Дори и да го спасеше, дори да го върнеше, дали той можеше да обича тази нейна най-тъмна страна?

Блесна светкавица. Щеше да продължи да вали. Водата щеше да продължи да се надига. Скоро сълзите ѝ щяха да погълнат Горчивия облак.

Еврика трябваше да потегля. Не можеше да чака подходящото ниво на приливите и отливите. Трябваше да стигне до Овидий, да излезне, преди другите да се събудят.

Нечии ръце върху раменете ѝ накараха Еврика да подскочи.

— Връщай се вътре, Андър.

— Ако го видя, непременно ще му предам. — Топъл дъх погъделичка врата на Еврика. Тя се обърна и се взря в кафяви и бездънни очи.

Брукс.

Атлас.

Докосването му беше познато и въпреки това някак по-старо от телата им. Очите му проблясваха с нещо ярко и хипнотизиращо, което не беше виждала никога преди. То я притегляше по-близо.

Как можеше допирът от ръцете на едно чудовище да е толкова приятен? Защо тръпката от допира на гърдите му с нейните я караше да пулсира от вълнение? Би трябвало да се отдръпне. Би трябвало да побегне.

Той наведе глава и я целуна. Шокът я парализира, когато устните му разтвориха нейните. Ръцете му плавно се заровиха във вълните на

косата ѝ, после обходиха вълните на бедрата ѝ. Устните им се сляха отново и отново. Не приличаше на никоя предишна целувка. Тялото ѝ туптеше. Чувстваше се като дрогирана.

— Не можем...

— Не се страхувай — каза Брукс. Каза Атлас. — Сега съм само аз.

— Какво искаш да кажеш?

— Отървах се от него. Всичко свърши. — Очите му блестяха, както когато Брукс ѝ идваше на свиждане в психиатрията, след като погълна онези хапчета, когато ѝ носеше шоколадови бонбони с американски орехи, а тя му каза мелодраматично, че това е краят на света. Никога не забрави отговора му: нищо особено, бе обещал Брукс, след края на света той щеше да е там, за да я откара у дома.

— Как го направи? — Еврика прикри подозрението в гласа си.

Върху миглите му блещукаше капка дъжд. Тя инстинктивно я изтри с върха на пръста си.

— Вече не е нужно да се безпокоиш за това. Не е нужно да се тревожиш за нищо. Знам какво иска той. Знам слабостта му. — Той я погали по тила. — Мога да ти помогна да го победиш, Еврика, веднага щом стигнем в Мараис.

Водата на верандата стигаше до глезените им. Тя повдигна тениската му, за да огледа гърба му. Двете двойки дълбоки червени резки бяха избелели до бледи белези. Означаваше ли това, че Атлас си беше отишъл? Тя го обърна и отметна косата от челото му. Пръстеновидната рана беше по-малко зачервена и възпалена, но си беше там.

Едно умно момиче щеше да предположи, че Брукс лъже...

Едно по-умно момиче щеше да премълчи това предположение.

Дори Атлас смяташе, че е злодейт — бяха казали вещиците на мълвата. Това означаваше, че Атлас не знаеше истинското родословие на Еврика. Не оценяваше тъмния ѝ произход.

— Някой ден ще ти разкажа историята как се срещнахме и как се разделихме. — Той се извърна и раната на челото му засия. — Никога няма да си простя за нещата, които той ме накара да извърша. Онова, което стана с близнаците — не мога...

— Да не говорим за това. — Еврика не беше толкова безсърдечна, че да може да мисли за Уилям и Клеър, които скоро щеше

да изостави.

Когато Брукс я погледна в лицето, осъзнаването колко ѝ е липсвал беше като юмручен удар в стомаха. После видя нещо зад очите му — объркана, непозната мания, — и беше сигурна, че момчето пред нея лъже.

— Вярваш ми, нали?

— Да — прошепна тя. Щеше да го накара да повярва, че е така. Щеше да се доближи достатъчно до Атлас, за да научи как да победи. Щеше да спре потопа. Щеше да спаси Брукс. Хвърли се на врата му. — Не си отивай никога повече.

Почувства как той се вцепенява в прегръдката ѝ. Когато тя се отдръпна, той се усмихваше широко.

— Отивам с теб в Мараис. — Той измери с поглед кристалната сълза, която висеше от верижката от орихалк. — Нямаме много време. — Пръстите му посегнаха към висулката.

Еврика се наведе и се отдръпна от него. Прикритата ѝ същност и прикритата същност на Брукс можеха да се сблъскат — ръце и очи, и устни, и лъжи, — но колието беше нейно.

— На това пътуване трябва да сме само ти и аз — каза той. — Не е безопасно за близнаците или Кат, или...

— Ти и аз. Точно така искам.

Очите на Брукс светнаха, както когато я видеше да завива зад някой ъгъл в „Еванджелин“ или когато тя се обличаше за официалната вечеря на бала в гимназията и си счупи едното токче на слизане от колата.

Кикот изпълни въздуха, разкриви дъжда. Еврика вдигна поглед: очакваше да види вещици на мълвата, плъзгащи се към нея през облаците. Вместо това чифт грамадни криле, сияещи в мек аметистов цвят, се размахаха леко над главата ѝ.

Крилете имаха форма на пеперудени. Размахваха се с грациозна сила и се снишаваха в небето, докато се озоваха на трийсет фута над главата на Еврика. После тя видя между грамадните криле грациозното сребристо тяло на някакво създание. То имаше дълга шия, четири копита, бясно размахваща се бяла опашка.

Конят беше зашеметяващ. Имаше бели „чорапи“ на предните крака и бяла звезда между очите. Той изцвили, вдигна врат и разпери блещукащите си криле с форма на буквата М. Те се простираха на по

сто фута от двете страни и се състояха от множество миниатюрни летящи създания — пчели, нощни пеперуди, светулки и новоизлюпени папуняци на черни и бели ивици, — които размахваха собствените си криле в унисон с него. Шевове в преливащи се виолетови нюанси близо до плешките на коня свързваха крилете — жестоко, красиво — с тялото му.

От средата на лявото крило на коня се разнесе шумолене. През пластове на крилете с извиване се показаха тънки пръсти, последвани от длан, която се плъзна напред, сякаш разделяше завеса. Лицето на Есме изпълни пролуката.

— Какво мислите за нашия Пегас?

— Пегас Две! — кресна невидима вещица от най-горната страна на крилото.

— Да, да, създадохме един преди. Беше пожертван в името на прогреса, като Икар или Атари^[1] — каза Есме.

— Ще наречем този Пеги, за да ги отличаваме. — Тя бръкна в сребриста торба, прикрепена с ремък в основата на шията на коня, и метна долу стълба, направена от нощни пеперуди. — Един откраднат кон не е предпочитаният ни начин на пътуване, но когато на Солон му свършиха крилете... Няма значение. Скоро ще си бъдем у дома и всичко ще бъде така, както отдавна трябваше да бъде.

Брукс посегна към стълбата. Нощните пеперуди се препоредиха: събраха се заедно, после се стесниха, за да стигнат малко по-надолу. Той стъпи на най-ниската пречка, обърна се и протегна длан към Еврика.

— Винаги си казвала, че искаш да отлетиш. Случва се най-после, алилуя.

Думите бяха от любимия ѝ химн. Беше го пяла с Брукс в големите дъбови клони, когато бяха деца, лагуната отдолу се виеше като змия в далечината, докато изчезнеше. Химнът „Ще отлетя“ даваше надежда на Еврика. Атлас едва ли знаеше за него. Той използваше спомените на Брукс, за да я подмами, както я предупреди Солон. Ако имаше спомени за крадене, значи там някъде вътре още имаше Брукс, който да бъде спасен.

— Не знам...

Можеше ли да отлети от близнаците, от Кат и Андър? Щяха ли те да се удавят, ако Еврика тръгнеше с Брукс?

Брукс се усмихна:

— Знаеш.

Овидий не беше с нея, а не можеше да се върне за него сега. Можеше ли да има доверие на вещиците на мълвата, че достатъчно силно искаха да се приберат у дома, та да я отведат до Мараис? Това ли беше пътуването, което Есме беше казала, че тя им дължи?

Над главата ѝ изтрещя гръмотевица. Еврика се сниши. Брукс още протягаше ръка.

— Хайде, ела — настоя той.

Може би той лъжеше за всичко друго, но беше прав за Еврика. Тя знаеше, че трябва да върви. Знаеше, че любимите ѝ хора не можеха да дойдат с нея. Знаеше, че няма никакво време. Знаеше, че трябва да спаси света. И знаеше, че единственият начин да стигне там беше с онзи, когото трябваше да погуби. Хвана ръката му.

— Еврика!

Андър прекоси с шляпане верандата, когато краката на Еврика се повдигнаха от камъка.

От маратонките ѝ се стичаха струи вода. Тя висеше на няколко стъпки във въздуха. Болката в очите на Андър я прониза.

Дъждът се просмукваше в ризата му, сплескваше русата му коса по челото. Изглеждаше толкова обикновен и прекрасен, та Еврика си помисли, че ако нещата бяха различни, ако абсолютно всичко беше различно, можеше да се влюби в него съвсем отначало.

— Чакайте! — изкрещя Еврика нагоре към вещиците на мълвата.

Чу нещо, което прозвуча като изплющяване на камшик. Стълбата подскочи, когато крилете на Пеги се разпериха отгоре. Сребристият кон изцвили в знак на протест.

— Няма време за това! — изкрещя Брукс на Есме.

— Има време за едно сбогуване — каза Есме от пролуката в крилото на Пеги. — Ще почакаме.

— Какво правиш? — изкрещя Андър.

— Съжалявам! — провикна се Еврика над жуженето на милион криле. Сърцето ѝ препускаше бясно. Представи си го как изхвърква от гърдите ѝ, обсипвайки с отломки от хаотична любов двете момчета, между които беше хваната в капан. — Трябва да вървя.

— Щяхме да ходим заедно — каза Андър.

— Ако знаеше нещата, които знам аз, нямаше да искаш да отидеш с мен. Щеше да се радваш, че тръгвам. Затова се радвай.

— Обичам те. Нищо друго няма значение. — Андър призна. — Не отивай с него, Еврика. Той не е Брукс.

Брукс се засмя:

— Тя вече избра. Опитай се да го приемеш като мъж.

— Еврика! — Андър не поглеждаше Брукс. Тюркоазените му очи бяха приковани върху нея за последен път.

— Еврика — прошепна Брукс в здравето ѝ ухо.

— Еврика! — изкрещя средната вещица от горе. — Време е да направиш избор. Затвори очи и се сбoguвай с някого. Не хвърляй върху чудовищния ни товар бремето на жестокото си сърце.

Еврика срещна погледа на Есме и кимна:

— Да вървим.

Милион чифта криле се размахаха едновременно. Пеги се издигна в небето.

— Андър! — изкрещя тя.

Той се взря нагоре към нея, с надежда в очите.

— Грижи се за близнаците — каза тя. — И Кат. Кажи им... кажи на всички, че ги обичам.

Той поклати глава:

— Не прави това.

Обичам и теб. Не можеше да се застави да го изрече. Вместо това щеше да го отнесе със себе си, скътано в сърцето ѝ. Щеше да отнесе всички тях със себе си в сърцето си. Не ги заслужаваше, но щеше да ги отнесе. Жизнеутвърждаващият хумор на Кат. Силата на Клеър. Нежността на Уилям. Отдадеността на баща ѝ. Упоритостта на Рода. Интуицията на Мадам Блаватски. Пламенността на Диана. Любовта на Андър. Те бяха дали на Еврика своите дарове и тя щеше да ги носи със себе си, където и да отидеше.

— Сбогом — провикна се тя през дъжда, докато отлиташе.

[1] „Атари“ е компания, създадена още през 1972 г., и съществуваща и до днес. Нейни създатели са Ноулан Бъшвъл и Тед Дабни. В първите си години компанията произвежда аркадни игри, конзоли и домашни компютри. През 1996 г. „Атари“ съвместно с друга компания започва да произвежда и твърди дискове. — Б.пр. ↑

25

МАРАИС

Еврика гледаше как светът се смалва под нея. Пеги се издигна на хиляда фута и премина в хоризонтален полет под тънки рехави облаци. Еврика и Брукс я яздеха без седло, стиснали лъскавата ѝ сребриста грива. Две дузини вещици на мълвата яздеха върху крилете на коня. Държаха се за размахващата се тъкан, както деца се държат за шейна.

Отдолу реки излизаха от бреговете си. Червена кал бликаше из цялата земя като кръв от рана. Там, където преди седмица се бяха издигали градове, сега рухваха постройки и пропадаха магистрали, залети от вода. Родени от мълнии езера заливаха и удавяха някогашни долини. Гори изгниваха и почерняваха. Докато летяха на юг, мощни вълни се разбиваха в изменена брегова линия, оставяйки цели километри следи от тиня на мястото на някогашни квартали. Къщи се носеха по улиците, търсейки собствениците си.

Еврика повърна над хълбока на коня и загледа как повръщаното пада, описвайки дъга, към унищожената земя. В стомаха ѝ не бе имало нищо, освен стомашен сок. Сега имаше още по-малко.

— Добре ли си? — попита Брукс. Попита Атлас.

Тя облегна буза на гладкия като кадифе врат на Пеги. Загледа се напред, докато очите ѝ намериха хоризонта. Представи си как всяко разрушено нещо отдолу се плъзга по този хоризонт като водопад. Представи си как целият разбит свят се понася плавно и влиза в огъня в края на всичко.

Брукс се наведе и се доближи до здравото ѝ ухо:

— Кажи нещо.

— Не мислех, че може да бъде по-лошо, отколкото си представях.

— Ти ще го поправиш.

— Светът е мъртъв. Аз го убих.

— Върни го обратно. — Звучеше като стария Брукс, като някой, който вярваше, че Еврика може да направи всичко, особено невъзможното. Тя беше ядосана на себе си, задето бе свалила гарда. Нямахше да го направи отново. Трябваше да внимава, когато се доверява на врага.

— Как ги откри? — Еврика кимна в посоката на вещиците.

— Не съм — каза Брукс. — Те ме намериха. Когато се освободих, беше сякаш се събуждам от кома. Тя — той кимна към Есме, която лежеше върху крилете на Пеги, сякаш правеше слънчеви бани — стоеше над мен, когато отворих очи. Предложи да ме качи. Казах, че трябва първо да те намеря. Тя се засмя и каза: „Яхвай кобилата, жребецо“. После ме доведоха при теб. — Той се огледа наоколо. — Никога не съм мислил, че ще имаме по-страхотно преживяване, отколкото онзи път, когато пътувахме на автостоп до Бонару в онова комби. Но се оказа, че ще имаме.

Онова пътуване беше един от най-скъпите спомени на Еврика. Шофьорът беше започнал в Ел Ей, в един от онези автобуси, които обикалят домовете на звездите. В джобовете на седалките имаше брошури с карти на Холивуд Хилс. Той качваше стопаджии из цялата страна, докато всички седалки се запълниха. Прекараха пътуването, вирайки се с присвити очи към вълнистите хълмове на Тенеси, като се преструваха, че виждат кинозвезди, криеци се зад тополите. Това беше още нещо, което Атлас не би могъл да знае без Брукс.

Есме леко удари с аметистов камшик крилото на Пеги. Животното зави на запад. Сега летяха над вода. Всякаква суша беше изчезнала.

— Не искаш да чуваш това — каза Брукс, — но научих разни неща от Атлас.

— Какви например?

— Разказът за Атлантида е най-дългото повествование с неизяснен край в историята, но някой ще го довърши... — Когато гласът му заглъхна в дъжда, Еврика се сети за думите на Селена в „Книгата на любовта“: „Къде ще свършим... е, кой може да знае края, докато не напише последната дума? Всичко може да се промени с последната дума“.

Това беше историята на живота на Селена, но всички говореха за живота си сякаш той беше история: изпускаха скучните части,

преувеличаваха интересните моменти, създаваха разказ, сякаш всичко неизбежно водеше именно към този момент точно в този ден, към изричането точно на тези думи.

По някакъв начин Еврика щеше да довърши тази история. Бъдещите разказвачи можеха да доукрасяват каквото си искат, но след нейното излизане на сцената нямаше да се появи момиче от Линията на сълзите. Делфин беше алфа; Еврика беше омега.

Беше почти зазоряване, краят на още една безсънна нощ, пет дни до пълнолунието. Изтреця гръмотевица. Пеги вдигна криле. Еврика не можеше да види лицата на вещиците на мълвата, но чуваше ликуването им и виждаше къде подскачащите им крака докосват крилетете.

— Наближаваме. — Брукс се надвеси през Пеги и се загледа към бушуващите океански вълни.

Еврика не разпозна увенчаната с бяла пяна вода; по нищо не приличаше на океаните, в които бе плавала, плувала, над които беше летяла със самолет или от които се беше измъквала, скрита в щита на гръмотевичния си камък.

В далечината вълните шумно се разбиваха в бреговете на ивица пуста блатиста земя, покрита с вълниста черна пелена. Пеги изцвили и наведе глава. Започна да се спуска.

Когато се приближиха, Еврика видя, че черната пелена се състоеше от милиарди морски мушици, които бяха решили да превърнат тресавището в свой дом.

Еврика докосна висулката си. Нейната топлина беше добре дошла сега в мразовития дъжд. Представи си, че надрасканата от Диана дума Мараис се бе превърнала във вълниста искра в диаманта. Възможно ли бе Атлантида да лежи под тази най-обикновена ивица тиня?

— Почти стигнахме — каза Брукс. Каза Атлас. Обърна устни към врата ѝ и прошепна: — Поплачи ми.

— Какво?

— Това е единственият начин за влизане.

— Не...

— Нима още се придържаш към мамините съвети? — попита той: изражението му стана по-мрачно, докато говореше. — Не мислиш ли, че с това е свършено? Какво е чувството да оставиш неизпълнена

единствената молба на мъртвата си майка? Какво е чувството да предадеш жената, пожертвала живота си във война, която светът всъщност води срещу теб?

Не можеше да се остави Атлас да я изиграе. Трябваше тя да го изиграе. Но третата сълза още не беше пролята. Именно затова беше дошла в Мараис. Атлантида трябваше да се въздигне, така че онези, които беше убила, да не бъдат прахосани мъртвци. Душите им трябваше да отидат в Запълването. След това плановите на Еврика и на Атлас бяха различни. Той мислеше, че душите от нейния свят ще свършат работата му вместо него, но тя щеше да намери начин да ги освободи.

Потърси опипом джоба на джинсите си. Пръстите ѝ проследиха очертанията на сребърния лакриматориум през плата. Солон ѝ го остави, когато умря. Знаел бе какво трябва да направи тя. Еврика призова ярката сила на онези, които бе оставила зад себе си. Призова тъмнината в себе си.

— Доста си добър като злодей, Атлас.

Той повдигна вежда при звука на името си, но не го отрече. Играта бе свършила.

— Доста добър ли?

— Всеки има някаква слабост.

— И каква е моята?

— Наивност — каза Еврика. — Ти не знаеш това, което знае всяко момиче, от Ню Иберия до Владивосток: от нас стават най-добрите злодеи. Мъжете никога нямат шанс.

Еврика разви запушалката на лакриматориума и го наклони над крилете на Пеги. Колбата от орихалк се търкулна през море от облаци. Сълзите ѝ се изляха, блещукайки като диаманти. Вълна от горещина, която се надигна и притисна гърдите ѝ, я стресна. Ръката ѝ политна към кристалната сълза и се опари.

Гърлото ѝ се стегна. Гърдите ѝ се надигнаха бурно. Нямахше да заплаче — но се чувстваше така, както когато проля сълзите, които съдържаше лакриматориумът. Почувства как същите сълзи се оформят отново, сякаш всяка сълза имаше призрак, който можеше да се върне.

Земята потрепери толкова силно, че въздухът над нея също потръпна. Пеги подскочи с извит гръб и изпънати крака и леко изцвили. А после...

Дъждът спря.

Облаците се разтеглиха като памук и се разделиха. Кръгли слънчеви лъчи блеснаха през тях. Еврика ги остави да удрят раменете ѝ, дробовете и сърцето, докато казваха на мозъка ѝ да бъде щастлив.

— У дома сме! — изкрепяха вещиците пронизително. — Погледнете!

Слънцето освети дълга пукнатина в тресавището отдолу. Пукнатината се разшири, превръщайки се в клисура, а после в центъра ѝ се появи зелена точица...

И започна да расте.

Дървото се протегна първо към небето. Стволът му се устреми рязко нагоре, сякаш изстрелян от ядрото на земята. Еврика чу скърцащия му стон и още... в двете си уши. Пеещи птици, шумолящ вятър, вълни, разбиващи се в брега — стена от наситен, вибриращ и отекващ стереозвук.

— Отново мога да чувам.

— Разбира се — каза Атлас. — Вълна, произхождаща от Атлантида, е отнела слуха ти, сега моето кралство го възстановява. Предстои още възстановяване.

— Вълната погуби и майка ми.

— Наистина — каза загадъчно Атлас.

Дървото вече беше сто фута високо и дебело като прастарите секвои в калифорнийското градче, където беше родена Еврика. Разклони се. Жилести клони изникнаха от ствола му, виейки се необуздано, докато клоните му се застъпиха в дълги и преплетени пръсти. Поникнаха листа, широки, дебели и лъскавозелени. Подобни на малки нарциси бели цветя избухнаха, разтваряйки пъпките си. Нарциси, щеше да каже Андър. Ушите на Еврика чуваха всеки миг от този буен растеж, сякаш подслушваше любопитен разговор.

Нови дървета изникнаха около първото. После сребрист път се изви в кръг около внезапно появилата се гора, която не беше истинска гора, а великолепен парк в центъра на зараждащ се град. Ослепително нови и непокътнати постройки със златни и сребърни покриви се издигнаха от тресавището, простирайки се във всички посоки, за да оформят съвършено кръгла столица. Пръстеновидна река граничеше с града; бързото ѝ течение се движеше в посока, обратна на часовниковата стрелка. На далечния бряг на реката имаше друг, широк

една миля пръстен от суша — тучно зелен и покрит с цъфнали дървета и терасовидни лозя. Земеделският пояс беше обкръжен от друга, течаща в посока на часовниковата стрелка река. Досами нея, един последен пръстен от суша се издигаше във високи пурпурни зъбери. Отвъд планините, плискащият се в скалите океан се простираше в замъглен син хоризонт.

Атлантида, Спящият свят, се беше пробудила.

— Какво сега, лошо момиче? — попита Атлас.

— Слизайте! Слизайте! — завикаха вещиците. — Отиваме си у дома в нашата планина!

Есме шибна с камшика си Пеги, която се изправи на задни крака в небето. Еврика се плъзна назад. Ръцете ѝ сграбчиха гривата на Пеги, но не достатъчно бързо. Кобилата хвърли Атлас и Еврика от гърба си.

Започнаха да падат към Атлантида. Еврика видя паниката на Атлас да се мярка светкавично в очите на Брукс и това ѝ напомни за нещо... но падаше толкова бързо, че скоро изгуби момчето и тялото, врага и спомена.

Падаше и падаше, както беше паднала през водопада в Горчивия облак. Тогава се беше стоварила във водата и гръмотевичният ѝ камък я бе защитил. Андър плуваше около нея. Сега никой нямаше да я спаси.

Приземи се върху зелено листо с големината на матрак. Още не беше мъртва. Засмя се удивено, после се плъзна от листото и отново започна да пада.

Клони удряха крайниците ѝ. Сграбчи един дебел клон. Ръцете ѝ се обвиха около него, докато, невероятно, клонът се обви около нея. Прегръдката му я задържа неподвижна. Кората му имаше строежа на коруба на костенурка.

Еврика изтръска кора и листа от мократа си коса. Избърса кръвта от една драскотина на челото си. Потърси опипом колието си. Все още топло, все още там. Лакриматориумът го нямаше.

Атлас също го нямаше.

Навсякъде около Еврика от тресавището продължаваха да израстват тучни дървета, докато станаха високи колкото първото. Тя беше в центъра на балдахин от дървета, в средата на парк в центъра на град, в центъра на онова, което може би беше единствената суша, останала на земята.

Странни птици запяха странни песни, които Еврика чуваше с двете си уши. Лози се заизвиваха като змии нагоре по ствола на дървото толкова бързо, че тя отдръпна рязко ръце, за да не се превърнат в части от гората. Дърветата миришеха като евкалипти и американски орехи и прясно окосена трева, но във всяко друго отношение бяха неразпознаваеми. Бяха по-широки и по-високи, и по-блестящо зелени от всяко дърво, което бе виждала някога. Покатери се по друг клон. Той се люшна под тежестта ѝ, но усещаше дървото стабилно, силно.

— Ти губиш, Октоподче. — Атлас скочи от един клон над нея върху друг долу. Заслиза и когато стигна най-ниския клон, бавно се обърна, намигна на Еврика и скочи.

Приземи се по лице в гъсто никнещата трева. След това не помръдна.

Поредният номер. От нея се очакваше да го последва, да се бои дали Брукс е добре — и да попадне в капан.

Но тя вече беше хваната в капан. Беше в Атлантида с врага си. От нея се очакваше да бъде тук. Това беше стъпка по пътя към изкупването на постъпката ѝ. Не можеше да остане вечно в клоните на това дърво. Щеше да се наложи да слезе и да се изправи лице в лице с него.

Заслиза по клоните. Колкото по-дълго гледаше гърба на Брукс, толкова повече се страхуваше. Тялото на земята беше входът, водещ към катедралата на душата на нейния най-добър приятел.

Краката ѝ докоснаха почвата на Атлантида. Тя сграбчи Брукс за раменете и го претърколи. Положи глава върху гръдния му кош и зачака да се надигне.

26

ПРОГОНЕН

Брукс не падаше за първи път.

Вълна от дежавю връхлетя Еврика, докато облягаше глава на гърдите му.

Бяха на девет години. Беше лятото, преди родителите на Еврика да се разведат, така че тя все още имаше цялостно и весело сърце, усмивка в тон с него. Не знаеше, че в света съществува загуба, крадец, винаги готов да те цапне и да отмъкне всичките ти притежания.

Онова лято Еврика и Брукс бяха прекарвали залезите високо във величествения американски орех в задния двор на Шугър, отвъд градските предели на Ню Иберия. Брукс имаше високо подстригана коса и светещи маратонки „Пауър Рейнджърс“. Еврика имаше ожулени колене и разстояние между предните зъби. Беше изпокъсала безбройните роклички с набори, които Диана непрекъснато смъкваше от тавана.

Случи се в един неделен следобед. Може би това обясняваше защо неделите винаги караха Еврика да се чувства самотна. Брукс се бе заигравал с текста на любимата ѝ песен на Том Т. Хол. „Така стигнах до Мемфис“. Еврика се опитваше да му приглася. Подравни се от импровизациите му и го блъсна. Той изгуби равновесие и се търкулна назад. В един миг пееше с нея, а в следващия...

Опита се да го улови. Той падаше цяла вечност, кафявите му очи бяха приковани върху нейните. Лицето му се смали; крайниците му станаха неподвижни. Той се приземи по гръб, грубо, с извит под тялото му ляв крак.

Еврика още чуваше писъка си. Беше скочила от клона на земята. Отпусна се до него на ожулените си колене. Първо се опита да отвори със сила клепачите му, защото усмивката на Брукс беше главно в очите му и тя имаше нужда да я види. Беше изрекла името му.

Когато той не помръдна, нито отговори, тя започна да се моли:

Аве Мария, пълна с благодат...

Повтаряше го отново и отново, докато думите се оплетоха и вече звучаха безсмислено. После си спомни нещо, което беше виждала по телевизията. Притисна уста към неговата...

Ръцете на Брукс я обгърнаха и той я целуна, дълго и дълбоко. Веселите му очи се отвориха рязко.

— Хванах те.

Тя го зашлеви.

— Защо го направи? — Тя обърса устни в опакото на ръката си и огледа блясъка, който тяхната целувка бе оставила под кокалчетата ѝ.

Брукс разтри бузата си:

— За да знаеш, че не ти се сърдя.

— Може би сега аз съм ти сърдита.

— Може би не си. — Той се ухили.

В онези дни беше невъзможно да се сърди дълго на Брукс. Той бе изкуцукал обратно до дървото и докато се качваше по клоните му, пееше нов, по-ужасен текст на песента:

*Ако блъснеш някой достатъчно силно,
ще паднеш със него накъдето и да се устреми —
точно ей така стигнах до Мемфис
точно ей така стигнах до Мемфис.*

Не говориха за целувката никога повече.

Сега, на земята в непознатата гора, Еврика зарови лице в гърдите му. Тялото му изглеждаше спокойно. Тя се запита дали Атлас най-сетне си беше отишъл и беше изоставил тялото на най-добрия ѝ приятел.

Тя вдигна глава и огледа галактиката от лунички по бузите на Брукс. Отметна косата от очите му. Опипа белега от раната му. Кожата му беше топла. Дали устните му бяха?

Целуна го леко: подобно на малко момиче, се надяваше да го съживи, подобно на малко момиче се надяваше той да се преструва.

Можеше да задържи устните си притиснати към неговите завинаги — като покаяние за това, че беше достатъчно глупава да

остане с Атлас, достатъчно глупава да довлече тялото на Брукс тук, достатъчно глупава да зареже всички други, които обичаше.

Той се размърда.

— Брукс? — Тя преглътна с усилие и изрече: — Атлас?

Очите му бяха затворени. Не изглеждаше да е в съзнание — но тя беше почувствала нещо да помръдва. Огледа го изучаващо. Гърдите му не помръдваха, клепачите му бяха неподвижни.

Ето пак.

Пръстите на Еврика започнаха да вибрират, щом докоснаха раменете му. Лек бриз повя над Брукс. Топло, жужащо усещане се разнесе към ръцете и тила ѝ. Отдръпна ръце от раменете на Брукс, когато от гърдите му се надигна нажежена до бяло гореща светлина и започна да кръжи над тялото му.

Чия същност беше това — на Брукс или на Атлас? Бяха споделяли тялото, както призраците споделяха Овидий. Еврика можеше не толкова да види същността, колкото да я усети. Прокара през нея трепереща ръка.

Студена.

По роената трева прозвучаха стъпки. Момче приблизително на нейната възраст застана над нея. Не го беше виждала никога преди и въпреки това ѝ беше познат.

Разбира се — беше го виждала изобразен на илюстрациите в „Книгата на любовта“.

Атлас не беше красив, но у него имаше нещо примамливо. Усмивката му беше уверена. Носеше блестящи, изящно ушити дрехи във форми и части, за които Еврика нямаше думи. Блещукаха в златно и червено, сякаш изработени от рубини. Червеникавокафявата му коса беше къдрава и буйна. Светлата му кожа беше леко луничава, а очите бяха с мек цвят на бакър — но объркани, празни. Гледаха покрай нея, в някаква далечина, която само те можеха да видят.

Тя се изправи и ръстът ѝ се изравни с неговия. Беше с нея от толкова отдавна, но сега беше първият миг, в който се срещаха.

— Атлас.

Той дори не я погледна.

Нажежената до бяло светлина над тялото на Брукс се понесе като вихър към момчето и тя разбра, че това не беше душата на най-добрия ѝ приятел. Беше Атлас, изоставящ тялото на Брукс, за да си върне

своето собствено. Но къде беше душата на Брукс? Атлас затвори очи и пое бялата нажежена светлина навътре в гърдите си.

След миг, когато отвори очи, те се бяха променили в наситен, пронизващ кафяв цвят, като сърцевината на секвоя — далеч по-различни от ирисите, които имаше преди. Еврика разбра, че стоеше пред най-могъщия човек, когото бе срещала някога.

Коленичи отново до Брукс. Гръдният му кош вече не беше топъл. Какво щеше да стане, ако тя заплачеше отново? Можеха ли сълзите ѝ отново да залепят Атлантида и да изпратят всички тях обратно под водата? Какво щеше да стане с прахосаните мъртъвци?

Атлас наклони глава:

— Спести си сълзите.

Гласът му беше наситен и плътен и имаше странен акцент. Еврика го разбра — и разбра, че той не говореше английски. Той също коленичи над Брукс.

— Не знаех, че е красив. Никога не мога да определя дали вътрешността съответства на външността. Знаеш какво имам предвид.

— Не говори за Брукс — каза тя. Тя също не говореше на английски. Интуицията за далечния непознат език сигурно течеше през нейната Линия на сълзите. Езикът на Атлантида се лееше плавно от устните ѝ, едва доловимо го усещаше как се превежда в ума ѝ.

— Не мисля, че сме се запознали подобаващо. Казвам се...

— Зная кой си.

— А аз зная коя си ти, но представянията не са просто проява на любезност, те са закон в моята страна, в моя свят. — Той я хвана за ръката и ѝ помогна да се надигне. — Трябва да бъдеш моя приятелка, Еврика. Само на мен са ми позволени врагове.

— Никога няма да бъдем приятели. Ти уби най-добрия, който имах.

Устните на Атлас се извърнаха надолу, когато той хвърли поглед към Брукс за миг.

— Знаеш ли защо го направих?

— За теб той беше просто съд — каза тя, — начин да получиш каквото искаш.

— И какво искам? — Атлас се взря в очите ѝ и зачака.

— Знам за Запълването.

— Забрави Запълването. Искам теб.

— Искаш сълзите ми.

— Ще го призная — каза Атлас. — Отначало за мен ти беше просто още едно момиче от Линията на сълзите. Но после те опознах. Ти всъщност си много пленителна. Какво странно, тъмно и извратено сърце имаш. И какво лице! Контрастите ме привличат. Колкото повече време прекарвах в онова тяло — той въздъхна и кимна към Брукс, — толкова по-голяма наслада изпитвах да съм близо до теб. После ти изчезна с...

— Андър — каза Еврика.

— Никога не изричай това име в моето кралство! — изкрещя Атлас.

— Заради Леандър — промърмори Еврика. — Брат ти, който откраднал...

Атлас сграбчи Еврика за гърлото:

— Всичко от мен. Разбираш ли? — Хватката му се разхлаби. Той се овладя, поемайки си дъх. — Той вече е изхвърлен от живота и на двама ни. Няма да мислим повече за него.

Еврика извърна поглед. Щеше да се опита да не мисли за Андър. Това щеше да направи мисията ѝ по-лесна, макар да беше невъзможно.

— Когато ти си отиде — каза Атлас, — призракът на твоята красота ме преследваше.

— Искаш от мен едно нещо...

— Искам винаги да съм близо до теб. А аз получавам каквото искам.

— Отдавна не си получавал каквото искаш.

— Не беше нужно да те водя тук — каза Атлас. — Видях сълзите ти да пълнят лакриматориума. Можех да го взема и да те оставя да гниеш в онези планини. Помисли си за това. — Той направи пауза и се взря в короните на дърветата на хиляди футове над тях. — Толкова добре се разбирахме — прошепна във вече здравето ѝ ухо. — Спомняш ли си целувката ни? През цялото време знаех, че знаеш, че съм аз, точно както предполагам, си знаела, че зная, че ти е известно. Никой от нас не е тъпак, така че защо не спрем да се преструваме?

Той посегна към нея с топла, силна ръка. Еврика рязко се отдръпна, умът ѝ жужеше. Имаше нужда да поднови преструвката, да не спира никога, ако имаше намерение да оцелее. Трябваше да го измами, а не знаеше как.

— Искан ли ти се да ме беше застреляла, когато имаше този шанс? — попита Атлас ухилено. — Не се безпокой, ще имаш още шансове да сложиш край на живота ми — и да докажеш любовта си, като го пощадиш.

— Дай ми пистолета и ще я опровергая сега — каза тя. — Знаеш защо не стрелях.

— О, да. — Атлас посочи с жест към Брукс. — Заради този труп.

Дърветата отвъд Атлас прошумоляха, когато десет момичета с ботуши до бедрата и къси червени рокли с нагръдници от орихалк излязоха иззад тях. Шлемовете им променяха цветовете си на слънцето и криеха лицата им.

— Здравейте, момичета — каза Атлас и се обърна към Еврика: — Моите Алени дяволи. Те ще се погрижат за всяка твоя нужда.

— Леглото ѝ е готово — каза едно от момичетата.

— Заведете я до него.

— Брукс! — Еврика протегна ръка към мъртвото му тяло.

— Ти го обичаше — каза Атлас. — Наистина го обичаше най-много от всичко. Знаем това. Но ще обичаш отново. Повече, по-силно — той погали бузата на Еврика — по-дълбоко. Както само едно момиче може.

— Какво да правим с тялото? — попита едно от момичетата, като мушна Брукс в гърдите с ботуша си.

Атлас се замисли за момент:

— Щраусите ми закусваха ли?

Еврика се опита да изпиши, но върху лицето ѝ падна хамут. Метален мундщук щракна между зъбите ѝ. Някой затегна хамута изотзад, докато пред очите ѝ се издигнаха къдриви изпарения от зелена артемизия.

Точно преди да изгуби съзнание, Атлас я прегърна здраво:

— Радвам се, че си тук, Еврика. Сега всичко може да започне.

НАМЕТАЛОТО ОТ МЪЛНИИ

Еврика се събуди, прикована с вериги към легло.

Нейното легло.

Четири колони от черешово дърво се издигаха над нея върху старинното голямо легло, на което спеше, преди да заплаче. Купеният от магазин за вещи втора ръка люлеец се стол, полюшващ се в ъгъла, беше любимото ѝ място за писане на домашните. През страничната му облегалка беше провесен зелен суичър на „Еванджелин“. Очите на Еврика туптяха от мъглата на артемизията, докато замъгленото ѝ отражение се фокусира върху стария скрин с огледало на баба ѝ срещу леглото.

Широки метални белезници приковаваха китките ѝ към горните ъгли на леглото, глезените ѝ — към долните ъгли, и кръста ѝ — през средата. Когато се опита да се дръпне и да се освободи, нещо остро се вряза в дланите ѝ и горните части на стъпалата ѝ. Белезниците бяха набодени с шипове. Кръв изби над гривната на белезниците на дясната ѝ китка, после се стече в струйка надолу по ръката ѝ.

— Как действа? — Стресна я дрезгав глас.

До леглото ѝ стоеше тийнейджърка, наведена над лявата ръка на Еврика като маникюристка. Лавров венец красеше косата ѝ с цвят на кехлибар. Алената ѝ рокля се спускаше във формата на дълбоко V, което свършваше точно под татуирания ѝ пъп. Носеше кристалното колие на Еврика с форма на сълза.

— Върни ми колието. — Странните думи от езика на Атлантида причиняваха болка на Еврика, докато излизаха от пресъхналото ѝ гърло. Опита се да ритне момичето с колене. Метални шипове се впиха в кръста ѝ. През ризата ѝ изби кръв.

От другата страна на Еврика се разнесе кискане. Още едно момиче в алена рокля. Лавровият ѝ венец покриваше гладка, черна, късо подстригана коса, а студените ѝ очи с цвят на аквамарин бяха фокусирани върху дясната ръка на Еврика.

Алените дяволи — така бе нарекъл Атлас стражите си.

— Къде е Атлас? — попита Еврика. „Къде е трупът на Брукс?“, искаше да попита. Беше свикнала с идеята, че двете момчета обитаваха едно и също тяло. Но беше гледала как приятелят ѝ умира и остава само врагът. Заля я бясно желание да убие Атлас.

— Гледай — каза второто момиче на първото.

Еврика почувства как я парва топлина, сякаш момичето инжектираше връхчетата на пръстите ѝ с горещо лепило. Слои от блестящо синьо вещество покри пръстите ѝ. Еврика допря възглавничката на палеца си до показалеца и усети рязка, разтърсваща електрическа тръпка, като онзи път, когато пъкна пръста си в един контакт, когато беше на шест.

— Недей. — Тъмнокосото момиче рязко раздели пръстите на Еврика, като намаза още от синьото вещество върху палеца ѝ. — Ще боли, но при изгрев-слънце ще имаме всичко, което сме искали някога. Той обеща. Нима той не обеща, Аида?

— Не трябва да говорим с нея, Джем — каза Аида.

— Изгрев-слънце. — Еврика повтори атлантическата дума от четири срички. Опита се да обърне глава към прозореца, за да прецени кое време е, но една алена рокля препречи гледката ѝ.

— Ако той научи, че си говорила с неговата...

— Няма. — Джем изгледа гневно спътничката си.

— Тогава спри да говориш с нея. — Аида се обърна към едно писалище в левия край на стаята, поставено точно там, където стоеше същото бюро на Еврика у дома.

— Искам да видя Атлас. — Еврика започна да се гърчи и извива, опъвайки веригите си.

Какво щеше да стане на изгрев-слънце? Как можеше да унищожи тези момчета и да се освободи преди този момент? Затвори очи и извика в съзнанието си Невероятния Хълк, майсторът на трансформирането на гнева в сила. Със силата на волята си призова скрина с огледалото да се превърне в хиляда въртящи се и свистящи стъклени кинжали, които режиха плътта и плискаха алена кръв по алените рокли. Но после какво? Как щеше да намери Атлас?

В Лафайет пътят за бягство беше през прозореца на спалнята ѝ, после големите клони на дъба точно отвъд него. Но когато Джем се раздвижи и Еврика можа да погледне навън през прозореца, към нея не

протягаше клони никакъв дъб. Вътре блестеше слънце. Светлината ѝ се струваше изнурена, последните лъчи на вечерта.

Бяха много високо, на хиляда етажа над земята. Долу се виждаше далечното проблясване на златни и сребърни покриви, а отвъд тях обръчи от вода и суша водеха към океана, който се вливаше в хоризонт на ръба на онова, което беше останало от света.

— Разкажете ми какво ще стане по изгрев-слънце — каза Еврика. Джем беше до Аида на бюрото:

— Нека аз да направя сърдечната плочка.

Когато Джем посегна през повърхността на бюрото, с ръката ѝ се случи нещо странно. Очертанията ѝ се замъглиха и размазаха, сякаш беше минала зад матирано стъкло. Замъгляването продължи само миг. Ръката на Джем се изясни отново и в нея се появи парче подобна на коприна материя, в същия блещукащ син цвят като веществото по пръстите на Еврика. На Еврика ѝ се стори, че видя през центъра на плата да блясва мълния.

— Разкопчай ѝ ризата — каза Джем.

Студен въздух лъхна кожата на Еврика, докато пръстите на Аида си проправяха път надолу по ризата ѝ. После я завладя подобно на носталгия чувство, когато положиха на гърдите ѝ синия квадрат. Топло и тежко, то напомни на Еврика как се чувстваше, докато гледаше видеозаписи на Диана на лаптопа си.

Задиша повърхностно, когато Джем приглади сърдечната плочка на гърдите ѝ. Аида прокара пръст от дясното слепоочие на Еврика, през челото ѝ, до лявото ѝ слепоочие и Еврика разбра, че докато е била в безсъзнание, момичетата бяха прикрепили лента от синьото вещество на главата ѝ.

— Ковачът на призраци се съветва с поданиците, преди да зареди наметалото — каза Джем.

— Никога не си срещата ковача на призраци — каза Аида. — Освен това, това е за Атлас. Не може да губим време. Той иска лакриматориумите да бъдат напълнени. — Тя притисна вътрешните ъгълчета на очите на Еврика. Две замъглени сребристи очертания се закрепиха точно под полезрението на Еврика. Лакриматориумите. От нея се очакваше да заплаче в тях.

— Няма да се получи — каза Еврика.

— Винаги се получава — каза Джем. Тя се премести до стената, където картината на Еврика, изобразяваща плачещата Света Катерина от Сиена, висеше в един обвит в паяжини ъгъл. Щракна някакъв ключ, който Еврика не виждаше.

Смазваща болка нахлу в Еврика. Погълна я пълна тъмнина. Изви гръб като дъга. Усети вкус на кръв. Болката се удвои, после се удвои отново.

Когато болката стана пълна и позната, в полезрението ѝ влязоха ярки точки светлина, метеори, обсипващи небето на клепачите ѝ. Една светла точка се приближи. Изгаряща топлина изпълни порите ѝ. После Еврика влезе в светлината.

Видя избелял куфар на цветя до една врата. Някъде потрепваше светлина от лампи. Ноздрите ѝ се разшириха при миризмата на счупени буркани с туршия — мирисът винаги я връщаше към нощта, когато родителите ѝ се разделиха. Видя краката на Диана в сиворозовите галоши, с мокра от дъжда коса, със сухи и решителни очи. Предната врата се отвори. Гръмотевицата отвън беше толкова истинска, че разтърси костите на Еврика. Куфарът беше в ръката на Диана.

— Мамо! Чакай! — Еврика почувства как задната част на очите ѝ гори. — Не ме ли обичаш достатъчно, за да останеш? — Никога преди не бе изричала на глас въпроса, който я измъчваше през цялото време. Опита се да се отскубне. Това беше просто спомен. Спомен за сълзи, събрали се, преди да знае, че не бива да ги пролива.

Беше толкова истинско. Диана, която си отиваше. Еврика — изоставена...

— Не!

Бялата светлина изчезна с едно рязко движение. Изгарящата болка намаля до такава от изгаряне трета степен. Еврика се разтресе като при земетресение и металните белезници, които я приковаваха към леглото, задрънчаха. Сянката на образа на Диана още се мержелееше пред очите ѝ.

На прага на стаята, която бе истинско копие на спалнята на Еврика, стоеше висока фигура. Носеше дълга сребриста работна престилка и изпоцапана с фес леярска маска от орихалк.

— Ковачът на призраци — прошепна Джем.

До леглото приближиха стъпки. Ръце в сребристи ръкавици отскубнаха лакриматориумите от очите на Еврика. Поне не беше заплакала. Ковачът на призраци ги пхна в един сребрист джоб на работната си престилка.

Махна сърдечната плочка от гърдите на Еврика без нито дума. Дръпна синята материя от пръстите и челото на Еврика. Тя изтърпя болката мълчаливо и огледа блестящата повърхност на маската на ковача на призраци. Искаше да види лицето зад орихалка.

Ковачът на призраци ловко усуква късчетата синя материя в една-единствена ивица: широка, синя блещукаща панделка. После я уви няколко пъти около китката си, а с другата си ръка я завърза на възел. През тъканта блесна мътния. Еврика се запита как беше изглеждала върху кожата ѝ.

— Приближете се, момичета — отекна сприхав глас от вътрешността на маската.

Джем и Аида се опитваха да се измъкнат безшумно през вратата. Обърнаха се и се промъкнаха бавно към ковача на призраци.

— Атлас ли нареди да се направи това? — попита ковачът на призраци.

Еврика дочу едва доловимо фъфлене.

— Да — каза Аида. — Той...

— Ще платите за грешката му.

— Но... — Аида започна да трепери, когато ковачът на призраци свали маската си.

Дълга, лъскава, подобна на грива черна коса се спускаше от нея, разкривайки бледа кожа, обсипана с ослепително съзвездие от лунички. Кръгли черни очи надничаха от завеса на Еврика, стоеше висока фигура. Носеше дълга сребриста работна престилка и изпоцапана с грес леярска маска от орихалк.

— Ковачът на призраци — прошепна Джем.

До леглото приближиха стъпки. Ръце в сребристи ръкавици отскубнаха лакриматориумите от очите на Еврика. Поне не беше заплакала. Ковачът на призраци ги пхна в един сребрист джоб на работната си престилка.

Махна сърдечната плочка от гърдите на Еврика без нито дума. Дръпна синята материя от пръстите и челото на Еврика. Тя изтърпя

болката мълчаливо и огледа блестящата повърхност на маската на ковача на призраци. Искаше да види лицето зад орихалка.

Ковачът на призраци ловко усука късчетата синя материя в една-единствена ивица: широка, синя блещукаща панделка. После я уви няколко пъти около китката си, а с другата си ръка я завърза на възел. През тъканта блесна мълния. Еврика се запита как беше изглеждала върху кожата ѝ.

— Приближете се, момичета — отекна сприхав глас от вътрешността на маската.

Джем и Аида се опитваха да се измъкнат безшумно през вратата. Обърнаха се и се промъкнаха бавно към ковача на призраци.

— Атлас ли нареди да се направи това? — попита ковачът на призраци.

Еврика дочу едва доловимо фъфлене.

— Да — каза Аида. — Той...

— Ще платите за грешката му.

— Но... — Аида започна да трепери, когато ковачът на призраци свали маската си.

Дълга, лъскава, подобна на грива черна коса се спускаше от нея, разкривайки бледа кожа, обсипана с ослепително съзвездие от лунички. Кръгли черни очи надничаха от завеса от гъсти мигли.

Ковачът на призраци беше тийнейджърка.

Ковачът на призраци беше Делфин — много далечната прабаба на Еврика, извор на Линията на сълзите и тъмния произход на Еврика.

Ковачът на призраци се наклони напред и целуна Аида по бузата. Когато устните ѝ докоснаха кожата на Аида, между тях премина искра. Изгаряща миризма парна ноздрите на Еврика, а очите на момичето се напълниха със сълзи. Аида падна на земята. Започна да плаче. Затъркаля се напред-назад, потънала във внезапна скръб, черна дупка, отворена с една целувка.

Треперенето на Аида постепенно отслабна. Хлиповете ѝ утихнаха. Последното ѝ ридание прекъсна по средата, оставяйки чувство на недовършено отчаяние в стаята. Тя се претърколи по лице. Откраднатото колие с форма на сълза извънтя, когато се удари в пода.

Червените устни на Делфин се появиха застрашително близо до другата Дяволица. Джем се обърна към коридора и побягна. Ковачът на

призраци се стрелна след момичето и в миг го вкара обратно в стаята. Облечената ѝ в ръкавица ръка стисна Джем за врата.

Устните на Джем потрепериха:

— Моля те.

Сантиметри дяляха кожата им. Делфин присви устни, после се поколеба:

— Работила си за мен преди.

— Да — прошепна Джем.

— Харесвах ли те?

— Да.

— Затова Атлас е избрал теб да ме предадеш.

Момичето не каза нищо. Делфин се спусна към земята, повдигна трупа на Аида и го бутна грубо в ръцете на Джем.

— Покажи на Атлас какво става, когато ме ядоса.

Джем залитна под тежестта на Аида и побягна надолу по коридора.

Еврика и ковачът на призраци бяха сами. Тя се обърна към леглото.

— Здравей. — Гласът на Делфин беше по-мек. Беше преминала от атлантиски на английски. Избягваше погледа на Еврика: вместо това гледаше към колоните на леглото, бюрото, люлеещия се стол. — Това сигурно е разсейващо.

Едно бързо движение на ръката на Делфин покрай стената накара познатите мебели да изчезнат. Стаята беше сива и гола. Леглото, на което лежеше Еврика, сега беше кушетка.

— Атлас поръчва създаването на убедителни холограми — каза Делфин, — но не оценява ужаса на носталгията. Никой мъдър човек не поглежда назад към това, което е бил. — Тя наля вода от една гарафа във висока чаша, която блестеше като звезда. — Жадна ли си?

Еврика отчаяно копнееше да пийне нещо, но рязко извърна брадичка. Водата се разля по гърдите ѝ.

Делфин остави чашата:

— Знаеш ли коя съм?

Еврика се вгледа в тъмните очи на Делфин и за миг видя майка си. Само за миг ѝ се прииска тя да я прегърне.

— Ти си злодейт — каза тя.

Делфин се усмихна:

— Безспорно съм такава, а и ти също. Сега сме отбор. Съжалявам за наметалото от мълнии. Когато го измислих — тя погали синята панделка на китката ѝ, — никога не съм очаквала, че може да бъде използвано върху теб.

— Какво представлява? — Еврика усещаше, че не бе приключила с наметалото от мълнии. Колкото повече разбираше, толкова повече можеше да понесе.

— То е изтъкано от моята агония, толкова чиста и дълбока, че се свързва с цялата агония във всеки, когото докосне. Това, което почувства, беше моята болка, която търсеше твоята болка в астралната светлина. Ако не се бях намесила, щеше да почувстваш всяко късче страдание, което някога си познала и което ще познаеш някога в бъдеще. Наречи майчинска интуиция това, че дойдох навреме. — Делфин докосна бузата на Еврика с облечената си в ръкавица ръка. — Болката е власт. С течение на времето съм я поела от много хиляди измъчени души.

— Ами Аида?

— Още една душа, избавена от страданието си, още един припас в моя арсенал от болка — каза Делфин. — Тя беше също и послание към Атлас. Изпращаме си малки бележки през целия ден.

— Заведи ме при него — каза Еврика.

— „Заведи ме“ е такава подчиняваща фраза — каза Делфин, прекалено упорито опитвайки се да замаскира ревността си. — Наистина ли това искаш? Защото мога да ти дам всичко, Еврика.

— Защо би ми помогнала?

— Защото — Делфин изглеждаше зашеметена — сме семейство. — Изхлузи ръкавиците си и стисна ръката на Еврика с дългите си, студени пръсти. — Защото обичам...

— Това, което искам, е невъзможно.

Делфин седна на ръба на леглото и се съвзе от прекъсването на Еврика. Хвърли ѝ прекрасна усмивка:

— Няма такава неща.

Еврика можеше да поиска благополучното прибиране на близнаците, Кат и Андър — но ако именно това искаше наистина, никога нямаше да ги изостави. Вече не беше тяхна закрилица. Може би Делфин беше права, че не трябва да поглеждаш назад към това, което си бил някога.

— Само трябва да помолиш — каза Делфин.

Еврика щете да я предизвика да разкрие картите си:

— Искам най-добрия си приятел.

Наистина обичаше него най-много от всички, беше казал Атлас.

Дали беше прав?

— Тогава ще го имаш — каза Делфин.

— Той е мъртъв.

Делфин наведе устни към тези на Еврика, както беше направила с Аида. Но между тях не премина искра, само топлината от допира на червени устни по дясната буза на Еврика, после по лявата. Някога Диана я целуваше така.

Чу поредица металически щракания, когато обвитите в бодлива тел белезници бяха откопчани от китките ѝ, после — от кръста, после — от глезените ѝ. Делфин плъзна ръка под врата на Еврика и я вдигна от леглото.

— Само ковачът на призраци решава кой е мъртъв.

КОВАЧЪТ НА ПРИЗРАЦИ

Делфин поведе Еврика през тунел от коралов риф в нюанса на скъпоценни камъни. Излязоха от пясъчна дюна на пуст плаж и оставиха еднакви следи от стъпки, докато крачеха към морето. Слънцето бе розово и ниско.

По изгрев-слънце, бе казала Джем. Толкова време имаше Еврика да победи Атлас.

По-надолу по брега тъмновиолетови скали се издигаха в назъбени планини.

— Не е ли това мястото, където си родена? — Еврика попита Делфин. — Била си отгледана в планините от вещиците на мълвата.

Досега Есме и другите трябваше вече да са успели да се върнат. Еврика си представи как Пеги каца на един от зъберите, с дузина възхитени вещици, плъзгащи се от крилете ѝ. След всичките тези години и всичко, което бяха видели, щеше ли завръщането им у дома да ги удовлетвори?

Делфин се загледа в синия хоризонт:

— Кой го казва?

— Селена. „Книгата на любовта“. — Еврика потърси опипом чантата си и осъзна, че беше изчезнала, разбира се, открадната от Дяволите заедно с кристалната ѝ сълза. Беше лишена от всички неща, които ѝ даваха сили.

Така беше по-добре. Яростта ѝ даваше сили така, както болката на други хора даваше сили на Делфин.

— Угаси тази неясна вълшебна приказка — каза Делфин. — Нашето бъдеше гори твърде ярко.

Някъде напред над водата се издигна вълна, висока като кула. Накъдри се към брега като ръка на плуващ великан. Еврика се напрегна да посрещне унищожителната вълна, но там, където се готвеше да се разбие мощната, чудовищна вода — там, където пенестият гребен на вълната беше на сантиметри от брега, тя се

съпротиви на гравитацията и приливите, и останките от луна в небето. Увисна на ръба, сякаш уловена на снимка.

— Какво е това? — попита Еврика.

— Моята работилница за вълни.

— Там строиш вълни? — Еврика беше започнала да свързва чудовищните вълни с Пазителите на Атлантида, но може би Делфин стоеше зад онази, която бе погубила Диана.

Делфин тръсна глава:

— От време на време. Архитектурно. — Посочи с жест към неподвижно увисналата вълна, сякаш беше сграда, която и бе проектирала. — Специализирам в мъртвите и умиращите. Затова ме наричат „ковачът на призраци“. Дейността ми има доста голям обхват, защото всички неща копнеят да умрат.

Тя поведе Еврика по брега, докато застанаха с лице към туловището на увисналата вълна. Основата ѝ изглеждаше неясна и пещериста като стая с пясъчен под и извити водни стени. Блед овал от дневна светлина блестеше през срещуположния край.

— Цяла вечност чаках да те доведа тук — каза Делфин.

Еврика се запита какво искаше да каже Делфин, каква лъжа олицетворяваше тя за нея. Помисли си как Делфин поемаше болката от всеки, когото някога беше измъчвала. Знаеше, че болката създава свое собствено време. След като Диана почина, минутите се бяха точили колкото цели хилядолетия.

— Ела вътре — каза Делфин. — Виж къде върша най-съществената си работа.

Еврика оглеждаше вълната, търсейки клопката.

— Не се тревожи — каза Делфин. — Тази вълна изглежда, сякаш почти е изчерпала силите си, сякаш всеки момент ще се влее отново в морето, което я е родило. Но аз мога да я задържа издигната цяла вечност. Ще видиш, щом влезеш вътре.

Движението на вълната беше възпряно по някакъв начин, но когато Еврика докосна стената от вода, натърти пръстите си върху неочаквания прилив, който закипя с нея. Приблужи се до Делфин и влезе в застиналата на място вълна. Океанът се обви около тях като мидена черупка около две черни перли.

Отнякъде се чуваше музика. Еврика се смрази от студена тръпка, когато я разпозна — птицата на Мадам Блаватски, Поларис, беше пяла

същата мелодия отвън пред прозореца ѝ в Лафайет.

Влажен пясък просветна под краката на Еврика, когато навлезе по-навътре в продълговатото пространство, което вълната бе издълбала. Докато стигне до центъра на работилницата за вълни, земята вече блестеше със сияйна златна светлина.

Не бяха сами. Четирима тийнейджъри стояха с гръб към Еврика. Бяха голи и импулсът да се взре в тях беше силен. По гърба на всеки от тях имаше белези от дълбоки порязвания. Лекият сребрист слой по кожата им ѝ беше познат. Това бяха призрачни работи, като Овидий, вместилища за Запълването на Атлас.

Двама от роботите си послужиха с кирки, за да откъртят ронливо сиво вещество от малка купчина сгурия в една сияеща яма в далечния край на неподвижно застиналата вълна. Другите два робота спореха оживено. Не говореха английски или езика на Атлантида. Изглежда, дори самите те не говореха един и същ език. Един робот изтъкна някакъв довод на език, който се стори на Еврика като холандски, превключи на испански, за да изкаже второ предположение, после завърши на език, който звучеше като кантонезки. Другите отговориха на езици, за които тя предположи, че са арабски, руски, португалски и още дузина неразпознаваеми. Говореха с интонация, каквато Еврика бе свикнала да чува в „Уейдс Хоул“ точно преди кавга. Хвърли поглед към Делфин, на чиито устни имаше колеблива усмивка.

Спомни си как призракът на баща ѝ се биеше с призрака на Сейма и, по-късно, призраците на Пазителите на Атлантида във вътрешността на Овидий. Беше истински хаос: множество самоличности, борещи се да завоюват място само в едно тяло на робот. Солон беше казал, че тези машини са построени, за да подслонят много милиони мъртви души. Еврика се запита колко ли призраци имаше вече във всяко от тези сребристи момчета.

Един от спорещите работи държеше нещо, което приличаше на платно от вода. Беше карта — или отражение на карта. Кръжеше между ръцете му като хартия и, изглежда, се състоеше единствено от различни нюанси на синьото.

Той посочи към центъра и каза с кокни акцент:

— Евразия до изгрев-слънце, нали така?

Очите на Еврика се приспособиха и започнаха да схващат какво представлява картата. Бреговете линии си останаха непознати, но

тюркоазените очертания на турските планини, по които тя и Андър се бяха катерили, за да стигнат до Горчивия облак, се появиха в средата. Тя си позволи да помисли за миг за любимите си хора. Ако Евразия все още беше под въпрос, можеше ли да са оцелели след Въздигането?

— Андър — прошепна тя.

Един от роботите рязко се обърна. Слабото му лице от орихалк имаше строгото изражение на жена на средна възраст — но само за миг. Бързо се преобрази в мършавите, яростни черти на млад мъж, който се готвеше да изсъска нещо. Сви ръка в юмрук.

Еврика също сви своята.

Делфин се плъзна между тях и сложи хладните си ръце върху раменете на Еврика.

— Лукреций — каза тя на атлантиски, — това е дъщеря ми.

Чертите на Лукреций отново се преобразиха в тези на мъж с благо изражение. Сребърни бакенбарди поникнаха от брадичката му.

— Здравей, Еврика.

— Не съм нейна дъщеря.

— Не бъди глупава. — Силното движение, с което Делфин размачка врата ѝ, беше като лед върху тила ѝ. — Разказах на всички за теб.

— Какво правят? — Еврика посочи другите два робота, които не бяха вдигнали поглед от блестящата яма.

— Нямам търпение да ти покажа — каза Делфин и придърпа Еврика по-близо.

— Чакай. — Отвъд сияещата яма, близо до мястото, където гребенът на увисналата вълна кръжеше над брега, още пет робота спяха на шезлонги под широк чадър.

— Онези работи още се пълнят — каза Делфин. — Скоро ще оживеят с опита на стотици милиони души.

Еврика се изплъзна от хватката на Делфин и започна да се катери по един пясъчен склон към спящите работи. Над нея се чуваха мощните звуци на океана, но водните стени на работилницата за вълни не помръдваха.

Тънички струйки светлина се събраха около кожата на роботите. Тя знаеше, че тази аура се състои от призраци, че цялата енергия, която се влива в машините, идва от някого, когото бе убита.

— Какво става, когато се напълнят?

— Тогава идва бичуването — каза Делфин.

Еврика огледа белезите по гърбовете на будните работи задълбочени в картите си.

— Когато се събуждат от Запълването, те не са покорни — каза Делфин. — Не и с всички онези своенравни призраци, борещи се вътре. — Тя посегна към сребрист камшик, оставен върху сребриста маса близо до спящите работи. На върха му се гърчеше синя медуза. Делфин подаде камшика на Еврика. Беше лек като призрак.

— В моята ръка този камшик оставя дълбоки резки от болката на преобразяването. Обучавам роботите си да позволяват само на нужните и полезни качества на призраците в тях да се показват на повърхността. Това дава възможност на моите момчета да изпълняват много милиони задачи — без заплахата от бунт. — Делфин направи пауза и обърна лицето на Еврика към своето. — Тази работа е в кръвта ти и в сълзите ти. Разбираш ли?

Еврика беше отвратена и безсрамно заинтригувана:

— Какви задачи?

— Каквото и да е. Всичко. Да изсушат света, който ти удави, да павират пътища, да засаждат посеви, да избиват отлъчилите се, да лекуват болести, да издигнат зашеметяваща империя, която обхваща цялото земно кълбо. — Делфин посочи сияещите аури на роботите. — Виж как възможностите се вливат.

Миниатюрни образи проблясваха около машините: ръка, която пишеше писмо, ботуш, забиващ кирка в пръст, компютърен монитор, изпълнен със сложен код, крака на спринтьор, пресичащи златиста ливада. В мига, щом Еврика разпознаеше всяко проблясване, то изчезваше в своя робот, който посрещаше придобивката със свиване на мускулите или присвиване на лицето, сякаш сънуваше кошмар.

Очите на един робот се отвориха. Делфин постави два пръста във вдлъбнатината с форма на знака за безкрайност на врата му и ги изви в посока на часовниковата стрелка, точно както беше демонстрирал Солон в Горчивия облак.

— Заспивай отново, миличък. Сънувай...

Еврика би трябвало да се почувства ужасена, но имаше нещо изкушаващо в това да пощадиш най-важното знание, спомен или опит на една душа — и да премахнеш останалото като с лоботомия.

Прииска ѝ се да бе можела да го направи на себе си, след като Диана почина.

Не можеше да се каже, че Еврика разпозна мъртвите, които се вливаха в роботите. Не видя ръцете на брат си да правят магически трик или Кат да решава уравнение по висша математика в аурите на роботите.

— След бичуванията — обясни с усмивка Делфин, — предавам призрачните работи на Атлас. Той отдавна си представя как ще ги разпръсне из удадения свят. Ще ни свърши мръсната работа. Ние с теб трябва само да чакаме.

— Да чакаме какво?

— Шанса да обърнем всичко срещу него.

Делфин поведе Еврика към високо огледало в центъра на работилницата за вълни. Беше направено от леко вълнуваща се вода. Еврика не искаше да гледа, но изкушението беше твърде силно. Студ сграбчи стомаха ѝ, когато на мястото, където трябваше да е нейното отражение, се появи зашеметяващото отражение на Делфин. Когато погледна в пространството пред Делфин, собственото лице на Еврика ѝ се усмихна мрачно в отговор.

— Светът ще бъде наш, Еврика. — Гласът ѝ звучеше точно като този на Диана. Еврика затвори очи, навеждайки се по-близо до мрачната си, прелъстителна прародителка.

— Ще се отървеш от Атлас? — попита тя бавно.

— Ще се отърва, ще го ликвидирам, ще го унищожа... още не съм решила кое ми звучи най-добре. Но — практичните въпроси преди поезията. Може и да знаеш, че един от моите работи беше откраднат и така и не си го възстанових. Тази вечер правя заместник на Овидий. Би ли искала да помогнеш?

Еврика знаеше от „Книгата на любовта“, че Селена и Леандър избягаш от Атлантида с Овидий и невръстното момиченце, скрити в кораба им. Но това беше преди векове.

— Щом роботът може да бъде заменен — попита тя, — защо това не е било направено отдавна?

Делфин за пръв път я погледна студено. Еврика остана без дъх.

— Той не може просто да бъде заместен като любовник — каза Делфин. — За създаването на моите работи са южни най-тъмните материи. Но това едва ли го е имало в твоята книга, нали? Нито пък

участта ни след потопа. А и Селена пропусна всичко това. Не знаеш какво беше Скръбта, как бяхме застинали неподвижно на дъното на океана в продължение на хилядолетия. Единствено умовете ни можеха да се движат. Опитай се да проумееш безумието, кипящо в човек, който трябва да понася такова безсилие. Всички атланти страдаха и всичко това — защото той дръзна да разбие сърцето ми.

— Леандър.

— Никога не изричай името му. — Делфин повтори правилото на Атлас. Сега Еврика се запита дали то всъщност беше правилото на ковача на призраци. Тя ли беше изворът на всичко тъмно в Атлантида?

Делфин приглади косата си. Вдиша дълбоко.

— Няма много време. Заместникът трябва да е готов навреме, за да улови последните призраци.

— Колко души са още живи? — попита Еврика.

— Седемдесет и три милиона, дванайсет хиляди осемстотин и шест — провикна се роботът Лукреций.

— Трябва да приключи преди изгрев-слънце. — Делфин посочи с жест към отсрещния край на вълната, където в небето не беше останал никакъв нюанс от залеза на слънцето. — Когато утринната светлина се съсредоточи там, нашите бездомни призраци ще намерят своя подслон.

Тя седна пред грънчарско колело, което вече се въртеше. Зад нея, близо до извития гръб на вълната, върху висок златен тъкачен стан се виждаше наполовина изтъкан квадрат от проблясваща синя тъкан. През него проблясваха мълнии — още от мъчителната болка на Делфин.

— Гилгамеш — провикна се Делфин. — Още орихалк.

Един от роботите с кирки бръкна в ямата и измъкна огромна, сияеща червена маса: Когато я понесе към Делфин, веществото се охлади във въздуха до сребристия цвят на орихалк. Той го остави внимателно върху чекръка на Делфин.

Босият ѝ крак натисна педала, завъртайки плочата по-бързо. Темпото на песента, която звучеше из работилницата за вълни, се ускори. Беше меланхолична и прекрасна, все в минорни акорди.

— Това колело създава музиката, която възпира работилницата за вълни да не рухне върху основите си — каза Делфин. — Трябва да се навива често, като часовник.

Когато ръцете ѝ се плъзнаха през огнената маса от орихалк, тя засъска и омекна до консистенцията на глина. Започна да се оформя мускулест прасец.

— Ти ваеш работа като скулптура — каза Еврика.

Делфин кимна:

— Познаваш ли природата на орихалка?

Еврика знаеше, че лакриматориумът, котвата, ковчето с артемизия, копието и ножницата, които Андър беше взел от Пазителите на Атлантида, и Овидий, бяха единственият орихалк в Будния свят.

— Знам, че е ценен.

— Но не знаеш защо? — каза Делфин.

— Нещата са ценни, когато се намират трудно — каза Еврика.

Това накара Делфин да се усмихне:

— Много отдавна започнах експеримент: да стрия плътта и костите на завладените от мен на фин прах. Да добавя топлина и подобен на желатин ензим от Книдариа — на теб ти е известна като медуза, — докато още е в стадия на медуза. Много подобно на погледа на моята приятелка с грива от змии, ензимът на медузата преобразява обикновения прах от трупове в най-здравия и прекрасен елемент в света. — Тя погали крака от орихалк на колелото си. — Аз го преобразявам в каквото поискам. Добивам орихалк по този начин отпреди Атлантида да потъне. Емпиричните завоевания на Атлас осигуряваха телата. Сега твоите сълзи ми дадоха неизчерпаем материал за работа. До изгрев-слънце всичко, което ще е останало да се направи, е да превърна живите в призраци.

— Какво ще се случи на изгрев-слънце? — попита Еврика небрежно, макар че ѝ идваше да изпищи.

— Оцелелите подготвят плавателни ковчези. Една общност в Турция отдавна предчувстваше и очакваше потоп. Може би знаеш за тях? Живите пътуват натам от цял свят, за да се качат на корабите им. Можем да ги видим на водната карта. Това е удобно, защото събира всички живи души на едно място. Трябва да изиграем последния апокалипсис, преди да се разпръснат отново през моретата.

Еврика срещна погледа на Делфин. Очите ѝ бяха толкова тъмни, че Еврика можеше да види лицето си, отразено в тях.

— Затова Атлас иска още сълзи.

— Да. — Делфин посочи с жест през рамо, осветявайки пространството зад себе си. Показаха се заострените очертания на нето, което приличаше на кръстоска между средновековен катапулт и футуристично устройство за изстрелване на ракети. — Останалите ми оръдия са в арсенала на Атлас, но държа тук един ранен модел. — Тя се надигна от колелото си, повдигна люка на оръдието и измъкна кристален глобус с големината на длан. — Един-единствен кристален снаряд, зареден с една от сълзите ти, ще причини трийсет и шест пъти по-големи поражения на света, отколкото една от атомните бомби на твоя свят.

— Но аз няма да заплача — каза Еврика.

— Разбира се, че ще заплачеш. — Делфин грижливо върна кристалния глобус в оръдието. — Разстроена си от грешката на Атлас с наметалото от мълнии. Но никой няма да ти стори зло — никога повече. — Тя погали Еврика по косата. — Всички трябва да направим жертви. Твоят принос са сълзите ти, макар че можеш да избереш какво ще ги накара да потекат.

— Не.

— Със сигурност имаш достатъчно поводи да плачеш — Делфин наклони глава, — след като си изгубила най-голямата си любов толкова наскоро? Помни, знам как се чувстваш. Моето сърце също беше разбито.

Но дали разбитото сърце на Делфин бе потопило Атлантида — или гордостта и объркването, и болката от загубата на детето ѝ? Бяха ли наистина историите им за Линията на сълзите толкова паралелни и близки една с друга, колкото Делфин искаше от Еврика да вярва? Дали Делфин беше имала Кат, баща и брат и сестра, които я бяха обичали толкова сякаш, колкото тези на Еврика? Еврика не мислеше така.

И Андър. Той изобщо не беше като Леандър. Беше момче, което не заслужаваше нищо от разтърсващата божа, която бе познало в живота си. Беше обичал Еврика заради сърцето си, не заради предопределената си съдба. Мисълта за него накара Еврика да се обърне навътре, назад, към момента, когато най-напред го видя на прашния път в покрайнините на Ню Иберия. Той ѝ беше показал, че любовта е възможна, дори след съкрушаваща загуба.

— Ти знаеш къде е той — каза Еврика. Ако поне Андър, близнаците и Кат можеха да бъдат пощадени...

— Не трябва да се терзаеш с онова, което е могло да бъде — каза Делфин, — само с онова, което те е сломила. Любовта е сломяваща. Сърдечната мъка ни дава сили да си стъпим на краката.

— Тогава защо си с Атлас? — попита Еврика, преди да успее да се спре.

— С Атлас ли? — попита Делфин. — Какво имаш предвид?

— Начинът, по който говориш за него, как си пращате бележки. — Еврика замълча за миг. — Твоите сълзи имат същата сила като моите. Могат да напълнят оръдията, но той не иска да те подлага на болката да ги пролееш. Това е, защото те обича. Нали?

Делфин се преви надве от смях. Беше студен звук, като зимен вятър.

— Атлас не може да обича. Сърцето му не е настроено така.

— Тогава защо...

— Проблемът ти е, че се срамуваш — каза Делфин. — Аз съм по-влюбена в силата си, отколкото мога да бъда в някое момче. Ти също трябва да прегърнеш тъмната си същност.

Еврика откри, че кима. Тя и Делфин си представяха различна съдба за нея, Еврика, но може би, поне за миг, пътищата им се пресичаха.

Делфин избърса влажна морска мъгла от лицето си:

— Знаеше ли, че имах трийсет и шест дъщери от Линията насълзите? Обичах ги всичките — жестоки, свенливи, склонни към драматизъм, скромни и смирени — но ти си любимката ми. Тъмната. Знаех, че именно ти ще ни обединиш отново.

В гласа на Делфин имаше безкрайно обожание, което напомни на Ерика за начина, по който ѝ говореше Диана. Понякога това караше Еврика да се отдръпва от любовта на Диана. Това беше любов, която Еврика мислеше, че никога няма да разбере. Може би Делфин не я лъжеше, когато ѝ каза, че е готова да ѝ направи всякаква услуга.

— Онова, което каза преди, че може да се решава кой е наистина мъртъв...

Делфин кимна.

— Съдбата на твоя приятел Брукс. Атлас ми каза за него.

— Можеш ли да го върнеш?

— Това би ли те направило щастлива?

— Тогава би могла да върнеш всички тези хора. — Еврика посочи призраците, които изпълваха машините. — Можеш да спреш превръщането на труповете в оръжия и да ги съживиш.

Делфин се намръщи:

— Предполагам, че бих могла.

— Как? — попита Еврика.

— Ако питаш за пределите на силите ми, тепърва трябва да ги открия. — Делфин склочи ръце под брадичката си. — Вярвам обаче, че питаш какво ще направя. Тези призраци имат по-висша цел. Обещавам, че няма да ти липсват, когато си отидат. Но — тя се усмихна — нашата армия може да отдели един. Дори силен. При положение че не е стрит на прах. Ще си получиш твоя Брукс, при едно условие.

— Назови го.

— Не трябва никога да ме напускаш. — Делфин притегли Еврика в здрава прегръдка. — Твърде дълго чаках да те прегърна. Кажй, че никога няма да ме оставиш. — После прошепна: — Наричай ме „майко“.

— Какво?

— Мога да ти дам каквото искаш.

Еврика хвърли поглед нагоре към неподвижно застиналата вълна и видя в нея вълната, която беше убила Диана, вълната, която беше откраднала Брукс. В нея нахлу някакъв инстинкт: не разбра защо, но знаеше, че ако успее да си върне Брукс, по някакъв начин може да оправи нещата.

През болното си от мъка сърце успя да достигне в черно пространство, където никога не беше имало Диана, нито причина да почувства каквото и да е, използвайки тази дума.

— Майко.

— Да! Продължавай!

Еврика преглътна:

— Никога няма да те оставя.

— Ти ме направи толкова... щастлива. — Раменете на Делфин се тресяха, когато се отдръпна. В ъгълчето на лявото око на момичето блесна една-единствена сълза. — Еврика, никога не трябва да казваш на никого онова, което ще стане сега, онова, което предстои да направя за теб. То трябва да бъде специалната ни тайна.

Еврика кимна.

Делфин отстъпи една крачка назад и примигна. Сълзата се отдели от окото ѝ и падна. Когато сълзата се удари в пясъка, Еврика я почувства дълбоко в себе си. Загледа как земята се разцепва, докато един-единствен бял нарцис изниква от пясъка. Растеше бързо, издигайки се на няколко стъпки, разклонявайки се в още цветя, безброй цветове, докато растението стана по-високо и по-широко от Еврика.

После, бавно, цветето се преобрази във фигура. Тяло. Момче.

Брукс примигна, зашеметен да се озове пред Еврика. Косата му беше дълга и буйна. Носеше отрязани до коленете панталони, зелен суичър на „Тюлейн“, старата армейска бейзболна шапка на баща си — същите дрехи, с които беше облечен последния ден, когато плаваха заедно на Сайпърморт Пойнт. Кожата му настръхна и Еврика разбра, че беше истински. Той погледна ръцете си, нагоре към неподвижно увисналата вълна, в очите на Еврика. Докосна лицето си.

— Не знаех, че мъртвите могат да сънуват. — Взря се в Делфин, която отиде и застана до тях. — Мая?

— Можеш да ме наричаш „ковачът на призраци“. — Делфин леко се поклони.

Брукс ахна и Еврика се запита как ли беше възприел Делфин от другата страна. В очите му имаше тъмнина, която накара Еврика да се почувства по-малко самотна.

— Аз решавам кой е мъртъв и кой не е — каза Делфин. — А ти не си.

Еврика се хвърли на врата на Брукс. Той миришеше като стария Брукс и звучеше като стария Брукс, прегръщаше я, както не можеше никой, освен Брукс. Макар да бе измамена преди, тя разбра, че това беше реално.

— Еврика — прошепна той с глас, който я смрази до мозъка на костите. — Аз съм виновен. Не можах да се изкача по гребена на вълната, затова той взе връх. Сега няма измъкване.

— Не се тревожи — прошепна тя в отговор, объркана от мисълта какво имаше предвид той с „изкачване“. — Сега, когато си тук, мога да успея. Трябва.

Почувства как той клати глава, опрян на рамото ѝ.

— Каквото и да се случи — той се отдръпна, за да я погледне в очите, — обичам те. Отдавна трябваше да го кажа. Трябваше да е единственото нещо, което съм казвал някога.

— И аз те...

— Можеш да си поиграеш с него, щом изгрее слънцето. — Делфин притисна ръка между телата им. — Дори ще ти позволя да използваш камшика. Дотогава имаме да вършим работа.

Очите на Еврика умоляваха Брукс да ѝ разкаже още за онова, което знаеше, и за мястото, където е бил, но около него изведнъж изникна водопад, като клетка, която висеше във въздуха. Вече не го виждаше.

— Еврика!

Делфин се върна при грънчарското си колело и се престори, че не чува как Брукс крещи.

Еврика притисна ръце към водопада. Той я накваси. През него почувства рамото на Брукс, после лицето му. Запита се защо не можеше да усети как ръцете му посягат в отговор към нея.

— Остани с мен.

— Няма да отиде никъде — каза Делфин. — Можеш да ми се довериш. Сега трябва да докажеш, че мога да ти имам доверие.

— Делфин? — Ореол от червена коса закръжи на входа на работилницата за вълни. Атлас не изглеждаше доволен.

ВЪЗЛЮБЕНИЯТ

— Предположих, че ще работиш, когато Еврика пристигне — каза Атлас, когато влезе в работилницата за вълни. Златната светлина, запалена от стъпките на Еврика, стана червена, когато той се приближи.

Делфин не вдигна поглед от колелото си. Въртеше бавно педалите, удължавайки всяка нота от непознатата, странна музика.

— Каза, че не искаш да си правиш труда. — Атлас отметна тъмната коса на Делфин на една страна и отпусна ръка върху рамото ѝ.

Когато Делфин вдигна поглед към Еврика, всъщност гледаше през нея.

— Ти каза, че няма да я нараниш.

— Покажи ми една драскотина по тялото ѝ. — Атлас се приближи до Еврика и описа плътен кръг около нея, привидно без да забелязва порязванията по китката ѝ, окървавената риза, където неговите окови с шипове бяха пристягали кръста ѝ. Горещият му дъх лъхна врата ѝ. Очите му се движеха по кожата ѝ като паяци. — Като нова е.

Еврика си представи как се извърта и се нахвърля върху него, извивайки врата му, докато артериите му се пукнеха и огънят в очите му изстинеше. Видя убийството в ярки и живи подробности, от напрегнатото гъргорене, излизащо от гърлото му, до жалкото глухо тупване на мъртвото му тяло в пясъка. Но тя копнееше за нещо повече от унищожаването на Атлас. Трябваше да открадне и облагите, които той беше извлякъл от сълзите ѝ. Трябваше да развали Запълването, а още не знаеше как.

— Ти използва моята мълния върху нея — каза Делфин. — Има по-дълбоки рани от драскотините. — Тя отново се съсредоточи върху коленната капачка от орихалк, която дългите ѝ пръсти оформяха. — Тя трябва да стигне до сълзите по свой собствен начин.

— Тя отказа — каза Атлас.

Между думите им плавно се понесе напрежение. То напомни на Еврика за първите кавги между родителите ѝ. Споменът за заминаването на Диана се върна — нощницата, гъделичкаща глезените ѝ... бурята отвън и отвътре... плесницата, оставила завинаги следа върху бузата ѝ, витаеща в спомена за онази нощ.

— Продължавам да отказвам — каза Еврика.

Делфин посегна към ръката на Атлас и го спря, преди той да се хвърли към Еврика. Погали грубите червени косми по ръката му до лакътя:

— Нека мине малко време.

— Време. — Саркастична нотка се вмъкна в гласа на Атлас, докато се взираше надолу из работилницата за вълни към тъмното око на небето. — Точно луксът, с който не разполагаме.

— Усещам как се събират в нея — каза Делфин. — Ще дойдат преди изгрев-слънце.

Атлас сведе глава:

— Разкайвам се. От сега нататък нищо лошо няма да ѝ се случи, когато е с мен.

— Отсега нататък тя е с мен — поправи го Делфин.

— Ти имаш работа за вършене — каза Атлас. — Нека аз се грижа за нея тази вечер. Имам нещо за нея, изненада.

От вътрешността на затвора си във водопада, Брукс изрева яростно.

— Кой е в клетката днес? — попита Атлас с кимване.

Делфин погледна предупредително Еврика, после каза:

— Едно момче, с което искам да си поиграя по-късно.

— Винаги си обичала първо да ги караш да закипят от гняв — каза Атлас. Еврика не можеше да определи дали той ревнува, или е развеселен.

— Ще те унищожа! — изкрещя Брукс, с глас, заглушен от грохота на водопада.

— О, той ще е забавен. — Атлас се изкиска.

Еврика стисна зъби. От смеха на Атлас ръцете я засърбяха да убива. Претегли вариантите си. Да защити приятеля си сега и да загуби — или да изчака?

Атлас пристъпи по-близо до Брукс, като оглеждаше клетката, образувана от водопада. После юмрукът му потъна в нея. Преградата

се изви податливо около юмрука му и вероятно позволи на Атлас да удари Брукс в корема, макар че Еврика не можеше да види приятеля си през водопада. Когато Брукс нададе вой, Еврика почувства болката му в собствения си стомах, като близък.

Последва глухо разтърсване, като удар от чук върху леден блок. Тя разбра, че Брукс се беше опитал да отвърне на удара, но юмрукът му не можеше да проникне във водата. Неговата клетка не действаше така.

— Това беше ли необходимо? — попита Делфин, отегчена.

Ръцете на Еврика искаха да оградят водопада, да обгърнат Брукс. Но не можеше да покаже никаква реакция, иначе Атлас щеше да се досети кой беше вътре.

Сега той застана пред нея с хипнотизиращите си очи в цвят на секвоя и остри бели зъби. Улови с пръст една къдрица от мократа ѝ коса.

— Имам подарък за теб, Еврика. Извинение за преживяването ти с мълниите. С позволението на Делфин, ще те заведе при него.

— Нямах нищо, което искам.

— Може би не е нещо. А някой.

— Що за отвратително нещо си намислил? — Делфин вдигна поглед от колелото си. Темпото на музиката стана по-забързано и Еврика изпита страх.

Атлас поклати глава и плъзна ръка около талията на Еврика, докато я насочваше към изхода на вълната.

— Искам да видя удивлението върху лицето ти.

— Забележително, нали? — Атлас спря за миг в средата на втория мост, който прекосяваха, откакто излязоха от работилницата за вълни. До всеки вход две огромни статуи с негови изображения бяха насочили дълги мечове една към друга.

Когато бяха пусти, и двата моста се простираха ниско през широките си ровове, но когато някой вървеше по тях, се издигаха, превръщайки се във високи арки, предлагащи впечатляващи гледки към града напред.

— Мога да ти дам прекрасен живот, Еврика — каза Атлас. — Винаги си искала нещо по-необикновено от лагуната — нали? Ако ми

помогнеш, с радост ще те приема тук. Цената е нищожна, наградата — огромна.

Идеално пълната луна висеше над хоризонта на Атлантида, който проблясваше като галактика, оформена във вид на постройките. Бяха с форма на скоростни влакчета в увеселителен парк, с плувни басейни в цвят на скъпоценни камъни, спускащи се косо от покривите им. Тучни паркове се появяваха изведнъж през улиците на града, удивителна флора израстваше толкова бързо, че топографията неспирно се променяше. Градски влакове се носеха плавно из небето. Зад тях се издигаха суровите планини на вещиците на мълвата.

— Живял съм в сто други тела — каза Атлас, — видял съм сто други свята. Никой не се доближаваше до моята Атлантида. Представи си, ако никога не бяхме потъвали...

Еврика се облегна на орихалковия парапета на моста. Сега, когато знаеше как се добива скъпоценният метал, всичко, направено от орихалк, ѝ изглеждаше като гниеща плът.

— Но вие потънахте.

— Това е буквално древна история.

— Алтернативна история, искаш да кажеш. Повечето хора не вярват, че някога сте съществували.

Атлас нададе насилен горчив смях:

— Повечето хора вече не съществуват.

Когато погледна в рова с вода отдолу, Еврика видя лицето на Делфин в отражението си:

— Как ѝ прости?

— Какво?

— Ако Делфин не бе изплакала онази сълза, никога е нямало да потънете.

— Тя каза ли нещо за мен, за това?

Времето, което трябваше на Еврика, за да измисли отговор, накара Атлас да се сгърчи.

— Сигурно наистина я обичаш, това е всичко, което искам да кажа.

Докато очите на Атлас оглеждаха изпитателно Еврика, за да изкопчат някаква информация, тя разбра, че отношенията му с Делфин нямаха нищо общо с любовта, а бяха изцяло свързани със страха.

Може би никой друг не можеше да го види, но Делфин управляваше краля.

Тръгнаха мълчаливо надолу по моста и бяха посрещнати от тълпа атланти. Примигващи градски светлини осветяваха гримираните лица на атлантите, изящните им бижута и дрехи. Атлас помахна леко и тълпата избухна в аплодисменти.

— Това ли е вашата кралица, сър? — провикна се женски глас на езика на атлантите. Яркосиня седмоъгълна шапка закриваше чертите ѝ.

Атлас вдигна ръката на Еврика високо във въздуха:

— Не е ли великолепна? Всичко, което заслужавам? — Фалшивата му усмивка стана по-дълбока, сякаш виждаше Еврика през очите на поданиците си. — Не би ѝ се отразило зле малко изтъркване, разбира се. А тези дрехи трябва да се изгорят и да не се говори за тях никога повече. Но какво по-добро място от нашия град за купуване на дрехи, които да ги заменят?

Докато тълпата аплодираше, Атлас посочи един мъж отпред, който беше вдигнал малка черна кутия.

— Ето го и него! Усмивка за кралския холограф! — Атлас плъзна ръка около талията на Еврика и я прегърна плътно. Тя можеше да почувства бързото му дишане. — Представи си, че на моето място стои мъртвият ти приятел, и се усмихни.

Тълпата заликува още по-високо, щом зърна първата насилена усмивка на Еврика. Аплодисментите бяха оглушителни, но израженията на хората бяха празни и лишени от емоция, докато ръкопляскаха. Тя изпита ненавист към тях. Нима не знаеха за Запълването? Искаше ѝ се всички те да бъдат превърнати в призраци. Те бяха или идиоти, или себични като своя крал.

Тълпата кръжеше около нея, докато тя и Атлас подминали общарска работилница, пазар и магазин за холограми, всеки — с праг, белязан с восъчна статуя на Атлас в цял ръст, стоките им.

— Купих единствените си обувки в магазина на Белинда — наставнически изрече предварително записаният глас на Атлас през един високоговорител пред общарницата.

— Нищо не ме разпалва така, както атлантидски плод на страстта — гръмко прозвуча гласът му по високоговорителя над една статуя на Атлас, готвещ се да впие зъби в златист триъгълен плод. — Нежно. Тръпчиво. Занесете си малко у дома тази вечер.

Атлас насочи Еврика в един централен триъгълник, заобиколен от внушителни и блестящи сгради. Знамена в множество нюанси на синьото висяха от сто стрехи, диплейки се на вятъра.

— Те ме обичат — каза Атлас на Еврика без намек за ирония. Качиха се на сцена, която сякаш се носеше плавно. Половин дузина Дяволи се бяха подредили покрай нея.

— Какво е наказанието в противен случай? — попита Еврика.

— Делфин никога не можа да установи такъв контакт с публиката. — Атлас хвърли поглед към Еврика и добави: — Нейните сили са забележителни, никой не оспорва това, но без мен тя е просто една вещица във вълна.

Еврика се зачуди заради нея ли лъжеше той, или заради себе си. Делфин не беше тук, защото не беше нужно да бъде. Караше Атлас да го прави вместо нея. Кралят беше призрак, марионетка, като другите творения на Делфин.

Спряха в центъра на сцената и погледнаха надолу към сто атланти. Тези хора не го обичаха. Никой не го обичаше. Навярно защото беше толкова очевидно, че той не отвръща на ничия обич. Еврика се запита дали някога го бе правил. Делфин каза, че сърцето му не е настроено така. Всичко това беше важно, но Еврика не беше сигурна по какъв начин.

Кралският холограф прокара устройството си из въздуха пред тялото на Еврика, проследявайки извивките ѝ с ръка. После дръпна някакъв лост и от устройството, което държеше, се издигна голям стълб сребрист дим. Огромна холограма на Еврика се появи изведнъж сред публиката, която се раздели, като пляскаше и правеше реверанси пред изображението ѝ.

— Представям ви — изрече гръмко Атлас в невидим микрофон — вашето момиче от Линията на сълзите! Еврика пожертва сърцето си, за да възкреси вашия свят. А скоро нейните сълзи ще ви донесат още късмет. До утре така нареченият Буден свят, който ви потискаше в продължение на хиляди години, ще бъде надвит. Ние ще сме се въздигнали. Остава един въпрос. — Той се обърна към Еврика и театрално ѝ целуна ръка. — Как да се отплатим на момичето, което даде сърцето си, за да можете да вкусите сладостта на превъзходството? Еврика, съкровище мое, не беше лесно да се добера до този подарък, затова наистина се надявам, че ще го оцениш.

Той погледна към небето. Очите на тълпата проследиха погледа му. Еврика се опита да се удържи възможно най-дълго, но любопитството я предаде и брадичката ѝ се вдигна към нощното небе. Нещо голямо, зелено и безформено се спусна към нея. Когато беше на двайсет стъпки над главата ѝ, Еврика видя, че беше ято от зелени абисински вълнисти папагалчета. Бяха с хиляди и носеха към сцената нещо, което приличаше на огромна златиста клетка.

Макар да не можеше да погледне отвъд птиците, Еврика бе завладяна от внезапното предчувствие, че в клетката беше Андър. Представи си как наметалото от мълнии го обгръща, разбърква ума му с мъчителни спомени, оголва тъгата му от смисъл. Сърцето ѝ запрепуска както първия път, когато се целунаха.

Клетката се приземи с грохот на сцената. Атлас плесна с ръце три пъти. Птиците се пръснаха в нощта. В клетката...

Стоеше Филиз.

— Е? — обърна се Атлас към Еврика, с широко разперени ръце, сякаш за да приеме огромната ѝ благодарност. — Моите Дяволи я уловиха покрай вътрешния крепостен ров тази сутрин. Разполагаме с всевъзможни начини да изтезваме натрапниците, но аз казах: „Не, не, тя сигурно е приятелка на Еврика“. — Той се обърна към тълпата и изкрещя: — А всеки приятел на Еврика е мой приятел!

Ръцете на Филиз бяха натикани в джобовете на впитите ѝ черни джинси. Бузата ѝ беше лошо натъртена, тениската ѝ — раздрана през средата. Беше свела брадичка, а червената ѝ коса отдавна не беше мита. Тя вдигна бавно очи. До Еврика не стигнаха никакви думи.

— Трудно ми е да разтълкувам какво искаш да кажеш, скъпа. — Атлас се засмя заради публиката. — Така ли изглежда признателността в така наречения Буден свят? Ето, уреждам прекрасна нова среща между теб и обичаната от теб, която и да е тя. Тя те последва чак дотук, така че явно е изпълнена с преданост. Притежава най-изтънчения вкус по отношение цвета на косата, който мога да си представя — той изчака смехът на тълпата да се надигне и да утихне, — а въпреки това ти я гледаш презрително, сякаш е мърша. Нима Делфин вече те е направила толкова сурова?

Еврика тръгна към клетката:

— Как попадна тук?

Щом Филиз беше в Атлантида, може би любимите хора на Еврика също бяха. Никои не би трябвало да държи на Еврика достатъчно, за да я последва тук, но тя знаеше, че държаха. Дали Атлас беше пленил и тях?

— Говори, момиче — нареди Атлас. — Всички бихме искали да узнаем.

Филиз преглътна и намести плътно прилепналото си черно колие.

— Баба ми разказваше истории за планините на Атлантида, където живеят вещиците на мълвата. — Тя също говореше атлантски. — Нейната баба ѝ разказвала, че нейната баба ѝ разправяла... — Тя направи пауза, преглътна и се взря в очите на Еврика. — Че който посети онези планини, ще открие отговора на най-важния въпрос в живота.

— Планините на вещиците на мълвата ли? — подметна подигравателно Атлас. — Как глупавите слухове продължават да се носят с хилядолетия! Онези планини са за нечистите и нежеланите. Забравете мъдростта на невежите си старейшини. Имате късмет, че влязохте неканени в цивилизацията.

— Сега виждам това. — Погледът на Филиз се заби като свредел в Еврика, която вдигна вежди, сякаш за да попита: „Тук ли са?“. Филиз кимна едва доловимо и погледна към планините.

— Отвори клетката — настоя Еврика.

— Твоите сълзи ще отключат клетката ѝ.

Еврика никога не би заплакала, за да спаси Филиз. Филиз го знаеше. Нима Атлас не го знаеше?

Еврика отново си припомни думите на Делфин, че сърцето на Атлас не е настроено за любов. Всъщност той сякаш я разбираше изцяло погрешно. Не можеше да види онова, което другите виждаха толкова ясно. Атлас смяташе, че любовта е престореното обожание на неговите поданици.

По лицето му светкавично се мярна стеснително изражение, докато Еврика го изучаваше. Той измъкна една факла от скобата ѝ в края на сцената. Аметистите на вещиците на мълвата сияеха в основата на пламъка ѝ. Атлас пхна факлата в клетката. Филиз изпищя, когато тънки пламъци близнаха кожата ѝ.

Атлас отдръпна факлата и погледна Еврика. Наклони пламъка:

— Отново?

— О, как ми се иска да бях в планините, за които говореха по-старите от мен — каза Филиз, като разтриваше изгорените места по ръцете си, взирайки се упорито в Еврика.

Можеше ли да се довери на Филиз? Двете имаха общо, изпълнено с убийства неотдавнашно минало. Това номер ли беше?

— Ако ти харесва да бъдеш изгаряна, моля, продължавай да обсъждаш планините. — Атлас вдигна факлата, като се готвеше отново да удари Филиз. Еврика пристъпи между тях.

Тя плесна факлата, изби я от ръката на Атлас и го блъсна. Той се препъна по сцената. След като се изправи, бързо хвърли поглед към публиката и се насили да се засмее:

— Толкова борбена!

Насърчен от смях в тълпата, Атлас се ухили и вдигна факлата. Този път, когато той се приближи, Филиз щракна с пръсти, разпалвайки в ръката си пламък, два пъти по-висок от онзи, който Атлас държеше.

— Не я ли претърсихте за средства за палене на огън? — изрева Атлас на своите Дяволи.

Преди Дяволите да успеят да отговорят, Филиз запрати огненото си кълбо по Атлас. Еврика сграбчи Атлас за косата и го накара да се сниши. Ако огънят го докоснеше, Филиз щеше да умре.

Огненото кълбо влетя в тълпата и се приземи върху синьото кожено палто на един мъж. Атлас посегна през решетките на клетката и сграбчи Филиз за врата.

— Ще го направя! — изкрещя Еврика. — Не я наранявай. Ще заплача.

— Еврика — обади се предупредително Филиз.

От тълпата се разнесе одобрителен рев. Атлас ги загледа за миг, после пусна Филиз. Изправи се, усмихна се и кимна през рамо. Две Дяволици се приближиха до Еврика. Едната ѝ подаде направен от сребро лакриматориум, усукан с руса човешка коса. Еврика се сети за Аида, която болката на Делфин беше убила.

— Не тук — каза Еврика на Атлас, докато вземаше лакриматориума.

— Но, скъпа, те са дошли за представлението — каза Атлас.

— Аз не съм актьор. Това, което изпитвам, е истинско.

— Разбира се. — Атлас прикри разочарованието си. — Предоставете ѝ всяко удобство, което пожелае — заяви той пред тълпата, после снижи глас, за да го чуят само Дяволите. — Не ме е грижа какво трябва да направите. Напълнете стъкленицата до изгрев-слънце.

АЛЕНА ЦЕЛУВКА

Еврика трябваше да стигне до планините.

Филиз ѝ беше дала знак: в бърлогата на вещиците на мълвата я очакваха отговори. Поне Еврика мислеше, че това е сигналът. Може би Филиз беше лъгала. Може би Еврика схващаше намек, който не беше направен.

Нямаше значение. Да стигне до планините, беше единственият план, с който разполагаше.

Щом стигнеше там, можеше да се наложи да се изправи лице в лице с четирима души, които бе обичала и изоставила. Така щеше да се наложи да изразходва съществено важна енергия. Но Еврика се бе научила умело да затваря сърцето си. Щеше да вземе каквото ѝ трябваше от вещиците, после да продължи.

Първо щеше да се наложи да се отърве от Дяволите, които я въвеждаха през кораловия тунел. Шест на брой, въоръжени с палки от орихалк и арбалети, прибрани в калъфи, зашита на гърбовете на алените им рокли. Тези момичета бяха по-силни, отколкото изглеждаха. Бицепсите им бяха гъвкави; от ръцете им над лактите изпъкваха вени. Ако я върнеха в замъка на Атлас, за Еврика това означаваше наметалото от мълнии.

— Тя протака — промърмори едната. — Опитва се да ни забави.

— Побързай. — Друго момиче стисна Еврика за врата и я дръпна рязко настрани.

Червен корал жилна центъра на мозъка на Еврика. Не беше видяла приближаващата стена.

Една от Дяволиците издаде звук сякаш се напъва да повърне и Еврика загледа как момичето избърса кръв от ръката си. Еврика разбра смътно, че кръвта беше нейна.

Нещо подсказа на Еврика рязко да повдигне горната част на тялото си към момичето; в отговор то направи отработено блокираше

движение, което запрати Еврика на земята Дяволите бяха обучени за битки.

Еврика изплю кръв. Краката на момичето леко се отделиха от мястото, където се приземи.

Две Дяволици повдигнаха Еврика под мишниците. Поведоха я през тунела, по-далече от планините. Еврика се запита докъде се простираше бойният им опит. Бяха замразени под океана от много хиляди години в кралство, където никой не остаряваше или умираше. За каква кауза можеше да са се борили, какъв враг можеше да са убили? Какво можеха да знаят тези момичета за загубата? Еврика искаше да ги научи.

Спомни си устните на Делфин върху бузата на Аида. Болка, която търсеше болка в астралната светлина. Делфин бе казала, че болката е власт.

— Трябва да си почина — каза Еврика.

— Не отговаряйте — обади се една Дяволица-брюнетка.

— Вода. — Еврика посегна към червена кожена манерка на кръста на момичето. — Моля ви.

— Атлас каза, че тя ще ни изиграе.

— Когато е обезводнен, човек не може да плаче — каза Еврика. — Ако искате да си запазите работата, дайте ми нещо за пиене.

Беше ги изнервила. Докато брюнетката бавно отвиваше запушалката на манерката си, Еврика се наклони към другата, слабо русо момиче с очила със синкави стъкла.

Еврика не знаеше какво прави. Помисли си за Делфин и разбитото ѝ сърце. Помисли си за Диана и вълната, прекършила тялото ѝ. Помисли си за собствената си агония, докато се носеше през всеки последвал ден. Целуна русото момиче по бузата.

Ззззт.

Остра болка изпълни тялото на Еврика, а едно видение изпълни ума ѝ. *По-възрастни, смеещи се Алени дяволи влачеха по-млада версия на русото момиче през прага на някаква къща. Преди момичето да успее да се сбогува със семейството си, го метнаха отзад в сребрист фургон.* Еврика чу да се затръшва врата, видя тъмнина и почувства ридания.

Обратно в тунела, русото момиче изпищя и Еврика също изпищя, и това продължи само миг, но когато зрението ѝ се проясни, Еврика

видя Дяволицата на пода, гърчеща се в конвулсии, умираща.

Болката на Еврика се уталожи бавно, като гняв. За миг се възхити на Делфин, задето бе понесла безмълвно тази агония, когато уби Аида. На Еврика ѝ се виеше свят и ѝ се повръщаше.

Манерката падна на земята. Дяволицата-брюнетка хвърли поглед между Еврика и своята гърчеща се в конвулсии приятелка. Отстъпи назад.

— Ти си следващата — каза Еврика.

Спря за миг, боейки се от болката, която щеше да ѝ причини убиването на втората пазителка.

Пляс.

Пред очите на Еврика избухнаха звезди, когато отзад върху раменете ѝ се стовари палка от орихалк. Еврика рязко се завъртя кръгом, устните ѝ се насочиха към нападателката ѝ. Изблъска настрани друга Дяволица — и замръзна.

Отново се случваше. Ръцете ѝ едва докоснаха момичето — само се опитваше да отмести Дяволицата от пътя си, — но болката дойде, а после — ново видение. *Стена от огън. Бебе, пищящо от другата ѝ страна.* После Еврика влезе в ума на Алената дяволица като малко момиче, в мига, когато тя се отказа да спасява невръстната си сестра, мига, когато се извърна и побягна от пламъка навън в нощта.

Момичето в ръцете ѝ се свлече на земята. Ръцете на Еврика сляпо заопипваха за друго. Не беше нужно да е целувка. Когато беше разярена, цялата ѝ кожа можеше да убива. Самата тя беше наметало от мълнии.

Палката я удари по гръбнака. Тя нададе вой, посегна зад себе си и откри плът. Нова болка. Нови видения. *Момче и момиче, които се целуваха, разгорещено, лудо, дишайки бързо.* Еврика не разпозна никого от двамата, но почувства болката от разбитото сърце и предателството чрез момичето в хватката си. Чу как палката се удря в земята, а после почувства как момичето се изплъзва безжизнено от ръцете ѝ.

Отново размаха ръце: този път сграбчи две Дяволици едновременно. Зрението ѝ не се беше прояснило достатъчно, за да ги види, но Еврика можеше да ги почувства как се гърчат и, по-ясно, можеше да почувства как пред нея бясно се въртят най-дълбоко измъчващите ги чувства:

Дебела. Тъпа. Безполезна. Гласът на майка ѝ се беше запечатал като прогорен върху сърцето на едното момиче.

А после друга майка, която лежеше мъртва в студена стая, в едно огнище бяха останали ситни разжарени въглени. Кръв навсякъде по чаршафите. По цялата Алена дяволица, която хлипаше до жената.

Еврика посегна да улови още плът, още болка. Бездънен глад за агония се зароди в нея. Зрението ѝ се проясни. Посягаше да улови въздуха, сама в кораловия тунел. Около краката ѝ се разперваха алени рокли. Нима беше убила всичките толкова бързо? Една, две, три, четири, пет...

— Не мърдай — обади се един глас зад гърба ѝ.

Еврика се обърна и нещо остро като нож се впи в стомаха ѝ.

Влага. Топлина, разливаща се през вкопчените в стомаха ѝ пръсти. Навсякъде — червенина. Стрела от орихалк, заседнала в плътта ѝ. Направи гримаса и я изтръгна. Спираловидни зелени изпарения се надигнаха от отворената рана. Сияещата стрела имаше връх от артемизия.

Оцелялата Дяволица стоеше на двацет стъпки от нея, подпряла лъка си на рамото. Когато Еврика се запрепъва към нея, тя зареди нова стрела, прицели се несигурно и стреля. През тунела разцъфна зелен блясък.

Еврика се сниши. Или може би падна. Беше на колене. Дишането бе невъзможно, сякаш нож прорязваше органите ѝ. Видя на пода да лежи палка от орихалк и си помисли за органите, кръвта и костите, добити за изработването ѝ. Помисли си за онези призраци, хванати в капана на Запълването. В тялото ѝ нахлу адреналин. Запълзя на колене и протегна ръка зад глезена на Дяволицата.

Болката от раната се утрои, когато същността на агонията на Еврика се вля в момичето, а агонията на момичето се вля в нея. Този път видението беше дорест сребърен кон, който вещиците на мълвата бяха откраднали от семейството на момичето.

Еврика се изправи бавно. Артемизията замъгляваше ума ѝ. Поемаше си дъх трудно, плитко, едва колкото да оцелее, докато се движеше през тунела, отдалечавайки се от замъка, отдалечавайки се от въображаемата вина.

Нищо не беше реално, освен болката ѝ. Когато излезе от кораловия тунел и стъпи на пясъчната дюна, не повярва. Гледаше как

пръстите ѝ разкопчават ризата, как ръцете ѝ я връзват около гърдите, за да спре кръвотечението от раната си.

Луната приличаше на лицето на майка ѝ. Бурният океан звучеше като къкренето, когато баща ѝ готвеше в кухнята. Но баща ѝ никога не пееше, когато готвеше. Какво чуваше тя? Беше толкова познато.

Музика от работилницата за вълни на Делфин гърмеше в ушите на Еврика. Другата ѝ майка. Майка убийца.

Брукс беше там вътре. Искаше да отиде при него. Не. Тя плю на пясъка, отвратена от себе си. Обърна се към пурпурните планини на вещиците на мълвата. Единственият начин да освободи Брукс беше да победи.

Тя си спомни мехлема на вещицата на мълвата, който я беше излекувал веднъж преди. Единият крак пред другия. Нагоре по склона. Препъваща се по скалите. Приливът на болката се надигна.

Най-после Еврика видя огъня. Три вещици на мълвата седяха в ярък кръг, като въртяха шишове над пламъка. Усети мирис на печено месо. Стори ѝ се, че бяха облечени в лилаво. Стори ѝ се, че чува да бръмчат пчели. Препъна се и се хвана за масивна скала.

— Търся моите...

— Не сме ги виждали — каза една вещица.

Другите се засмяха.

— Есме — изрече задъхано Еврика. — Знаете ли къде е Есме?

Вещиците я зяпнаха:

— Ти не си една от нас. Как се осмеляваш да разнасяш мълвата за имената ни?

Еврика се остави да се плъзне надолу по скалата. Запълзя по корем към огъня. Топлината беше успокояваща, а натискът на земята върху ребрата ѝ беше приятен. Устата ѝ беше пълна с пръст. Нямахше сили да я изплюе.

— Знаете коя съм. Знаете защо съм тук. Сега сте у дома благодарение на мен. Къде са близките и приятелите ми?

— Ти се отказа от тях, спомняш ли си?

Еврика затвори очи. Пръстите ѝ заопипваха земята, търсейки електрически ключ, с който да изключи всичко.

31

НОСТАЛГИЯ

Нечии пръсти разтвориха устните на Еврика и топла течност изпълни устата ѝ. Тя преглътна веднъж по рефлекс, после усети вкуса на успокояващия шоколадово-карамелен бульон и започна да преглъща жадно.

Отвори бавно очи. Над нея се бе надвесил Андър: миришеше като океана. Поклащаха се и за момент тя се запита дали бяха на лодка. Топлата му длан бе върху челото ѝ.

— Не мислех, че мъртвите могат да сънуват — чу се тя да изрича отнесено, което я подсети за Брукс, хванат в капана на водопада в работилницата за вълни. Копнееше да отиде при него. Но в миговете, когато клепачите ѝ изпърхваха, тя копнееше и за Андър. Това я караше да се чувства слаба, сякаш нуждата ѝ бе твърде силна.

Очите на Андър блестяха от нежност, която Еврика не проумяваше. Неговата любов беше език, който тя някога знаеше, но сега ѝ се струваше чужд, като неразбираем указателен знак на гара.

— Значи е будна? — Стъпките на Уилям оповестиха приближаването му до нея.

Еврика се надигна и седна. Намираще се в беседка от криле на нощни пеперуди, която висеше в просторна пурпурна пещера. Брат ѝ уви ръце около врата ѝ. Клеър се появи миг по-късно. Еврика остави близнаците да я прегърнат и разбра, че отвърща на прегръдката, но не я усещаше така. Виждаше я от различна перспектива, някъде далече, сякаш седеше на луната и гледаше как децата прегръщат някого, когото обичат.

— Казах ти, че ще се събуди — обади се Уилям.

— Сега сме вещици! — възкликна Клеър.

— Изгуби много кръв — каза Андър. — Есме те намери на билото на планината и те донесе тук. Нейният мехлем затвори раната ти.

Полупрозрачен слой от лосион в цвета на аметист попиваше в торса на Еврика. Раната под него изглеждаше плашещо.

— Кое време е? — попита тя.

— Късно е — каза Андър.

— Стрелата е счупила две от ребрата ти. — Есме се появи зад Андър. — Натъртена си, но можеш да се биеш.

— Болката е власт — каза Еврика.

Близнаците я погледнаха озадачено.

Пещерата, в която се беше събудила, бе по-пищна версия на бърлогата на вещиците в турските планини. Стените бяха в прекрасен блещукащ виолетов цвят, осветени от пламтящи аметистови огньове. Мебелите имаха вид на задигнати от скъп бутиков хотел. Вещици се поклащаха от пурпурни люлки, които висяха от тавана, и танцуваха около огньовете, пушейки дълги извити лули.

— Къде е Кат? — попита Еврика.

Андър предложи на Еврика нова голяма лъжица шоколадов бульон.

— Кат остана.

— Какво?

— Селаните строят плавателни ковчези за оцелелите от потопа. Тя поиска да остане и да помогне. Мислеше, че може да използва своята чудатост и умението на вещица на мълвата да лети, за да събере запаси от храна, преди да тръгнат. Това е последната надежда на Будния свят.

— Толкова наивно — промърмори Еврика. Представи си Кат в Турция, с кръжаци около главата ѝ рояк пчели, да използва своята обичаща чудатост, за да раздава череша и лешници на хората, които се качваха в плавателните ковчези. Надяваше се, че приятелката ѝ ще пусне някоя неприлична шега на края на света.

— Какво? — Андър се наведе по-близо до нея.

— Вие, останалите, как стигнахте тук?

— Спуснахме се по улея на Овидий. — Андър изглеждаше изненадан, че се налага да обяснява. — Както се очакваше от всички ни.

Еврика се размърда нещастно:

— Но защо?

— За да ти помогнем. — Той взе ръката ѝ. — Не се тревожи за онова, което стана, когато тръгна. Сега сме заедно, това е важното. Измъкна се от Брукс.

— Атлас — каза тя мрачно. — Помниш ли? Има разлика?

— Не е нужно да ме отблъскваш, понеже си допуснала грешка.

— Знам това. — Тя изпъшка и отметна завивката от лисичи кожи. — Имам многобройни причини да те отблъсквам.

— Еврика!

— Татко? — Извъртя се рязко към гласа му и видя Овидий, облегат на нисък шезлонг, заобиколен от три вещици. Еврика се изненада, че изпитва разочарование. Мислеше, че е приключила с този вид чувство. Овидий имаше лицето на баща ѝ за миг, преди да навлезе в следващия цикъл и на лицето му да се покажат чертите на бабата на Филиз.

— Трябва да говоря със Солон — каза Еврика.

Андър помогна на Еврика да излезе от беседката. Помощта му беше вбесяваща, а тя имаше нужда от нея. Вещиците се изкискаха на напрегнатото ѝ изражение, докато тя се клатушкаше към работа.

Роботът се разкриви страховито. Тя видя отново баща си, после чертите на Сейма се изостриха и разпаднаха. После се появи гневното изражение на Албион, главатарят на Пазителите на Атлантида.

— Ти развали всичко! — изкрещя той, докато чертите му се разтапяха, преминавайки в тези на братовчедка му Кора. На Еврика ѝ се прииска да носеше камшика на Делфин с връхчета от медузи, за да може да измъкна от работа само каквото искаше.

— Солон — каза тя, като улови в ръце раменете на машината. — Имам нужда от теб. Каза, че си по-силен, отколкото останалите от тези призраци.

След миг на неясна, лишена от образ борба, върху сребърната повърхност на лицето на Овидий солидно се оформиха очите, носът и устните на изгубения Пазител на Атлантида.

— Беглецът се връща. Заколете угоеното теле.^[1] — Той се намръщи. — Атлас хвана ли Филиз?

— Да.

— Кажи ми някоя добра новина. — Роботът плесна със сребърните си ръце. — Какво научихме от външния свят?

— Атлас се опита да ме изнудва, като нарани Филиз.

Роботът примижа:

— Как точно се предполагаше това да подейства?

— Не се предполагаше — каза тя. — Той мислеше, че ме е грижа за нея. Не знае какво са любовта и предаността.

— Типичен мъж?

Солон я изпитваше.

— Веднъж ме попита какво ще стане, ако си позволя да почувствам радост — каза Еврика. — Сега знам. Чувствата на Делфин притежават същата сила като моите. Видях я да плаче от щастие — тя снижи глас — и нейната сълза съживи Брукс.

— Къде е Брукс? — попита Клеър.

— Не може да бъде — каза Андър.

Овидий затвори очи. Гласът на Солон изрече:

— Никога не съм знаел дали слухът е верен. Радостта е такава рядкост в Линията на сълзите. Само от любопитство, какво разведри онова тъмно сърце?

Бузите на Еврика пламнаха и поруменяха:

— Нарекох я „майко“.

— Толкова просто. — Овидий разтри челюстта си. — Любовта никога не спира да ме удивява. Е, всичко, което трябва да направиш, е...

— Знаем, да изплача по една радостна сълза за всеки от милиардите хора, които убих — каза тя унило. — И имам време до изгрев-слънце.

— Звучи като заета нощ, дори за такава купонджийка като теб. — Роботът я погледна с присвити очи. — Знаеш ли, преди този момент никога не се бях замислял колко невзрачни са очите ти.

— Благодаря.

— За момиче, чиито сълзи правят онова, което правят твоите, очите ти наистина са много скучни. Човек започва да се чуди — нужно ли е изобщо точно твоите очи да пролеят сълзите?

— Какво искаш да кажеш?

— Готвя се да кажа нещо важно, нещо, което мога да призная едва сега, когато съм освободен от окаения си простосмъртен образ. Това тяло — той почука леко с кокалчетата на пръстите си по ранените гърди на Еврика — няма значение. Ако бях на твое място, бих се отказал от него.

— И къде предлагаш да си намери друго? — попита Андър.

Роботът се облегна назад на шезлонга и обгърна главата си с ръце. Кръстоса крака и ги сложи на скута на Еврика.

— Където Атлас ще го почувства най-силно.

— Казах ти, не мисля, че Атлас може да чувства. — Еврика направи пауза, за да обмисли онова, което току-що беше казала. Докосна врата си, който някога я свързваше с Диана и най-важната любов, която Еврика някога беше изпитвала. Сега той беше гол. — Това е.

— Какво? — попита Андър.

— Делфин ми каза, че сърцето на Атлас не е настроено за любов — каза Еврика.

— Това звучи като нещо, което казваш, когато човекът, когото обичаш, не отвърща на любовта ти — каза Андър. Тонът му я умоляваше да срещне погледа му, да отрече, че не го обича. Но тя нямаше да го направи.

— Говорела е буквално — каза Еврика. — Сърцето на Атлас е разстроено.

— Атлас робот като Овидий ли е? — попита Уилям.

— Не мисля така — каза Еврика, — но сърцето му беше поредният експеримент на Делфин. Направи нещо, за да премахне любовта от обхвата на емоциите му. Ако мога да обсебя Атлас така, както той обсеби Брукс, както се опита да обсеби теб — тя погледна Андър, — ако мога да го накарам да изпита радост, да го накарам да плаче от любов, това ще го унищожи.

Андър я изучаваше внимателно:

— Ти искаше да изкупиш вината си, да поправиш света. Сега единственото, което те интересува, е да убиеш Атлас? Знаеш ли какво би означавало да влезеш в него?

— Нейното изкупление и неговата смърт са равносилни — каза Солон. — Ако Еврика успее да накара Атлас да заплаче от радост — права е, — сълзите ще бъдат страховити.

— Достатъчно мощни, за да обърнат Запълването — каза Есме с тих глас, който намекваше, че дори бъдещата страх вещица на мълвата беше отвратена от плана на Атлас и Делфин.

— Но какво за нея? — промърмори Еврика. Ако Делфин беше тъмнината в сянката на Атлас, тя беше истинският враг. Винаги е била.

— Това е въпросът, който чаках — каза Солон.

Еврика си спомни последната си игра на „Никога-ама-никога“, играна преди цели животи в лагуната, когато Атлас беше използвал Брукс да я нарани, и разбра какво щеше да направи.

— Никога не предчувстваме предателството от страна на онези, които обичаме най-много — каза тя и се престори, че не вижда как Андър потръпва. Посегна към една от лулите на вещиците на мълвата и я завъртя между пръстите си. — Но как да го обсебя?

Овидий посочи Андър:

— Питай него.

— Не — каза Андър. — Няма да го направя.

— Дойде тук да ми помогнеш — каза Еврика. — Какво искаше да каже Солон?

— В този план ти умираш. Ако влезеш в тялото на Атлас, няма да има излизане.

— Не умирай, Еврика — изхленчи Уилям и се покатери в скута ѝ.

Тя залюля безмълвно брат си и погледна гневно към Андър над главата му.

— Трябва да има друг начин — каза Андър. — Ще отида с теб. Заедно ще надвием Атлас и Делфин. — Посочи с жест към Овидий. — Ще използваме оръжието им срещу тях.

— Те имат още осем машини точно като Овидий, пълни с милиони призраци — каза Еврика. — Дори няма да бъде битка.

— Подценяваш ме — каза Овидий, с глас, който Еврика не можа да разпознае.

— Вече се опита да се самоубиеш веднъж — каза Андър. — Няма да ти позволя да си тръгнеш отново.

— Аз не принадлежа в света, който трябва да спасявам — каза Еврика. — Това е единственият начин.

Андър поклати глава:

— Говорех сериозно, когато казах, че няма да живея в свят без теб — каза той. — Еврика, не...

„Не ме ли обичаш?“ Знаеше, че той иска да каже точно това. Хвана ръката му:

— Ако ти не беше слънце, а аз — черна дупка, щях.

Очите на Андър бяха влажни. Никога преди не го бе виждала да плаче. Когато той се извърна, Еврика изпита облекчение. Беше погълната от онова, което трябваше да направи, от тръпката на откритието си за Атлас. Помисли си за Делфин, по-влюбена в тъмните си сили, отколкото можеше да е някога в друга душа. Може би имаха повече общи неща, отколкото Еврика си даваше сметка.

Почувства натиск в дланта си. Когато погледна надолу, Андър притискаше в дланта и кораловия връх за стрела, инструмента, който Атлас използваше, за да влиза в телата на онези, които обсебваше. Беше изцапан с кръвта на Андър.

Облегна глава на гърдите на Андър. Останаха така за миг. Туптенето на сърцето му накара сърцето на самата Еврика да запрепуска. Дъхът ѝ се учести и прободеше счупените ѝ ребра. Тя се отдръпна. Взираше се в очите му и ѝ се искаше да го попита какво щеше да прави, след като тя си тръгне, за да може да носи в ума си представата, че той е добре. Но това беше себично и нямаше отговор, защото всичко, което някой можеше да направи, след като Еврика излезеше от тази пещера, зависеше от това дали тя щеше да успее, или да се провали.

— Благодаря ти — каза тя вместо това.

Андър сви рамене:

— Не е като да го искам за спомен.

— Искам да кажа, благодаря ти за всичко.

В отговор Андър обви ръка около нея. Внимаваше с ребрата ѝ, когато я повдигна и доближи устни към нейните. Вкопчиха се в дълбока целувка, преди Еврика да успее да се престори, че не я иска. Тя го пое като глътка питие...

И почувства радостта му. Връхлетя я в дълбок, силен прилив, подмладявайки душата ѝ така, както болката на Алените дяволи я беше осакатила. Последва устните на Андър, проследявайки миналите моменти на най-светлото му щастие.

В целувката им Еврика се видя такава, каквато я беше видял Андър. През мръсните прозорци на любимата ѝ закусвалня в Лафайет, „Палачинковия хамбар“, докато завърташе облаци бита сметана върху ниска купчинка палачинки. Подтичваща покрай лагуната зад къщата ѝ, със зеления ѝ суичър за бягане, който светкавично се показваше и скриваше от поглед сред стволите на дъбовете. В мола с Кат,

превивайки се от смях, докато пробваха най-ужасно грозните абитуриентски рокли в един от магазините. Готова да избухне в сълзи на черния път, след като Андър блъсна колата ѝ отзад. Сълзата ѝ на върха на пръста му. Дъхът му, лъхващ бузата ѝ. Ето така, готово. Без повече сълзи.

Това беше щастието на Андър. Цялото се състоеше от нея. Сърцето на Еврика пламна от порива да остане завинаги и вечно да бяга.

Андър се дръпна пръв. Тя го очакваше да каже нещо, но той се взираше в нея толкова удивено, че тя се запита какво е било неговото преживяване от целувката, дали беше нещо, което би могъл да опише с думи, ако се опиташе.

Виждаха се за последен път. Беше толкова трудно да накара това да свърши.

— Хайде, залавяй се, Рика — каза Овидий, приел образа на баща ѝ.

От дъното на пещерата Есме изведе напред огромната крилата бяла кобила, която изцвили към Еврика и махна с опашка.

— Нека Пеги ускори пътя ти.

— Ще ви дължа нещо за това, нали? — попита Еврика.

— Ако успееш, ние ще сме ти длъжници — каза Есме. — Но дотогава вече ще си далеч отвъд нас и няма да можеш да прибереш дължимото, така че всъщност вещиците на мълвата пак ще имат предимство.

Еврика пое потръпващите юзди от криле на нощни пеперуди. Целуна всеки от близнаците по двете бузи, което ги накара да се изкикотят, защото никой преди не беше правил така с тях. Те не бяха имали майките на Еврика.

— Кога ще се върнеш? — попита Уилям.

— Няма да се върне — каза Клеър.

Уилям заплака:

— Да, ще се върне. Тя ни обича.

— Ако ни обичаше, щеше да остане — каза Клеър.

Цял живот Еврика беше прехвърляла из ума си същата логика по отношение на Диана. Нямаше отговор за Уилям. Проблемът на Еврика беше не липса, а излишък на любов.

Есме вдигна момченцето. Посегна да хване Клеър за ръката. Сега вещиците бяха техни майки и може би така беше най-добре.

— Моля те — каза Еврика на Есме. — Аз съм всичко, което имат. Не съм достатъчна. Доведох ви у дома. Най-малкото, което можете да направите, е...

— Те са умни и будни, и магията им е ценна — каза Есме. — Някой пророк може и да каже, че някой ден тези планини ще носят имената на децата. Но и двете с теб знаем, че пророчествата могат да бъдат голяма досада. — Тя докосна теметата на близнаците. — Тук ще се чувстват прекрасно.

Еврика се надяваше да е така. Надяваше се всички да доживеят до деветстотин и петдесет години, както Ной и семейството му в една друга история за друг потоп. Надяваше се, когато приключи с Атлас, от света да остане достатъчно, за да подслони светлото и магическото. Надяваше се, че Андър ще обикне някое друго момиче, което може да отвърне на любовта му така прекрасно, както той беше обичал Еврика.

Тя не се сбогува. Това щеше да бъде лъжа, че е грижовна, че е мила, че е нещо друго, освен мисия. Яхна бялата кобила и пое през вратите от криле на нощни пеперуди. Почувства как Пеги разперва криле над нея в изсветляващото небе.

[1] Намек за библейската притча за блудния син. Солон бърка, като вместо „блуден син“ казва „беглец“. — Б.пр. ↑

ИЗГРЕВ-СЛЪНЦЕ

От един прозорец в най-високата кула на двореца си Атлас гледаше как от морето изгрива розов тънък резен светлина.

След като Еврика и Пеги напуснаха планините на вещиците на мълвата, те бяха изгубили съществено важно време да търсят краля. Замъкът му беше огромен, кулите му — многобройни, неговите Алени дяволи — разположени на неочаквани позиции по стрехите. После, налице бяха и безвкусните восъчни изображения на краля, поставени по повечето прозорци на замъка: Атлас, насочващ оръдие от арсенала към невидим враг; Атлас, изучаващ небесата през телескоп на балкона си; Атлас, обезобразяващ восъчна скулптура на девица от Атлантида срещу прозореца на спалнята си.

Най-после откриха Атлас надвесен от най-високата кула, унило загледан към океана. Вятърът рошеше буйната му червена коса. Еврика насочи Пеги към него.

Алени дяволи стояха на стража зад краля в нещо, което приличаше на стая за обсъждане на стратегии. Зад момичетата старци със сплетени на плитки златисти коси и червени кадифени мантии се бяха събрали около водна карта.

Козината на Пеги се сливаше с двореца от травертин. Тя долетя близо до стените, като размахваше пеперудените си криле, оставайки извън полезрението на Атлас, и от време на време леко допираше краката на Еврика до двореца.

— Плавателните ковчези са готови, сър — обади се мъжки глас от стаята. — Последните оцелели ще се качат на борда на развиделяване. Може би е време да съобщите на ковача на призраци, че Еврика е на свобода?

Атлас се загледа към морето. Розовият тънък лъч слънце на изток се беше превърнал в медночервена широка ивица.

— Тя ще се върне. Имаме недовършена работа и тя го знае.

— Точно така, Атлас — промърмори Еврика. — Да я довършим.

Смушка кобилата в хълбоците с маратонките си. Пеги се спусна пред прозореца, право пред Атлас. Изражение на развеселен интерес премина по лицето му.

— Искаш ли да се махнеш оттук? — попита Еврика.

— Знаеш какво искам — каза Атлас.

Дузина Алени дяволи извадиха арбалети.

— Не стреляйте — нареди им Атлас, после каза на Еврика: — Уби шест мои стражи, знаеш ли?

— Изненадан ли си?

— Вече го преодолявам.

— Хайде тогава — каза Еврика.

Много стар мъж с дълга бяла коса се провикна от дъното на стаята:

— Сър, трябва да ви посъветваме...

— Приятно ми е да те чуя, Саксби — каза Атлас. — Тъкмо щях да ти проверя пулса.

— Ще заплача за теб — каза Еврика на Атлас. — Искам да го направя. И искам да си с мен, когато го направя.

Атлас притисна ръка към сърцето си:

— Това ще бъде чест.

— Тя лъже. — Една елегантна Дяволица насочи арбалета си към Еврика.

— Ако я застреляш, ще прекараш остатъка от живота си под наметалото от мълнии — каза Атлас.

Момичето бавно свали лъка си.

— Моите поданици не ти вярват — каза свойски Атлас.

Еврика откри, че отвръща на флирта:

— Кълна се.

— В какво?

Тя се поколеба, неподготвена да прецени кои свои емоции ценеше още. Какъв друг принцип, освен унищожаването на Атлас можеше да си дава вид, че зачита сега?

— Закълни се в неговия живот — каза Атлас. — На Брукс. Когато бях част от него, ти ни гледаше по онзи особен начин. Закълни се в онова, което усещаше вътрешно, когато гледаше така.

— Кълна се в обичта си към моя приятел, че ще заплача, ако дойдеш с мен.

Фаворитките на Атлас се заблъскаха напред, надпреварващи се коя да бъде включена в групата.

— Само ти — добави Еврика.

— Да. Така е по-уютно. — Атлас се усмихна. Когато той се покатери на перваза на прозореца, Пеги изпъна едно от пеперудените си крила като горен праг. Атлас го прекоси, за да посрещне Еврика. Тя протегна ръка и се изненада, че неговата пасваше в нейната така удобно, както тази на Андър.

Той се плъзна след нея върху коня и притисна гърди в гърба ѝ. Почувства топлината му. Ръцете му обгърнаха кръста ѝ. Сърцето ѝ запрепуска — не от страх, а от странна тръпка, сякаш се измъкваше тайно с лошо бивше гадже.

Издигнаха се към небето, над спящия град, и минаха през невинен златист облак на път към последната си спирка.

Пеги се приземи на брега. Крилете ѝ вдигнаха пясъчни вихрушки, преди да се отпуснат отстрани до тялото ѝ. В далечината планините на вещиците на мълвата сияеха на изгряващото слънце. Работилницата за вълни висеше безтегловно на една миля надолу по брега.

— Предполагам, че Делфин няма да се присъедини към нас, а все още работи трескаво по последния робот? — попита Атлас, докато помагаше на Еврика да слезе от коня.

Еврика сви рамене, сякаш не я беше грижа за никого, освен Атлас.

— Ще бъдем съвсем сами.

— Повечето ми фантазии започват така.

Еврика се обърна към океана с бясно биещо сърце:

— Имам нужда да проясня ума си, да пусна тъгата да влезе.

— Щастието винаги злоупотребява с гостоприемството. — Атлас измъкна лакриматориум от джоба си. — Водата е лековита по начини, които твоят свят не проумява. В Атлантида имаме могъщи водни шамани. Ако имаш нужда от помощ...

— Ще го направя сама. — Еврика отиде до ръба на водата. Тя близна пръстите на краката ѝ, топла и прекрасна. Скоро беше нагазила вътре до кръста. Остави краката си да се повдигнат от пясъчливото

дъно. Тръгна към Атлас, който я беше последвал. Коленете им леко се докоснаха под водата. — Би ли се обърнал?

— Мислех, че искаш да видя.

— Само за миг. — Тя докосна ръката му под водата. Другата ѝ ръка стискаше избелелия коралов връх от стрела, изцапан с кръвта на Андър. — Обещавам, че ще си заслужава.

Атлас се обърна с лице към брега. Златисточервената му туника се надипли от вълните. Еврика хвана долния край на туниката и плъзна тежкия плат нагоре по гърба му, по раменете. — Вдигни ръце — прошепна в ухото му.

Кожата на гърба на Атлас настръхна:

— Знаеш колко много искам това, но...

— Шшшт. Вдигни си ръцете.

Той вдигна ръце и ѝ позволи да изхлузи туниката му. Тя потъна в океана. Еврика погали гърба му. Ноктите ѝ издълбаха меки розови вълни по кожата му.

— За какво си мислиш? — попита Атлас.

— Ужасни неща. — Тя вдигна кораловия връх от стрела. Кинжалът, който можеше да дълбае вход, през който Атлас да влиза в тела в Будния свят... а сега тя се надяваше, че ще направи същото за нея.

— Хубаво — каза Атлас.

Тя заби кинжала дълбоко в гърба на Атлас, наслаждавайки се на усещането как плътта му улавя острието и поддава. Писъкът му отекна. Той се извъртя рязко и се хвърли, когато Еврика се стрелна под водата.

Отдавна не беше плувала без гръмотевичния си камък. Солта пареше очите ѝ. Кръвта на Атлас замъгли водата. Отдолу го загледа как се мята, после го изгуби в локва от паникьосано пляскане.

Извъртя се, очаквайки атаката му от всички посоки. Дробовете ѝ горяха от нуждата за въздух, но да изплува на повърхността означаваше да се предаде. Атлас можеше да плува като акула.

Предстоеше ѝ още работа. Андър имаше само един чифт прорези като хриле — и не беше обсебен. Брукс, който бе подслонявал в себе си ума на това чудовище, имаше два чифта. Ако Еврика искаше да влезе в Атлас, където и да беше той, трябваше да го пореже втори път.

Силна струя гореща кръв бликна по рамото ѝ. Еврика се обърна, докато ръката на Атлас се сключваше около врата ѝ. Опита се да се извърти и да се освободи, но той държеше здраво. Кинжалът ѝ прободде водата, тялото му беше толкова далеч, че почти не можеше да го стигне. Захапа го за горната част на ръката. Зъбите ѝ докоснаха кост. Атлас продължи да стиска врата ѝ, докато тя се задави с окървавена вода.

Другият му лакът се стовари върху носа ѝ. Почувства топлината в главата си, усети вкус на гъста кръв в дъното на гърлото си. Зрението ѝ се замъгли. Навсякъде имаше кръв. Стисна здраво кинжала си, докато Атлас се повдигаше на пръсти, за да стигне на повърхността.

Когато излязоха на повърхността, той пусна врата ѝ, хвана я за китките и се опита да изтръгне със сила кинжала от нея.

— Надявам се чувството да е било хубаво — каза Еврика. — Защото се готвя да го направя отново.

— Мога да взема даром онова, което искам — или може да платиш, за да се разделиш с него. — Атлас посегна към врата ѝ с ръката, която държеше кинжала. — Но ще получа сълзата ти.

Еврика се засмя, когато кинжалът срязва кожата ѝ и в океана се стече още кръв:

— Да, ще ги получиш.

Изпъна се напред и захапа кораловия кинжал. Когато Атлас пусна китките ѝ, за да го улови, тя се плъзна под водата. Заплува към него, като пираня с един-единствен зъб. Откри гърба му. С кимване заби острието в плътта му.

Кинжалът потъна по-дълбоко, отколкото очакваше. Еврика още го държеше в уста, но имаше чувството, че сега лицето ѝ е част от Атлас.

Почувства как нещо се повдига, а после вече не чувстваше нищо — поне не по никой от начините, по които беше свикнала чувства. Беше отнело цяла вечност и се случи толкова скоро:

Еврика беше път вътре в чудовището. Всичко друго изчезна.

Вътрешността ѝ беше океан, набоден със зъби от мъртви корали, по-остри от кинжала, с който си беше прорязала път вътре, по-остри от всичко, което беше усещала през живота си. Онова, което никога щеше да види с очите си и да почувства с тялото си, Еврика долови сега е ума си. Всяко чувство беше изчезнало, заместено от ново знание.

После коралът преряза мислите ѝ и Еврика вече... не помнеше... мисията си. Изгуби съзнание на остър бряг вътре в него.

— Ааааах!

Умът ѝ изпищя, служейки си е нечий друг глас. Помъчи се да разпознае звука: устните на Атлас. Емоцията на Еврика.

Кинжалът беше свършил работа.

Опита се да укроти мислите си. Те бяха единственото останало от същността ѝ, и бяха в опасност. Бавно допусна в съзнанието си една...

Изправи се лице в лице с него. Но в мига, щом си помисли това, Еврика изгуби способността да се концентрира. Умът ѝ беше изпитвал дълбока болка преди — срам, скръб, униение — все несравними с това. Бездната в погубената мисъл на Атлас, прерязваща я на неузнаваеми късчета, както един мъртъв риф във Флорида, където веднъж се беше гмуркала с шнорхел, беше порязал плътта на бедрата ѝ. Мисълта Изправи се лице в лице с него беше отдалечена от съзнанието на Еврика, порив, какъвто никога не беше обмисляла.

Някак разбра, че трябваше да се изкачи по острите като бръснач рифове. Без тяло щеше да ѝ се наложи да стигне до горе е помощта на мисълта си — но как? Щом мислите умираха на този риф, нямаше да си ги върне обратно.

Именно това беше впримчило Брукс, помисли си тя. После тази мисъл се блъсна в рифа със смъртоносен, гръмотевичен трясък. Беше обезобразена, изгубена и Еврика дълго време не помнеше нищо.

Бавно, болезнено, на фокус се появи една мисъл: през по-голямата част от живота си Еврика беше мразила себе си. Никой психиатър досега не беше открил хапчето, което да промени факта, че сърцето ѝ беше истинско хранилище за омраза. Най-сетне това можеше да ѝ свърши някаква работа.

Не мога, помисли си тя нарочно — просто за опит.

Когато този прилив на негативност избликна от ума ѝ и се раздробил върху коралите, Еврика забрави част от мъчителния си страх.

Беше го принесла в жертва на рифа. Усети как се придвижва по-високо в Атлас.

Себична.

Свърхчувствителна.

Склонна към самоубийство.

Едно по едно, тя признаваше най-дълбоките си съмнения и колебания. Едно по едно те я напускаха, разбивайки се в рифа, и биваха унищожени. Тъмното ехо от смъртта на „Склонна към самоубийство“ отекна в ума ѝ, когато се издигна към повърхността на вътрешното море на Атлас.

Няма измъкване. Човек, когото някога обичаше, ѝ беше казал това. Не можеше да си спомни кой. После рифовете погубиха чувството, така че и бездруго нямаше значение. Умът ѝ се изкачи по последните бодливи клонки корал, ампутирайки един последен дълготраен страх като безполезен крайник.

Радостта е невъзможна...

Внезапно видя през очите на Атлас. Сякаш умът ѝ беше стрелял през синапса, който свързваше мисълта със зрението. Това напомни на Еврика за надничане през шпионката на хотелска врата. Видя червените вътрешни ръбове на очите му да оформят рамките на свят, оцветен в багри, различни от онези, които тя бе свикнала да вижда. Зелените нюанси бяха наситени, сините — дълбоки, червените — пулсиращи и магнетични. Новото ѝ зрение беше силно. Виждаше всяка люспа на всяка стрелкаща се риба. Загледа как една възрастна вещица на мълвата се изкачва по далечен планински връх и се възхити на всяка златиста гънка на челюстта и шията ѝ.

Застана до кръста във водата и си даде един миг да огледа новото си тяло, стегнатите си бедра и непознатата плът между тях. Докосна мускулите на гладките си, голи гърди, наболата четина по бузите си. Накара двата си бицепса да изпъкнат. Копнееше да има противник, с когото да се бие. С камуфлажа на Атлас беше освободена по нов начин. Можеше да бъде толкова безмилостна, колкото винаги бе имала нужда да бъде.

Огледа брега. Тюркоазена палма се поклащаше на вятъра. Почувства неустоим порив да разкопчае колана на Атлас и да се облекчи върху онова дърво. Засмя се на глупавата напереност на идеята, когато все още имаше да постига толкова много неща, да го

накара да пролее такива важни сълзи. А после наистина се облекчи, направо в океана, защото се намираше в тяло на момче и това беше безумно. Изхлузи си панталоните, освобождавайки най-вълнуващата част от Атлас, и пусна струята. Повдигна всеки от краката си. Завъртя бедра. Направи свод във форма на дъга.

След като свърши, опипа гърба си, докосвайки раните, които беше издълбала. Бяха безчувствени. Кораловият кинжал още стърчеше от плътта на Атлас. Тя го изтегли. Новата ѝ уста изкрещя, но това беше рефлексът на Атлас, неговото страдание, а не нейното.

— Много дълбоко си затънала — изрекоха устните на новото ѝ тяло. Говореше Атлас.

Очите ѝ се замъглиха, после гледката ѝ към брега беше откъсната от нея, когато умът ѝ се понесе плавно назад върху остриите мъртви корали отдолу.

— Все още ли искаш сълзите ми? — опита се да каже тя, но думите се откъснаха, завалени, неразбираеми, от устните на Атлас. Да движи крайниците му, беше по-лесно; не знаеше как да накара тялото на Атлас да говори убедително. Все още.

Ами ако е прав? Еврика даде това безпокойство на рифа, използвайки го, за да тласне ума си напред, задръствайки тъмните, яростни мисли на Атлас — да я унищожи... да я накаже... как? — докато застави ума си да влезе зад очите му и усети как желанията му падат под нейните. Надяваше се да се разбият в рифа.

Пред нея се понесе труп.

Отне ѝ един миг да осъзнае, че беше нейният собствен.

Някога тя беше момичето, което изглеждаше така. Преди мигове имаше дълга коса с прическа „омбре“, кървящ нос, кльощави ръце и мускулести крака. Имаше биешо, страдащо сърце, макар да се опитваше да го отрече. Провери пулса на старото си тяло с пръстите на Атлас. Нищо.

Беше успяла. Еврика Бодро беше захвърлила себе си. Предишните ѝ сини очи бяха отворени. Бяха с цвета на очите на баща ѝ и гледната им точка вече не беше нейната.

Еврика осъзна, че дори в най-крайно самоубийствените си настроения никога не бе искала да умре. Всъщност беше искала това, бягство от една фиксирана самоличност, шанса да бъде много неща едновременно — кучка, нимфа, човек на изкуството, ангел, светица,

охрана в базар, тиранин, момче. Беше искала да бъде освободена от тесните рамки, в които нейния свят определяше „Еврика Бодро“. Беше искала да бъде свободна.

Зрението ѝ се замъгли. Отчаянието на Атлас се наслои върху нейното. Умът, който беше обсебвал хиляда други тела, не знаеше как да се освободи от някой, обсебил неговото. Ръцете му сграбчиха трупа ѝ. Той изля яростта си върху него.

Пръстите му разкъсаха гърлото ѝ, раздраха кожата ѝ, впиха се в хрущяла на шията ѝ. Юмруците му се посипаха като дъжд по крехките ѝ ребра, пропуквайки онова, което мехлемът на вещиците почти бе излекувал. Еврика не го спря: знаеше, че нищо няма да върне обратно тялото ѝ. Отпусна се в яростта му, любопитна кога и как той щеше да се изтощи.

Сгрешила бе, като си мислеше, че той няма чувства. Когато емоциите на Атлас избухнеха, те го владееха така, както влюбването в Андър завладя Еврика. Той познаваше яростта, но не и нейната противоположност. Еврика щеше да го отведе толкова дълбоко в радостта, че това щеше да го убие — и, надяваше се тя, да издигне душите в Запълването по-високо.

Преди това обаче я чакаше едно последно сбогуване.

33

ВОДОПАД

Еврика заплува уверено към работилницата за вълни.

На всеки няколко секунди зрението ѝ се замъгляваше, а океанът се разлюляваше от яростта на Атлас. Единственият начин да удържи неговите мисли спокойни, а собствените си — над рифа, беше да се съсредоточи да стигне до Делфин. Скоро Еврика можеше да удържи ума на Атлас за цяла минута. После за три.

Показа се на повърхността да си поеме дъх и започна да гази във водата. Упражни се да изрича думите ясно и разбираемо. „Почти свърших с теб“, изрече.

Огледа брега. Планините на вещиците на мълвата се издигаха застрашително напред. Мислеше си, че сигурно се е приближила до Делфин, но не виждаше увисналата в безтегловност вълна. Преметна крака на Атлас през един пясъчен нанос и се изправи, застанала до гърди в океана.

Мълния порази водата на двацет фута пред нея. Но небето над нея беше ясно. Нещо златисто се полюшваше във вълните. Каквото и да беше предизвикало онази мълния, Еврика заплува към него и откри тъкачния стан на Делфин.

Насочи забележителното зрение на Атлас към брега. На пясъка лежеше голото тяло на момче. Брукс ли беше? Не. Кожата на момчето беше сребриста — робот с призраци. Тя почна да гази напред, бавно обхождайки с погледа на Атлас друг робот, също проснат на брега, перпендикулярно на първия. Скоро преброи още роботи. Седем от тях лежах с разперени ръце и крака, неподвижни, на брега. Телата им бяха умишлено поставени в определени пози, с крайници, протегнати под странни ъгли, така че всичките общо да образуват фигура.

Или по-скоро всяко тяло беше проснато така, че да образува буква. Роботите с призраци изписваха дума.

Дори Еврика никога да не бе виждала заплетения писмен език на Атлантида на страниците на „Книгата на любовта“, интуицията ѝ,

присъща за Линията на сълзите, щеше да дешифрира съобщението върху пясъка. Последната буква на думата липсваше, но тя успя да схване значението ѝ.

Транслитерацията звучеше горе-долу като Ев-рий-ка.

Това беше атлантиската дума за „радост“.

Атлас изрева и Еврика почувства как нещо блъсна съзнанието ѝ обратно вътре в него. Виждаше само бяло и разбра, че скоро отново я чакаше коралът, когато Атлас изкрещя:

— Делфин!

С усилие на волята Еврика насочи ума си напред към мястото, от което можеше да манипулира тялото на Атлас. Съсредоточи се да стовари юмрука му в центъра на лицето му. Когато успя, не почувства болка, но разбра, че той е почувствал, от начина, по който мислите му се замъглиха и тя успя отново да види брега.

— Не ме карай да те наранявам отново. — Думите ѝ в гърлото му звучаха по-ясно, изразявайки извращения флирт, който си беше наумила.

Движение при върха на една пясъчна дюна — близо до палмовата горичка, която зрението на Атлас оцветяваше в тюркоазено — привлече вниманието на Еврика. Един робот преследваше друг. Телата им бяха еднакви, но роботът-преследвач беше специален: Овидий имаше чертите на Солон, когато се хвърли да хване другия робот за краката и го събори на пясъка.

Именно Солон беше написал посланието в пясъка. Беше държал в тайна значението на името ѝ досега, когато тя можеше да го използва. Означаваше ли това, че той още вярваше в нея?

Другият робот започна да се бори, после възседна гърдите на Овидий и насила вдигна ръцете му, сякаш се предава. Пръстите му затърсиха из пясъка и намериха тежък едър камък. Еврика затаи дъха на Атлас, докато роботът стовари каменния къс върху главата на Овидий.

Разлетяха се искри. Еврика не можеше да види лицето на Овидий, смачкано под камъка; беше забито дълбоко в мокрия пясък. Не знаеше дали роботите с призраците умират, но виждаше, че Овидий нямаше да се надигне никога повече.

Докато победителят се надигаше от орихалковото клане, ръката на Овидий се плъзна към лицето на противника му и го докосна по

бузата, като лека милувка. После заби два пръста под челюстта на робота и ги завъртя в ключалката, оформена като знака за безкрайност. Еврика знаеше, че тя бележи врата му. Роботът се килна и падна върху гърдите на Овидий, сякаш го прегръщаше. Никой от двамата не помръдна повече.

— Делфин! — изкрещя устата на Атлас. — Тя ще те предаде...

За да го накара да млъкне, Еврика поряза бузата на Атлас с кораловия кинжал.

В далечния край на пясъчната ивица, където преди беше работилницата за вълни, Делфин лежеше по гръб. Вълни плискаха дългата ѝ коса. Брукс я беше възседнал — шокираща, еротична поза, която накара през една пролука между умовете на Еврика и Атлас да нахлуе прилив на ревност.

Но нещо раздели телата на Брукс и Делфин. Еврика трябваше да се приближи, за да види какво е. Гмурна се обратно в океана, набирайки цялата бързина на Атлас, докато плуваше.

— Делфин! — изкрещя Атлас в мига, щом Еврика се показва на повърхността.

Кинжалът ѝ срязва другата му буза. Дъжд от кръв се посипа по водата.

При звука от гласа на Атлас, Брукс вдигна поглед. Очите му потъмняха от омраза, която — напомни си Еврика — не беше насочена към нея.

Брукс притискаше Делфин към пясъчната ивица под същия водопад, който го превръщаше в затворник в нейната работилница за вълни.

— Къде е Еврика? — попитаха Брукс и Делфин в един глас.

— Мъртва е — каза Еврика за себе си на най-добрия си приятел.

— Не — каза Брукс. Водопадът падна от ръката му. Започна да пуши, закипя и изчезна в океана.

Делфин го бутна настрана и зашляпа към Атлас. Кожата ѝ представляваше една огромна зеленикаво-пурпурна синина. Косата ѝ приличаше на сплъстено гнездо, прилепнала към бузите, а червеното ѝ червило се беше размазало до яркорозово петно, което стигаше до брадичката ѝ.

— Аз решавам кой е мъртъв — каза тя.

В новото си тяло Еврика се извиси над Делфин. Удиви се колко деликатна, колко крехка и чуплива изглеждаше създателката на призраци. Улови Делфин за тила, издаде напред розовите си устни и я целуна дълбоко и пламенно по устата.

Еврика нямаше тяло, за да почувства болка, но можеше да усети как изпълнената с екстаз болка експлодира в Атлас, когато умът му бе запратен обратно в дълбините на съществуването му. После дойде видението, от което Еврика се опасяваше, откакто реши да целува Делфин до смърт:

Пещера сред дъждовна планинска верига. Ярко пламтящ огън в огнището. Гъста като мед любов във въздуха. Бебе, гукащо на гърдите на майка си. А после, в един проблясък на мълния, бебето изчезна. Увито в одеяло от лисичи кожи, сгушено в ръцете на млад мъж. Мъжът тичаше надолу по планината, към друг свят.

Леандър... Върни се... Бебето ми...

Първичното страдание на Делфин се вля в скритите кътчета на ума на Еврика. То трябваше да даде сили на Еврика, когато го поеме, докато убие Делфин. Това се беше случило, когато Еврика целуна другите момичета. Но това беше различно, дълбоко интимно, все едно да изгуби Диана за втори път.

От Делфин произлизаше всичко, което Еврика мразеше у себе си. Тя беше изворът на тъмната същност на Еврика и предизвикания от нея потоп. Тя беше и най-близката роднина на Еврика, нейната Линия на сълзите и нейната кръв. Не съществуваше избор да отблъсне или да приеме тази връзка — и двете се случваха непрекъснато. На Еврика и Делфин им беше писано да са заедно. И двете трябваше да умрат.

Тя взе в обятията си създателката на призраци, целуна я по-силно, по-страстно. Усети как тялото на Атлас отмалява. Клепачите на Делфин се присвиха. Вените ѝ светнаха като мълнии, а кожата ѝ започна да пуши. Овъглена плът забълбука по тялото ѝ като реки от катран. Атлас изкрещя, когато устните и ръцете му усетиха изгарянията, но Еврика отказваше да го пусне.

Създателката на призраци се пържеше отвътре. Еврика не спря да я целува, докато тя не се отпусна в ръцете на Атлас и накрая притихна.

Най-сетне Еврика отдръпна устните на Атлас и пусна цвъртящото, почерняло тяло на създателката на призраци във водата.

Течението отнесе части от нея. Еврика се запита за миг какво щеше да стане с призрака на Делфин.

— Има една смърт, за която на създателката на призраци не ѝ се полага да реши — каза Еврика и избърса целувката на Делфин от устата си.

Груби ръце я блъснаха — блъснаха Атлас — толкова силно, че Еврика падна назад във водата. Брукс се хвърли със скок върху Атлас и обви ръце около врата на краля. Умът на Еврика се замъгли от липсата на кислород.

— Брукс! — изрече задавено тя. — Аз съм.

— Знам кой си. — Той я запрата под водата.

— Еврика е! — изсъска тя, когато се показва на повърхността. — Обсебих Атлас, както той обсеби теб. Спри! Сега ще...

Той отново я запрата долу. Еврика не искаше да се бие с него, но трябваше. Той не можеше да удави Атлас, преди тя да изплаче сълзите, които щяха да освободят прахосаните мъртъвци. Блъсна го яростно с коляно в слабините. Той залитна и когато Еврика се показва да си поеме въздух, го откри на колене, хриптящ.

— Ако не бях наистина аз, щях ли да знам, че си роден в девет и трийсет вечерта, по време на зимното слънцестоене, след като си причинил на майка си четирийсет и един часа родилни мъки?

Брукс се изправи и се взря в очите на Атлас.

— Щях ли да знам, че едно време искаше да бъдеш астронавт, защото имаше намерение да направиш околосветско плаване след колежа и не искаше пътуванията ти да имат край? Щях ли да знам, че увеселителните влакчета те плашат, макар че никога не би го признал, макар че си седял до мен на всяко едно, на което някога съм се качвала? Или че си целунал Мая Кейс на партито у Треджън? — Тя избърса мокрото лице на Атлас. — Кат ми каза. Няма значение.

— Това е номер. — В очите на Брукс имаше сълзи. Не тъга, долови тя, а надежда, че това не беше номер, че Еврика всъщност не си беше отишла.

— Щях ли да знам, че посещаваше драматичния кръжок цели три години, защото аз си падах по господин Монтроуз? Или че те е страх, че баща ти е напуснал семейството заради теб, но никога не говориш за това, защото винаги си виждал добрата страна на нещата? Дори когато аз съм само един дъждовен облак? — Тя направи пауза, за

да си поеме дъх. — Ако бях Атлас, щях ли да знам колко много те обича Еврика Бодро?

— Всички знаят това. — Брукс се усмихна само за миг.

Тя склучи ръцете на Атлас до сърцето му:

— Моля те, не го убивай. Ако го направиш, никога няма да имам шанс да поправа нещата.

Брукс дойде по-близо, като газеше във водата. Когато ги делиха само няколко сантиметра, той затвори очи. Стисна ръката на Атлас, която беше силна и мускулиста, ръка на момче. Пусна я и доближи ръка до лицето на Атлас, но не го докосна. Когато отвори очи, Еврика го загледа как се мъчи да види духа ѝ.

— Какво сега, лошо момиче? — попита той.

Тя се засмя от неочаквано облекчение:

— Ти беше в Запълването...

Брукс кимна, но, изглежда, не му се искаше да се задълбочава или да помни.

— Делфин те върна с една специална сълза. Ако мога да направя същото, когато съм вътре в Атлас, мога да поправа част от онова, което развалих. Ти беше прав, за мен няма измъкване, но може би има надежда за останалата част от света.

Зрението ѝ се замъгли и тя изгуби Брукс от поглед. Помисли си, че Атлас взема връх, но бързо осъзна, че сега някой друг споделяше тялото му.

— Да не мислеше, че просто ще умра и ще си отида? — проговори Делфин чрез Атлас с бавен, ужасяващ глас. — Аз съм кукловодът. На мен се пада да кажа последната дума. Винаги е било моя задача да завърша тази история.

Еврика пое контрола над гласа на Атлас:

— Знам как свършва твоята история. — Пребори се с Делфин за зрението на Атлас. Брукс беше мъждива, далечна пулсираща светлинка в края на тъмен тунел. — Ти превърна радостта на другите хора в свой враг, защото тя е заплаха за теб. Но аз я връщам на Атлас. Ще го накарам да изпита толкова силна радост, че тя да развали ужасните неща, които ние с теб извършихме.

Атлас се засмя с ледената злоба на Делфин:

— Ти не я носиш в себе си.

Създателката на призраци възкреси най-остроото съмнение, онова, което Еврика мислеше, че е раздробила върху кораловия риф. Тъгата на Еврика беше причинила толкова много болка. Как можеше някой да достигне до огромната радост, нужна за развалянето на това? От страх умът на Еврика се завъртя шеметно към острия като нож ръб на рифа от мъртви бели корали, но точно преди да пререже мислите ѝ, зрението ѝ се фокусира за миг...

Стори ѝ се, че видя Брукс да взима кинжала от ръката на Атлас.

— Недей — опита се да му каже, но беше изгубила контрол над гласа на Атлас.

После Атлас изкрещя и до ума на Еврика се приближи нещо ярко, нещо, което не беше там преди. Чувството беше — макар тя да не можеше да чувства — сякаш някой бе хванал ръката ѝ. Брукс беше захвърлил собственото си тяло и също беше влязъл в Атлас.

— Не се предполага да бъдеш тук, Брукс.

— От мен се очаква да бъда с теб — тя го усещаше навсякъде около себе си — до края на света и прибирането вкъщи след това.

Това наистина беше краят на света, а може би и началото, Брукс беше намерил Еврика, когато тя имаше нужда някой да я закара до вкъщи повече, отколкото някой някога бе имал нужда от това.

В дъното на гърлото на Атлас се зароди радост. От начина, по който се вдърви тялото му, Еврика усети, че кралят не беше плакал никога преди. Когато сълзите ѝ изскочиха в ъгълчетата на очите му, те бяха радостни сълзи — но бяха също уязвими и печални, изпълнени с копнеж и оптимизъм.

Никоя емоция не беше чиста и еднозначна. Радостта беше обърната наопаки скръб, а скръбта беше радост в различна светлина и никой не можеше да изпитва само едно чувство. Сълзите, които беше изплакала, когато наводни света, сигурно бяха допринесли с нещо добро някъде, защото бяха сълзи, родени от обич към Брукс. Това бяха сълзите, които донесоха в живота ѝ мъдростта на Солон, сълзите, които позволиха на Кат и близнаците да открият своите чудатости. Те бяха сълзите, които освободиха Андър от оковите на Пазителите на Атлантида.

Не спирай. Почувства как Брукс я подтиква да продължи, макар да знаеше, че му е известно, че тя не може да спре. Умът ѝ беше водопад от спомени: близнаците, седнали заедно на люлка под

балдахин от сиво-синьо небе. Диана, промъкваща се зад баща ѝ в старата им кухня, добавяйки твърде много лют червен пипер в супата му. Рода, която разчистваше дрешниците. Еврика, тичаща безкрайно през лагуни в залези. Катереща се по дъбове, за да се срещне с Брукс на върха на луната.

Когато сълзите ѝ паднаха върху океана, те разделиха водата около Атлас. Една вълна се дръпна назад и се разби над главата му. За миг и четирите ума в Атлас заплуваха като един, за да изтласкат тялото му над повърхността на морето.

По морето вече не беше море. Беше поле от цъфтящи бели нарциси, с пъпки, преплитащи се все по-високо е всеки миг, стъбла, растящи буйно по брега, впивайки корени сред крайниците на празни призрачни работи.

После пъпките разцъфнаха, превръщайки се в хора, които се обръщаха един към друг, стари души в един буйно разцъфващ нов свят. Обещанието за ново начало блещукаше в очите на всички като роса. Сълзи — осъзна Еврика, всяка една — лабиринт от безкрайни емоции.

Когато зрението на Еврика се оцвети от дъга, тя осъзна, че ставаше свидетел как нейното изкупление разцъфва в света отгоре. Беше свободна. Но ако нейната радост беше убила Атлас, къде беше трупът му? И какво беше станало е призрачните, безплътни умове на Брукс и Делфин?

Планините на вещиците на мълвата се издигаха под нея. Видя близнаците: бяха в цветовете на дъгата и тичаха към края на бърлогата на вещиците. Когато видяха безкрайната градина от разцъфващи души, Еврика почувства как смехът им повдига духа ѝ.

Момиче в блестяща лилава рокля излезе от пещерата и отиде при близнаците. Есме се усмихна и погали вдлъбнатината на шията си, където на сребърна верижка искреше черна перла в преливащи се цветове. От перлата се издигна дим и Еврика улови тъмнината, впримчена вътре. Делфин и Атлас бяха върнати в нова Печал, кристализирани в скъпоценния камък. Пророчеството за Линията на сълзите беше изпълнено и тежката орис никога повече нямаше да тегне над друго сърце, освен това на Есме.

Малко по-нататък от Есме и близнаците, Андър стоеше сам. Погледна онова, което Еврика беше направила, и избърса сълзите си. Прииска ѝ се любовта им да можеше да има друга история, в която

Еврика още беше до него, но понякога болката беше вторичният трус от земетръса на любовта. Надяваше се, че когато разтърсените основи на Андър се успокояха, в спомените му за нея още щеше да има място за радост.

Скоро видя кръговете на Атлантида. Огромни дървени плавателни ковчези бяха подредени като ветрило из яркосин залив отвъд острова. Еврика видя Кат на румпела на един: флиртуваше с един моряк. А далече отвъд тези лодки се зараждаха нови светове, разцъфваха като цветя, крайбрежия, напъпили от души, които Еврика не разпозна и никога нямаше да разпознае. Баща ѝ сигурно беше там долу, макар че не можеше да го види, заедно с останалите души, някога хванати в капана на сълзите ѝ. Запита се дали баща ѝ помнеше всичко случило се, как от предсмъртното му послание зависеше спасението на света. Опита се да го пусне да си отиде с любов, точно както той беше направил с нея.

После Еврика влезе в дъгата. Тя беше спомен за нещо покъртително, посягаше през небето, пресичайки ято гълъби. Знаеше, че протяга ръка към Диана, и че скоро щяха да се съберат отново, за да правят разкопки из перлените облаци на Рая.

С мен ли си още? Брукс я откри върху цветните насипи, по които Еврика мислеше, че се изкачва сама. Помисли си за малкото му име — рядко ѝ се случваше.

До края и прибирането у дома след това, Ной.

БЛАГОДАРНОСТИ

Вечни благодарности на моите читатели: вие отворихте сърцата си за Еврика и смело споделихте собствените си любовни истории. Винаги съм тук.

На Уенди Лоджия, чиято вяра в тази история подхранваше моята собствена. На Бевърли Хоруиц, чиито прозрения са като истински скъпоценни камъни. На Лора Ренърт, чиито съвети правят и най-високата планина да прилича на леко наклонен хълм. На онези, които докоснаха тази книга в „Рандъм Хаус“ и в „Андреа Браун“ — за мен е чест да работя с най-добрите.

На Блейк Бърд, който ме изведе на плаването с платноходка, вдъхновило това на Еврика. На Мария Синодину в Атина, за убедеността относно Атлантида. На Филиз в „Сий Сонг Турс“ в Ефес, за един мистичен следобед. На Тес Хеддънд и Лайла Абрамсън, задето ме свързаха с важните неща. На Елида Куелар, за така важното спокойствие.

На семейството ми, задето познава моята рутина и ме обича въпреки суматохата, която рутината създава. На Матилда, за новите очи. И на Джейсън, задето изследваше с мен всички удивителни плодове на любовта.

Издание:

Автор: Лорън Кейт

Заглавие: Водопад

Преводач: Деница Райкова

Година на превод: 2015

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо

Издател: Intense (Локус Пъблишинг ЕООД)

Град на издателя: София

Година на издаване: 2015

Тип: роман (не е указано)

Националност: американска

Печатница: „Полиграфюг“ АД

Излязла от печат: 23.03.2015

Редактор: Саша Александрова

ISBN: 978-954-783-216-9

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/13684>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.